

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 79

Dimecres, 27 de febrer de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 51, primera reunió

Í N D E X

Declaració institucional

amb motiu del Dia Internacional de la Dona (p. 4)

Necrològica

per l'exdiputat Sr. Miquel Verdeny i Enric (tram. 401-00033/06) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (tram. 202-00063/06) (p. 5)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 14/1984, del 20 de març, del síndic de greuges, modificada per la Llei 12/1989, del 14 de desembre (tram. 202-00109/06) (p. 12)

Proposició de llei

de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents (tram. 202-00133/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral (tram. 300-00420/06) (p. 23)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya (tram. 300-00825/06) (p. 29)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 300-00859/06) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les pressions rebudes per alguns programes de TV3 a causa de llur contingut (tram. 317-00350/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre quines polítiques duu a terme el Govern en matèria de família (tram. 317-00354/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern pel que fa al desenvolupament del pacte local a Catalunya (tram. 317-00358/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre quines mesures pensa adoptar per a resoldre els problemes que es plantegen al Govern (tram. 317-00361/06) (p. 43)

→

al president de la Generalitat sobre la situació actual de la política catalana i sobre com pensa afrontar les dificultats per a governar (tram. 317-00364/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les greus irregularitats produïdes per la manca de subministraments bàsics al centre residencial d'acció educativa (CRAE) del Garraf (tram. 310-00237/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre les funcions, les competències i el propòsit de treball de la Delegació Territorial del Govern a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00259/06) i sobre la data i l'ordre d'obertura de noves delegacions territorial a les Terres de l'Ebre (tram. 310-0260/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre l'obertura de noves delegacions territorials a indrets diferents de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00261/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament dels centres educatius per a la implantació de les noves tecnologies (tram. 310-00299/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el trasllat del centre residencial d'acció educativa (CRAE) del Garraf al Baix Llobregat (tram. 310-00238/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre el compliment del compromís contret amb l'Ajuntament de Dosrius (Maresme) consistent en el doblament del nombre de serveis de transport públic (tram. 310-00239/06) i sobre l'incompliment del compromís contret amb l'Ajuntament de Dosrius (Maresme) consistent en el doblament del nombre de serveis de transport públic (tram. 310-00240/06) (retirades) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 300-00216/06) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00118/06) (p. 56)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 300-00225/06) (p. 61)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació en les zones d'industrialització feble o tardana (tram. 300-00880/06) (p. 66)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 300-00698/06) (p. 71)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la capitalitat de Barcelona i de Catalunya (tram. 300-00882/06) (p. 76)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00857/06) (p. 81)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 51.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i la consellera de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrològica per l'exdiputat Sr. Miquel Verdeny i Enric (tram. 401-00033/06). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (tram. 202-00063/06). Comissió de Política Social. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 265).
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, modificada per la Llei 12/1989, del 14 de desembre (tram. 202-00109/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 187, 35).
4. Proposició de llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents (tram. 202-00133/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 255, 40).
5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral (tram. 300-00420/06). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya (tram. 300-00825/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 300-00859/06). Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (tram. 300-00216/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00118/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 300-00225/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació en les zones d'industrialització feble o tardana (tram. 300-00880/06). Sr. Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 300-00698/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la capitalitat de Barcelona i de Catalunya (tram. 300-00882/06). Sr. Francesc Ferrer i Gironès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00857/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

15. Projecte de llei d'urbanisme (tram. 200-00036/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 265).

16. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1999 (tram. 257-00003/06). Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Text Dictamen: BOPC, 265).

17. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència de competències executives en matèria de seguretat ciutadana a la Comunitat autònoma de Catalunya (tram. 270-00003/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 3, 80).

18. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències executives de l'Estat en matèria de seguretat ciutadana i d'ordre públic, i d'assumpció del comandament únic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat (tram. 270-00026/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 39, 34).

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya (tram. 302-00186/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 302-00189/06). Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 302-00187/06). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 302-00188/06). Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 302-00191/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública (tram. 302-00192/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals (tram. 302-00193/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius (tram. 302-00194/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC - V). Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 302-00195/06). Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau saludar cordialment la nova diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Neus Munté i Fernández, que substitueix, per renúncia, l'il·lustre senyor Rafael Hinojosa i Lucena.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el Reglament de la sessió, dins el dossier de la sessió, perdó. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Modificació de l'ordre del dia

Proposo, amb l'acord de tots els grups, una declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona, i prego a la secretària primera que hi doni lectura.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de la Dona

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya reitera les declaracions institucionals sobre el Dia Internacional de la Dona que se celebra anualment el dia 8 de març, i assumeix el compromís de lluitar sense ambigüitats contra la violència, contra la pobresa i contra tot tipus de discriminacions que pateixen les dones arreu del món.

»Especialment, enguany el Parlament s'adhereix a la resolució adoptada el dia 7 de febrer pel Parlament Europeu de rebuig a la condemna a mort per lapidació, dictada per un tribunal islàmic de l'Estat de Sokoto (Nigèria), de la senyora Safiya Hussaini Tungar-Tudu, acusada d'adulteri. Vint-i-set de febrer de dos mil dos.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària.

Necrològica per l'exdiputat Sr. Miquel Verdeny i Enric (tram. 401-00033/06)

El punt primer de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de l'il·lustre senyor Miquel Verdeny i Enric, que fou diputat d'aquest Parlament a la primera legislatura. Aquesta Presidència adreça una salutació a la seva família, a la seva esposa, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença, que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín i Valls, per fer el parlament en memòria del senyor Miquel Verdeny i Enric. Té la paraula.

El Sr. Gavín i Valls

Molt honorable senyor president, senyores i senyores diputats, em pertoca avui –i és un honor per a mi i una gran responsabilitat poder-ho fer– evocar la persona i la figura de l'il·lustre senyor Miquel Verdeny i Enric, que va ser diputat d'aquesta cambra a la primera legislatura i que ha traspassat recentment. I ho faré referint-me no només als actius de la seva trajectòria política, sinó també, i molt, als valors personals que, de fet, impulsen i justifiquen aquesta.

Miquel Verdeny i Enric va néixer a Tremp el 27 de maig de 1921, fill de Miquel Verdeny i Sanuy i Esperança Enric Peroy. Miquel Verdeny creix en el si d'una família pallaresa que regentava un negoci artesà d'elaboració de dolços, xocolates i torrons, conegut popularment com cal Terroner.

Ja de molt jove la vida el posa a prova, perquè només amb divuit anys, el gener de 1939, mor el seu pare. Miquel Verdeny ha d'assumir en plena Guerra Civil espanyola el paper de cap de família amb tres germans petits: la Mercè, en Jaume i en Jordi, i alhora la continuïtat de l'activitat familiar.

La tenacitat, el sentit de la responsabilitat, l'esforç, qualitat que l'acompanyaren tota la vida, fan que se'n surti i superi les dificultats amb escreix, perquè l'empresa de la qual va ser successor és ampliada amb posterioritat. Incorpora nous productes, com la fabricació de galetes i de pastisseria, i arriben a ser conegudes a tot el país les famoses Galetes Verdeny o Galetes del Pallars. Durant molt de temps fou una de les principals indústries del Pallars, i encara avui tenen continuïtat amb el seu successor, en Miquel Verdeny i Tohà.

El maig de 1947 es casa amb Pepita Tohà Nadal, que el recolza i l'acompanya tant en els aspectes professionals com també polítics, i és puntal i col·laboradora necessària amb qui es podria dir, sense por a equivocar-se, que comparteixen la vida familiar exemplar, fruit de la qual van néixer quatre fills: Esperança, Miquel, Laura i Ramir, i deu néts.

Hom que el va conèixer coincideix que era una persona de caràcter cordial i afable, essencialment una bona persona, una persona que es feia apreciar i estimar per tothom qui el coneixia. Al seu caràcter s'afegien unes fermes creences cristianes, que propugnava amb orgull, defensant obertament aquests valors i els valors de la família, de la generositat, etcètera. A la pràctica, era un

exemple de confiança plena amb les persones, de bonhomia.

Miquel Verdeny era un home també amb profundes conviccions patriòtiques i un fort sentiment nacionalista, que va transmetre, defensar i practicar al llarg de la seva vida, tant en el dia a dia –era subscriptor d'un conjunt de comunicacions en català: *Serra d'Or*, el diari *Avui*, *Cavall Fort...*–, en uns moments en què ser-ho era fins i tot un exercici d'activisme i de compromís polític, de vegades no exempt de riscos, com també en la militància i l'activisme. Era membre d'Òmnium Cultural i de Convergència Democràtica de Catalunya.

Les primeres passes en l'activisme polític, com era propi de l'època que li va tocar viure, passen per establir contactes puntuals amb altres persones de conviccions nacionals i polítiques que com ell no estaven disposades a quedar-se a casa còmodament sinó al contrari, a assumir riscos per lluitar per a l'alliberament del seu país i per a les llibertats individuals dels seus conciutadans.

Un bon dia, un dels companys d'inquietuds polítiques, l'Aleix Creus, li diu: demà m'has d'acompanyar a conèixer un home que serà molt important per a Catalunya. I participa en una reunió amb Jordi Pujol. Aquella trobada enceta una nova etapa que el porta a encapçalar un conjunt d'activitats de proselitisme clandestí durant els anys setanta als Pallars, amb l'objectiu de crear els primers nuclis d'activitat política nacionalista organitzada en aquelles comarques, i després, a ser un dels primers militants de Convergència Democràtica de Catalunya del Pallars, i, juntament amb l'Alegret, en Xavier Maluquer, l'Emili Civis, en Bada, i tants i tants d'altres a crear l'estructura de la incipient Convergència Democràtica de Catalunya, als Pallars.

L'any 1980 forma part de la candidatura de Convergència i Unió per la circumscripció de Lleida, on aportà a la candidatura –des del meu punt de vista– la visió d'un home de muntanya fet a si mateix, un lluitador nat, un home amb confiança plena en les possibilitats de futur del país i també de les comarques del Pirineu, i alhora amb la ferma reivindicació de les seves necessitats, tant en el terreny polític com el necessari equilibri territorial.

Aquesta mateixa sensibilitat el porta després també com a diputat electe de la primera legislatura del Parlament de Catalunya, un cop recuperades les nostres institucions i la nostra autonomia, amb les que ell tant havia somiat i per les que tant havia lluitat, on desenvolupa la seva tasca a les comissions d'Alta Muntanya i d'Agricultura, Ramadera i Pesca. Col·labora en la redacció i la inspiració de la Llei d'alta muntanya, la qual desplega un marc institucional que permet l'estructuració i la recuperació de les comarques que ell representava, amb la creació del Consell General de Muntanya, els consells comarcals de muntanya i els plans comarcals de muntanya.

Una de les característiques més remarcables de la seva personalitat i de la seva trajectòria era la coherència i la fidelitat als seus principis, principis polítics, patriòtics i també principis religiosos i espirituals; coherència i fidelitat portada a la categoria de valentia, d'orgull, d'entrega generosa a la noble causa. Valentia, orgull,

convicció que de vegades s'aprèn del mestratge de persones com en Miquel Verdeny, que ell va saber transmetre primer als seus fills, continuadors de l'empresa familiar i de l'activitat política, i també a tantes i tantes altres persones.

Puc donar fe que molts que hem tingut la sort de no viure etapes tan difícils com les que a ell li va tocar viure o als nostres pares i a tants altres, hem après molt de la política i dels ideals en conèixer persones com ell. I la vida política del nostre país pot donar gràcies del seu exemple.

Per tots aquests motius, ara que ja no és físicament entre nosaltres, el mantindrem viu en la nostra memòria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els convido a mantenir un minut de silenci a la memòria del senyor Miquel Verdeny.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència (tram. 202-00063/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del dictamen de la Comissió de Política Social de la Proposició de llei de modificació de la Llei 20/1985, de 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Algun diputat vol fer la presentació? Hi ha una esmena reservada del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula, per defensar-la, l'il·lustre diputat senyor Joan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades. El Grup Parlamentari, ja abans de defensar l'esmena, vol manifestar la seva preocupació per elevat consum d'alcohol en la joventut de Catalunya, i especialment entre la joventut més jove, de 15 a 18 anys. I és en aquest sentit que s'està plantejant la modificació de la Llei i d'elevar l'edat del consum d'alcohol.

El nostre Grup Parlamentari i l'esmena que presentem vol mantenir la mateixa franja d'edat que permet consumir alcohol de menys de vint-i-tres graus a la gent jove compresa entre els 16 i 18 anys. Per què defensem aquesta esmena i demanem la retirada de la modificació que presenta el Grup Parlamentari Popular? Podríem dir que per una qüestió ideològica: prohibir, prohibir, sí, però no, o no tan sols.

Deixin-me, il·lustres diputats, que els exposi unes dades. Bevedors abusius de cap de setmana, a Catalunya: 5,7%; a Madrid, 7,5%, quasi dos punts més a Madrid que a Catalunya. Joves consumidors compresos entre 15 i 19 anys: a Catalunya, 40,75%; a Madrid, 67%:

vint-i-sis punts percentuals més a Madrid que a Catalunya, vint-i-sis punts més a Madrid que a Catalunya.

Saben els il·lustres diputats i diputades a quina edat és permès el consum a Madrid? 18 anys, senyors diputats i senyores diputades. Permetin-me que continuï exposant més dades.

Segons el Pla nacional de drogues, l'evolució del consum des de l'any 1995 fins a l'any 1999 ha sofert un augment pràcticament de set punts percentuals. El diagnòstic que fa aquest humil diputat és ben clar: sis anys del Govern del Partit Popular, sis anys de precaritzat laboral, sis anys de fracàs escolar. En definitiva, incertesa cap al futur de la joventut d'aquest país.

Però deixin-me que continuï comparant un país com els Estats Units, que tenen més mesures coercitives que a Catalunya. Li recordo: 21 anys per a consumir alcohol. Tenen un grau de dependència a l'alcoholisme del 2% de la seva població, segons dades de l'Organització Mundial de la Salut, mentre que a Catalunya, setze anys, tenint un grau de dependència del 0,5% de la població.

Però en tot això nosaltres no diem que no és un problema, ans al contrari, però sí que diem que amb la modificació que proposa el Grup Parlamentari Popular no se soluciona la qüestió. Va dir un vell socialista, Rafael Campalans: «La política és pedagogia.» Doncs fem política, fem política real i efectiva. Fem política als instituts, a les universitats, als llocs de treball, a les zones d'oci. Fem política a les famílies, a la societat catalana. La mateixa LOGSE ja ho recull: «Impulsar assignatures de nous hàbits de consum.» Impulsem campanyes informatives i, sobretot, impulsem, fermament, com ja estan fent molts ajuntaments d'arreu de Catalunya, models alternatius d'oci.

I faig una pregunta als il·lustres diputats i diputades: si no hem sabut controlar el consum als menors de setze anys, pensem que amb aquesta mesura controlarem el consum als menors de divuit anys?

És per això que, una altra vegada, demanem la retirada de la iniciativa que presenta el Grup Parlamentari Popular.

Gràcies, honorable president, senyors i senyores diputades.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, per fixar la posició, tenen la paraula els diversos grups: primer, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Nosaltres demanem, també, al Grup Popular que retiri, encara s'hi és a temps, aquesta Proposició de llei i que es deixin les coses com estan, perquè vostès el que fan és modificar una llei que ja existeix i que regula justament les substàncies que poden generar dependència, bàsicament el consum d'alcohol, i introdueixen una rectificació que va adreçada al fet que es prohibeixi la venda i que els establi-

ments de consum d'alcohol no puguin produir aquesta venda al consum en el cas dels menors de divuit anys.

És una mesura que nosaltres considerem que no té fonament, sinó que està basada justament en una actitud d'electoralisme que juga amb la preocupació social existent, que compartim –vull dir-ho que ho compartim– respecte a determinats hàbits de consum d'alcohol i altres substàncies que poden generar dependència, però que, evidentment, dic que és electoralista i populista, perquè no va a les arrels, no va a les causes, sinó que el que fa és prohibir i reprimir, i mostra així aquella cara del conservadorisme més ranci del Partit Popular, que mostra les actituds d'autoritarisme i la repressió enfront de la solució de determinats fets a la nostra societat. No va a les causes, no busca el perquè d'aquests comportaments de consum, els castiga, els prohibeix i els reprimeix. I dic que els castiga, no perquè es penalitzin –el consum no està penalitzat, el que es prohibeix és la venda–, però sí que castiga els joves, perquè s'està difonent –o vostès estan contribuint a difondre-la–, una imatge problematitzada dels joves: fa uns dies, amb el tema del *botellón*; ara, amb aquesta proposta de prohibició de la venda als menors de divuit anys.

Vostès, amb aquestes i altres actituds, estan mostrant –hi insisteixo, estan volent mostrar– una imatge problematitzada dels joves. I torno a insistir que juguen amb la preocupació social respecte a aquests comportaments de consum. Juguen amb el que és la preocupació de molts pares i mares, que, segurament, es veuen impotents o ho veuen molt difícil de poder resoldre situacions dels seus fills quan es troben amb aquest tipus de comportaments.

Però tots sabem –tots ho sabem– que quan els adolescents, que quan els joves surten a la nit i consumeixen begudes alcohòliques o altres substàncies, quan això està tan, tan, tan generalitzat, ens hem de preguntar per què, ens hem de preguntar per què això és així i no criminalitzar directament els consumidors d'alcohol o els consumidors d'altres substàncies dependents.

Miri, jo li demano que retiri la Llei per diverses raons: una, perquè els joves no han estat consultats, i ja n'hi ha prou –ja n'hi ha prou–, que resulta que s'estigui donant, a partir d'una actitud paternalista, autoritària, criminalitzadora i culpabilitzadora dels joves, tot això, quan estem parlant de ciutadans que tenen ple dret, resulta que, en comptes de consultar, en comptes de veure quina és l'opinió, en comptes d'intentar resoldre aquestes qüestions «amb» els joves, es fa «sense» comptar amb els joves.

Han consultat, per exemple, el Consell Nacional de la Joventut? Jo tinc la resposta: no l'han consultat. I és greu, perquè resulta que es va fer una llei en aquest Parlament, que diu que el Consell Nacional de la Joventut, precisament, entre altres funcions, article 2, fa d'interlocutor entre la Generalitat i les organitzacions juvenils en tot allò que afecta les persones joves.

Això que es pretén aprovar avui, i que comptarà –ho sembla– amb el suport, també, de l'altre grup conservador d'aquesta cambra, Convergència i Unió, resulta que no s'ha consultat a les persones que han estat afec-

tades. No s'ha utilitzat el Consell Nacional de la Jovenutut com a interlocutor, precisament, per copsar l'opinió de les persones afectades. Els joves no han estat consultats. I ho denunciem això. Vostès estan legislant, vostès estan canviant una llei sense haver consultat les persones afectades.

Però també hi han altres motius: la hipocresia que hi ha darrere. Resulta que els joves de més de setze anys són prou adults per poder treballar, però no són prou adults per poder comprar-se una cervesa. Ai caram!, quina hipocresia hi ha amb això. Poden treballar, tenen un salari, però no els considerem prou adults per poder gestionar aquest salari. És una hipocresia total. És hipocresia, també, perquè vostès saben molt bé que prohibint la venda d'alcohol no evitaran el consum d'alcohol –no l'evitaran. I això ho saben i ho saben perfectament, o és que els joves que consumeixen èxtasi o es fumen un porro, això ho compren en un establiment autoritzat i legalitzat per fer-ho? És que les substàncies de les quals no està permesa la venda no es consumeixen? Si ho saben molt bé que es consumeixen –ho saben molt bé que es consumeixen–, amb la qual cosa, què vol dir? Que caldrà fer la vista grossa. Perquè, lògicament, com que els que estan consumint no són criminals, hauran de fer la vista grossa, com s'està fent, de fet, en moltes ocasions. I s'haurà de fer la vista grossa, però, al mateix temps, s'està criminalitzant aquelles persones a les quals se'ls tolerarà un determinat consum que resulta que es prohibeix.

Per tant, vostès saben que el consum continuarà. I, escolti'm –ho suposo–, els hauran d'estar agraïts totes aquelles persones que a partir d'ara faran d'això un negoci. Perquè, és clar, ja es crearà el mercat paral·lel de venda de begudes alcohòliques! No tingui por que demà mateix ja es crearà aquest mercat paral·lel de begudes alcohòliques! Per tant, vostès no eliminen el problema, el que passa és que estan posant obstacles a partir de les mesures prohibicionistes.

Miri, nosaltres diem que no a aquesta llei si vostès no la retiren. Jo demano, de nou, que la retirin. I demano de nou que la retirin perquè no volem continuar donant –i ho pensem que aquesta cambra no l'ha de continuar donant– aquesta imatge profundament negativa que, des del Govern i des de vostès –en aquest cas, el Partit Popular–, estan fent.

Nosaltres pensem que s'ha de partir de la confiança amb els joves i de l'afirmació i no de la negació del comportament dels joves. Demanem un tractament de la gent jove com a ciutadans de ple dret, i, en conseqüència, la seva participació en l'elaboració de les propostes que es puguin plantejar per solucionar les problemàtiques que els afecten. Apostem per propostes i iniciatives basades en les llibertats personals, la no-repressió, la lliure expressió de l'opinió i la potenciació i millora d'un sistema educatiu que promogui la ciutadania crítica, creativa i la cohesió social i intergeneracional.

En el cas concret que ens ocupa, exigim mesures que no passin per la repressió i el prohibicionisme, sinó per l'àmbit educatiu, la millora de la informació sobre les drogues, sobre l'alcohol, el control social i la regulació no penal.

Estem a favor, en definitiva, que el consum que es pugui fer de qualsevol substància es basi en la informació, que sigui un consum responsable, que una persona sàpiga a què el condueixen aquestes qüestions. No anar en aquesta línia és no abordar la qüestió per les seves arrels, és simplement fer d'aquestes qüestions una qüestió d'ordre públic. I això no és un tema d'ordre públic. Els joves són molt més que un problema, són la solució de la nostra societat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. La Proposició de Llei de modificació de la Llei anterior de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència segurament que té una virtut, que és identificar una part del problema, identificar-la i concretar-la, però és evident que, des del nostre punt de vista, estem davant de la punta de l'iceberg. És a dir, aquí veiem un trosset, però al darrere s'hi amaga moltíssim més –moltíssim més.

Nosaltres estem amb el senyor Juanma Jaime..., feia una referència en la seva intervenció, i deia que el Grup Socialista estava preocupat per l'excés de consum d'alcohol entre la gent jove. Nosaltres compartim aquesta preocupació. I també compartim la preocupació per l'excés del consum de tabac, que s'ha incrementat i s'ha disparat d'una manera notable en els darrers anys; per l'excés de consum de drogues de tota mena, i després en parlarem; per l'increment de malalties de transmissió sexual, i en aquest sentit feia especial referència a la sida; pel nombre important d'accidents de trànsit que es donen en aquest tram d'edat. I, què hi té a veure tot això amb la Proposició de llei? Doncs segurament que hi té a veure i no hi té a veure. És evident que el subministrament d'alcohol provoca efectes que després no són desitjables des de cap punt de vista, des del punt de vista de salut, des del punt de vista de les conseqüències en conducta social i, també, en el que he comentat fa un moment, els accidents de trànsit, per exemple. Però, és clar, el carnet de conduir, que jo sàpiga, es dóna a partir dels divuit anys, i, per tant, des d'aquest punt de vista els de setze, si no és que vagin amb motorettes, doncs, difícilment poden tenir el carnet de conduir.

Jo voldria fer una primera reflexió, perquè la nostra postura en aquesta qüestió serà molt de reflexió, més que d'entrar en el detall. Jo crec..., després ja en parlarem, però jo crec que per cortesia parlamentària estaria bé que vostè fes cas de les peticions que li han fet de retirar aquesta Proposició, en qualsevol cas, després en parlem.

I, per tant, la meva intervenció serà molt més a partir de reflexions, entre altres coses perquè estem segurs que ningú té la veritat absoluta en aquesta qüestió i que és molt complex el seu tractament.

Per tant, permetin-me aquesta primera reflexió: per què només parlem d'alcohol? Hi han altres factors, com he comentat abans, el mateix tabac. Evidentment, no es pot prohibir fumar tabac, són drogues legals, l'alcohol i el tabac, i, per tant, aquestes són intocables, els interessos econòmics que hi ha al darrere fan que, en definitiva, això siguin temes gairebé tabús. El que és evident, també, és que de mesures amb relació a aquestes qüestions sí que se'n podrien començar a aplicar. De fet, algunes ja s'han aplicat, d'altres podrien ser..., d'altres mesures més valentes es podrien començar a plan-tejar.

Però, a mi hi ha un tema que m'amoïna moltíssim, que són les drogues sintètiques. Les drogues sintètiques tenen, en aquests moments, un predicament, per des-gràcia, molt important entre la gent jove. M'han explicat episodis absolutament esgarrifosos, de crisis provo-cades per drogues d'aquestes característiques, de conseqüències, ja no només de persones que es moren, sinó des del punt de vista de seqüeles que són –hi insisteixo– absolutament esgarrifoses, i que aquella persona queda tocada per tota la vida, i de l'autèntica porqueria que s'està venent en aquests moments i que una part de la joventut està consumint.

M'explicaven, per exemple, l'altre dia, gent que hi està treballant, que algunes d'aquestes pastilles tan famoses que corren per discoteques i per determinats llocs, doncs, són productes que s'usen normalment en l'àm-bit de la veterinària. És clar, és a dir, allò que serveix per curar vaques, serveix també per fer, doncs, no sé quina mena de sensacions en determinada gent jove. I contra això, què estem fent? Contra això, què està fent la societat? Ja no parlo del Govern, només, què està fent la societat? Per tant, aquesta primera reflexió: per què només parlem d'alcohol i tan puntualment?

La segona reflexió fa referència a la prevenció. Vostès en el preàmbul de la Proposició de llei fan referència que en l'àmbit de la prevenció el Govern ha de tenir una cura especial pel que fa als infants i joves, ja que en l'edat en què es forgen els valors és quan cal promoure uns hàbits saludables de vida. És evident que vostès aposten en aquest sentit –com diuen després– per les mesures limitadores, però en canvi nosaltres trobem a faltar, d'alguna manera, la promoció d'aquests valors, que en definitiva segurament és una part importantís-sima de la solució a tota aquesta qüestió. Per tant, en tot cas lamentem que la prevenció només serveixi en el preàmbul i després a l'hora de la veritat no es concreti en mesures que vagin molt més enllà.

Tercera reflexió. També se n'ha parlat, del famós «botellazo» o «botellón» –no sé com es concreta exactament, no sé quin és el nom exacte–, en definitiva, d'aquest fe-nomen que ara ha sorgit a les Espanyes. Nosaltres no estem d'acord que es vulgui generalitzar en qüestions com aquesta. Jo penso que aquest és un problema que no existeix aquí, de moment i per sort. També n'estic convençut, que, malgrat que es prohibís la venda d'al-cohol als menors de divuit anys, si ha d'haver aquest problema hi serà igualment i si no hi ha de ser no hi serà, però en tot cas el que és evident és que aquí hi ha una certa manera de funcionar, i que és una manera

possiblement diferent de la dels altres llocs –com deia aquell, «ni millor ni pitjor: diferent», no?

Però jo sí que aquí voldria fer una certa reflexió sobre els models alternatius d'oci. I amb això lligo amb un tema que el proponent de la Proposició de llei, el senyor Sirera, hi té una certa implicació –tots plegats la hi te-nim, eh?, tots plegats; no li estic posant a vostè, el mort, però sí que m'entendrà de seguida.

Miri, nosaltres..., en aquest Parlament, al començament de la legislatura –en un afany parlamentari, doncs, gai-rebé modèlic, no?–, es van crear tot un seguit de comis-sions d'estudi –moltíssimes. Una reflexió que els grups parlamentaris hauran de fer en el seu moment: si té sentit tantes comissions d'estudi que després no es reuneix-en. Però n'hi havia una, que és especialment interes-sant i important –totes ho són, però aquesta pel que ens afecta–, que fa referència a l'estudi sobre la situació de la joventut. A mi m'hauria agradat molt més discutir aquesta Proposició de llei amb alguna mena de dicta-men d'aquesta Comissió al darrere, entre altres coses perquè segurament que ens hagués permès estalviar-nos una part d'aquest debat i entrar amb profunditat en determinades matèries que segurament –que segura-ment– ens farien canviar alguns dels conceptes que en aquests moments potser nosaltres a nivell personal no tenim, però que col·lectivament –col·lectivament– a ni-vell de societat estan molt estesos.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo crec que potser hauríem de començar a concretar quines feines es po-den fer en aquesta Comissió i començar a parlar-ne ja més directament. I potser no cal ser molt ambiciosos en el sentit de resoldre tots els problemes de la joventut, però sí plantejar-nos temes puntuals que ens permetes-sin avançar en consens en determinats temes, com, per exemple, el que avui s'està plantejant aquí.

Per tant, en aquest sentit, una certa autocrítica, des del punt de vista que segurament no hem estat capaços d'intentar posar damunt de la taula exactament –exac-tament– el que volíem quan parlàvem d'estudiar la si-tuació de la joventut a Catalunya. I el que fem és posar damunt la taula una part d'un problema que evident-ment afecta la joventut de Catalunya però que no no-més aquesta qüestió és la fonamental.

Abans li he dit que, per cortesia parlamentària, seria interessant que retirés això. I dic «cortesia parla-mentària» per una qüestió obvia, per una qüestió pràctica. Jo penso que els grups parlamentaris tenen tot el dret a presentar el que volen; en definitiva tots ho fem i seria d'hipocresia parlamentària, doncs, no reconèixer-ho. El que és cert és que vostès com a Grup Popular tenen la llibertat de fer el que els sembli, de presentar el que més els agradi. Però també és cert que en aquests moments sembla que hi ha una proposició de llei del Govern que va en aquesta línia, que sembla que és més àmplia –no en tenim coneixement exacte, però que sembla que és més àmplia–, i que d'alguna manera els grups parla-mentaris han expressat la seva preocupació per tractar aquest tema amb tota la profunditat que caldria.

Si al final la conclusió és aquesta que vostès diuen de prohibir als menors de divuit anys la venda d'alcohol, doncs segurament que serà una mesura que s'haurà de

prendre. I nosaltres no li diem que no. Però si al final la conclusió és una altra, de moment ja haurem legislat i amb un cert error.

I aquesta és la cortesia parlamentària que jo li demano; És a dir, siguin generosos i tornem a seure i a parlar sobre aquesta qüestió i tot el que se'n deriva, que –com he dit abans– és moltíssim. Jo no li demano formalment que retiri –ja li ho han demanat i, per tant, no ho tornaré a repetir–; només li faig la reflexió aquesta. Des del nostre Grup Parlamentari valoraríem positivament que en un exercici de cortesia parlamentària i de generositat parlamentària aquesta Proposició no s'acabés votant, i que en tot cas ens tornéssim a trobar a la Comissió d'estudi, per una banda, i, a partir que el Govern també sigui generós i porti la seva proposta al damunt de la taula, poder parlar a fons –i molt a fons– d'aquest tema que a vostès els amoïna, com és la venda de consum i de begudes alcohòliques, però també de tots els altres que he comentat i que van absolutament i íntimament relacionats amb aquest. Perquè en el fons estem parlant d'una certa cultura, estem parlant d'una certa manera d'actuar de tants i tants joves del nostre país i estem parlant també d'una cosa que va molt més enllà, que són les modes que s'han instal·lat, i per mitjans absolutament diversos, contra les quals és molt difícil de lluitar, i que no..., difícilment amb una mesura concreta com aquesta podrem resoldre la qüestió.

El nostre Grup Parlamentari podria votar en contra, fins i tot podria plantejar-se votar a favor de determinats aspectes o alguna qüestió, i podria abstenir-se. Evidentment és d'aquells dies en què es fa difícil de concretar.

Nosaltres hem optat per l'abstenció per una qüestió pràctica; senzillament no tant perquè no hi estiguem a favor –ja he expressat el que pensem sobre la Llei en concret–, sinó perquè no estem massa d'acord amb tot plegat, no volem participar en el mètode de com s'ha seguit. És aquest el motiu de l'abstenció. I, en tot cas, entenc que és una abstenció, per una banda, amb una crida a reconduir la situació i, per una altra banda, és una abstenció que també clarament vol identificar que el problema va molt més enllà del que avui aquí s'ha comentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me iniciar la meua intervenció agraint fonamentalment el to, tant del representant del Grup Socialista, com del d'Esquerra Republicana, en la defensa de les seves posicions polítiques, no?

Reiterar –com ha dit el senyor Juanma Jaime– que l'alcohol és la droga que més es consumeix a Catalunya. En els darrers anys hem pogut comprovar que l'edat en l'inici del consum d'aquesta droga legal ha augmentat de manera molt important entre els joves catalans.

Segons el darrer informe publicat pel Departament de Sanitat de la Generalitat de Catalunya sobre el comportament i les actituds dels estudiants catalans de catorze a divuit anys, un 40% d'aquests s'ha emborratxat algun cop a la seva vida. Segons aquest mateix informe, a mesura que s'incrementa l'edat, també s'ha incrementat el nombre de bevedors i la intensitat del consum, de manera que el percentatge de joves i d'adolescents que beuen cada cap de setmana passa d'un 16% als catorze anys a un 50% als disset anys. El 83% dels estudiants catalans d'entre catorze i divuit anys diuen que és molt fàcil aconseguir alcohol. I el fet que l'alcohol sigui avui una droga institucionalitzada i socialment acceptada ha provocat que aquesta sigui la primera droga consumida pels joves catalans.

Segons els experts –i no pas el Grup Popular–, l'alcohol constitueix un factor determinant en la conducta de molts joves, ja que és el principal factor desencadenant de la violència juvenil, del fracàs escolar, del deteriorament de les relacions familiars, i constitueix també l'entrada a altres drogues.

En aquests moments a Catalunya totes les begudes alcohòliques estan prohibides als menors de setze anys; en canvi els joves d'entre setze i divuit anys poden consumir begudes alcohòliques de menys de vint-i-tres graus centesimalment entre les vuit del matí i les dotze de la nit. Per tant, amb l'actual Llei vigent a Catalunya, un jove de setze anys pot consumir tota la cervesa, tot el vi, tots els vermuts, tots els «xupitos» que vulgui sense cap límit; això sí: només durant el dia, des de les vuit del matí a les dotze de la nit.

Per tant, la modificació de la Llei que avui proposem i que aprovarà aquest Parlament... Perquè, senyor Benach, senyora Comas d'Argemir, aquesta iniciativa la vam presentar fa dos anys en aquest Parlament. El mateix Parlament va tenir l'oportunitat de prendre-la en consideració. I han tingut també un tràmit per poder presentar esmenes a aquesta iniciativa, poder plantejar la seva retirada mitjançant una esmena a la totalitat; han tingut també l'oportunitat de presentar propostes i esmenes per tal de millorar o d'incloure altres mesures preventives, i els seus grups parlamentaris, lamentant-ho molt, han renunciat a fer-ho, ni tan sols han presentat una esmena a la totalitat.

Per tant, aquesta Llei que avui aprovarà aquest Parlament –i, com he dit, es va presentar fa dos anys– no té com a objectiu castigar el jove menor d'edat que aconsegueixi comprar qualsevol tipus de beguda alcohòlica, sinó responsabilitzar el bar, la discoteca o el supermercat que hagi venut aquesta beguda.

Per tant, aquesta iniciativa que presenta el Grup Popular –i que avui aprovarem– pretén modificar l'article 17 de la Llei 20/85, del 25 de juliol, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, amb l'objectiu de prohibir la venda i el subministrament de qualsevol beguda alcohòlica als menors de divuit anys.

I som molt conscients, també, que només amb aquesta modificació legal no acabarem amb els problemes socials i sanitaris que genera el consum d'alcohol entre la gent jove. Aquesta modificació legislativa tracta

de ser un instrument més en la lluita contra aquest greu problema, però també som conscients que no és la solució definitiva. Calia modificar la Llei, però també cal anar a buscar l'origen del problema, analitzar quines són les causes socials, quines són les causes culturals i quines són les causes familiars que provoquen que cada dia més gent més jove s'iniciï en el consum d'alcohol com a única opció a l'oci nocturn.

En paral·lel a la prohibició que avui aprovarà aquest Parlament, caldrà que el Govern de la Generalitat incrementi també els mecanismes de control sobre els establiments públics on es ven alcohol i impulsi també un seguit d'iniciatives en l'àmbit de l'educació, de la prevenció, de la formació i de la informació, no només adreçada als joves, sinó també a les seves famílies.

Senyores i senyors diputats, aquesta no és una iniciativa oportunista feta a darrera hora com a conseqüència de les conclusions del darrer congrés sobre joves i alcohol, celebrat fa un parell de setmanes a Madrid. Ja he comentat que el nostre Grup va presentar aquesta iniciativa al Registre fa dos anys. Per cert, senyor Jaime, fa dos anys, poc abans que els socialistes, que el seu Partit, demanés absolutament el mateix a l'Assemblea de Madrid i que ho aprovés també el Parlament andalús. Per tant, miri, són vostès, també, qui han prohibit aquesta situació a altres comunitats autònomes. I per això, per aquesta coherència que jo estic absolutament convençut que el seu Partit té, jo li demanaria que retirés l'esmena –en concordança amb el Partit Socialista de Madrid i el Partit Socialista d'Andalusia– i votés a favor d'aquesta Llei.

En tot cas, senyora Comas, vostè ha fet una crítica molt dura –i molt injusta també– al meu Grup Parlamentari, al Partit Popular. Vostè ens ha acusat d'autoritaris, de conservadors, d'hipòcrites. Jo li pregunto, senyora Comas, de debò, on està la seva coherència? *(Pausa.)* On està la defensa que fa el seu Grup de l'autonomia dels joves? Vostès, el seu Grup Parlamentari ha prohibit, a Catalunya, als joves menors de divuit anys consumir alcohol des de les dotze de la nit a les vuit del matí; on està la seva coherència, senyora Comas? *(Remor de veus.)*

I és clar, el que fa el Grup Popular és conservador, és retrògrad; quan vostè ho fa és progressista, és modern, és maco. En què quedem, senyora Comas? Vostè i el seu Grup, i els Socialistes, han prohibit a Catalunya, des de les dotze de la nit a les vuit del matí, que els joves menors de divuit anys consumeixin qualsevol tipus de beguda alcohòlica. El que fem... *(Veus de fons.)* A tot arreu, a tot arreu, senyor Boada, a tot arreu; si no, miri's vostè la Llei, perquè sembla que ni tan sols s'assabenten de les lleis que vostès aproven.

Però en tot cas no voldria tampoc..., senyor president, senyores i senyors diputats, fer una petita referència i comentar les crítiques –que també amb paraules molt gruixudes– s'han comentat des d'aquesta tribuna i també a través dels mitjans de comunicació, en concret pel president que avui no tenim l'honor que ens acompanyi, el senyor Maragall, sobre aquesta iniciativa, aquesta normativa «antibotellón», que prepara el Govern central, el Govern del Partit Popular.

I ho dic perquè crec que és bo recordar –i és bo tenir també memòria històrica, encara que sigui història molt recent– que aquest Parlament el 10 de juliol de l'any 98 va permetre als ajuntaments catalans... –i vull recordar-ho: amb el vot del Partit Socialista i amb el vot també d'Iniciativa per Catalunya - Verds–, va permetre que els ajuntaments catalans prohibissin la venda i el consum de begudes alcohòliques a la via pública i a la resta de llocs de concurrència pública per raons de seguretat pública. Senyora Comas d'Argemir, el seu Grup va prohibir el consum d'alcohol a la via pública. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup Socialista, al Parlament de Catalunya, van prohibir el «botellón» a Catalunya. I *ahora...*, i ara ho critiquen. Realment, senyora Comas, senyors socialistes, on està la seva coherència? Per tant, senyores i senyors diputats, jo recomanaria, senyor de Jaime, que recomani al seu president del govern a l'ombra que, abans de fer o de dir o de criticar les iniciatives polítiques d'altres, consultés, preguntés i s'assabentés què és el que el seu propi Grup Parlamentari vota en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada, senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com vàrem anunciar en la presa en consideració, el Grup de Convergència i Unió dona suport a la modificació de la Llei de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència que avui se'ns proposa. Nosaltres hi donem recolzament perquè entenem que aquesta proposta ve –o així ho farà el Govern– emmarcada en una situació més àmplia. Però parlem, concretament, de quina és la modificació que avui se'ns planteja, i diguem sincerament tota la veritat.

A veure, avui la Llei vigent ens diu que als joves entre setze i divuit anys, entre les dotze i les sis de la matinada, no se'ls pot vendre ni subministrar cap mena de beguda alcohòlica. Per tant, una prohibició entre els joves de setze i divuit anys respecte al que és el consum de l'alcohol hi és –hi és–, però, això sí, en un horari determinat.

La llei que se'ns proposa ara, la modificació de la Llei que se'ns proposa ara, el que pretén és establir el mateix criteri –hi insisteixo–, exactament el mateix criteri les vint-i-quatre hores del dia. Per tant, no val a dir que en aquests moments s'introdueix una nova prohibició, dir que en aquests moments es canvia, doncs, absolutament el sentit de la Llei. Hi ha una modificació substancial, evidentment, es canvia un tema horari, això és cert, però la prohibició, la llei tal i com està en aquests moments ja la contempla.

I els direm, encara, una altra cosa en aquest sentit. Segurament aquesta és una llei en aquest àmbit difícil de fer complir, però acceptaran que encara és més difícil de complir tal i com està en aquests moments, és a dir,

que en un horari es pugui vendre als joves entre setze i divuit anys i que, en canvi, en un altre horari això no es pugui vendre. Per tant, en aquest sentit creiem que es fa un pas cap a la coherència, un pas cap a facilitar les coses.

Tot i això, per això, Convergència i Unió entenem que aquesta és una modificació, insistim: en un marc més ampli, en un marc que promulga la Carta europea sobre l'alcohol, en què es defineixen els principis, les directrius i els objectius per promoure i protegir els nens i joves de les pressions perquè consumeixin begudes alcohòliques i reduir el dany que, directament o indirecta, els causa l'alcohol.

Un dels objectius que marca aquesta Carta europea i que els estats membres, doncs, recullen, és aconseguir un endarreriment de l'edat en què els joves s'inicien a consumir l'alcohol. I, entre altres mesures, aquesta Carta proposa promulgar reglamentacions que prohibeixin la venda d'alcohol als menors.

Per tant, la Carta europea, això, ho defensa. Lògicament ho defensa –hi insistim– en un marc d'actuació molt més ampli; no parla, només, d'endarrerir l'edat en què els joves han de començar a veure, que seria bo que comencessin a veure, sinó que també demanen, doncs, disminuir substancialment el nombre de joves que consumeixen alcohol, disminuir substancialment l'acció i freqüència del consum d'alt risc d'alcohol, etcètera, etcètera. I per això defensa promoure tota una sèrie, una combinació de mesures polítiques en l'àmbit de l'alcohol, en diferents àmbits.

Lògicament, no m'estendré, però sí que cal exposar que aquesta és la línia en la qual el Govern està treballant. I treballa bàsicament en dos àmbits –i cal dir-ho–, un és l'àmbit legislatiu i l'altre, també, és l'àmbit de prevenció.

Per tant, aquesta és una voluntat ferma del Govern que vol aprofundir, i ho farà. De fet, el conseller Rius ja ha anunciat que aquest any 2002 el Govern presentarà una nova modificació de la Llei que neix, insistim, amb aquesta voluntat de protegir uns col·lectius concrets, tant pel que fa a l'alcohol, com –aquí també abans s'ha citat per part del senyor Benach– del tabac.

Avui parlem d'una nova modificació de la Llei, una llei del 85 que va ser pionera en el conjunt de l'Estat i que va patir, ha patit, ja, dues modificacions des de llavors. L'any 91 va patir una modificació per tal d'adequar-se a la Llei general de sanitat i aconseguir, també, un major efecte dissuasiu per als casos d'incompliment. Per altra banda, l'any 98 es va donar una nova modificació per donar resposta a situacions de conflictivitat, provocades com a conseqüència del consum d'alcohol a la via pública, i per tant, va ser sensible a la problemàtica que apareixia, fruit en molts casos en alguns municipis d'un tipus concret de turisme, en aquell cas sí que es va legislar per evitar el *botellón*. La Llei, doncs, ha pretès i, creiem sincerament que ho ha aconseguit, ser evolutiva en el temps per tal d'adequar-se a la realitat social i, per tant, donar una resposta més adequada en cada moment.

Nosaltres, des Convergència i Unió, volem insistir que el que avui s'aprova és important, és rellevant, però

sobretot si ho situem en aquest marc més ampli que marca la mateixa Carta europea.

I la modificació de llei que, doncs, aquest mateix any el Govern presentarà contemplarà, lògicament, altres mesures, mesures restrictives però mesures restrictives relacionades amb la promoció –aquest és un tema important–; mesures restrictives relacionades, també, amb la publicitat d'aquests productes, i quan parlem d'aquestes productes ens referim a l'alcohol i, també, al tabac.

Per tant, entre tots ens hem dotat d'un marc jurídic que és important, que creiem que ha fet una bona feina, però, també, des de Convergència i Unió creiem que no l'hem de sublimar, i ens explicarem.

Hem de fer compatible aquest marc jurídic amb l'educació, amb el que és la prevenció, el que és la promoció de la salut. I aquest és un tema que el Govern té clar i que ha treballat, precisament, en aquests dos àmbits: en el que és, per una banda, el camp legislatiu, però també, en l'altra, en el que és la prevenció i la promoció de la salut.

I aquí m'agradaria citar un programa concret, posar un exemple del que des de l'àmbit de sanitat s'ha dut a terme, i és el programa «Beveu menys» que es realitza als metges de capçalera i que pretén educar per consumir menys alcohol, és a dir, a fer un ús o fer un consum responsable de l'alcohol. I hem de dir que aquest programa en concret ha rebut el reconeixement de l'OMS i ha rebut el reconeixement com a programa líder en el sud d'Europa.

Per tant, l'àmbit de prevenció, de promoció de la salut, és una feina que fa el Govern i que sens dubte hi seguirà insistint.

Cal fer lleis, sens dubte, i aquesta és una feina que ens toca aquí, en el Parlament, i també cal fer programes d'educació i de prevenció, i aquesta és una feina que correspon fer al Govern, i que la fa i la fa ben feta. En aquest sentit, en línia del que deia el senyor Jaime, que hi ha una diferència de vint-i-sis punts en el que és el consum que es produeix a Madrid d'alcohol respecte a Catalunya, nosaltres sincerament creiem que aquesta diferència es deu a l'acció del Govern en l'àmbit de prevenció, a l'acció del Govern en l'àmbit d'educació i, lògicament, de la promoció de la salut.

Per tot l'exposat, lògicament el Grup de Convergència i Unió votarà favorablement, en primer lloc, perquè, insistim, no s'introdueix una nova prohibició, és una prohibició existent en un tram d'horari determinat que en aquests moments s'agafa per tot el dia, i perquè fins i tot aquesta ampliació facilita el seu compliment, de la llei.

Entenem, també, que aquest àmbit, aquesta modificació que avui es planteja forma part o està dintre d'aquest marc més ampli que plantejarà, en breu, el Govern de la Generalitat en aquesta cambra, i per tant, seria absurd per part nostra de votar-hi en contra. I també, pel que els deia abans, perquè és necessari i creiem que no és incompatible, al contrari, es fa compatible i es treballa en aquesta línia, de treballar en l'àmbit legislatiu, que

cal fer-ho, però també en l'àmbit de governar, de fer accions de prevenció i de promoció de la salut.

Aquesta és la tasca que el Govern està fent i, sens dubte, amb aquesta nova modificació de la llei que ens presentarà, seguirà fent no només, doncs, de modificació de les lleis, sinó, lògicament, de prevenció i promoció de la salut.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Voldria advertir a la cambra que el timbre de votacions no funciona, hem tocat l'altre alternatiu que molt diputats poden no identificar amb votació. Per tant, prego una mica de paciència per poder tenir..., doncs, cridar tothom a votació. *(Pausa.)*

El senyor Jaime té dos minuts per posicionar-se sobre l'esmena, mentre convoquem a tothom que estigui present a la votació. Té la paraula, des de l'escó mateix, senyor diputat.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. A veure, senyor Sirera, no posem el carro davant dels bous. La Federació socialista madrilenya va presentar un projecte de llei que vostès van votar en contra perquè, no simplement era la modificació de la llei, era la modificació de la llei i unes altres mesures. I tornem a reiterar la nostra iniciativa que es retirés la modificació de la llei, precisament perquè aquest Parlament té una eina, que és la Comissió de Joventut, i té una eina per estudiar tota la problemàtica juvenil i, en aquest cas concret, la problemàtica del consum de l'alcohol.

I després, la modificació que nosaltres vam presentar ja el 98 no anava en aquest sentit, senyor diputat, anava en el sentit –i llegeixi el *Diari de Sessions*–, que va parlar el diputat senyor Clofent, anava en el sentit dels municipis turístics en una problemàtica molt concreta.

És per això que nosaltres, i veient el to i veient el que ha exposat la diputada de Convergència i Unió que per part del conseller de Sanitat aquest any modificarà completament la llei, votarem en contra de la seva iniciativa.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

Senyor Sirera, té la paraula

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, simplement tornar a reiterar que el Grup Socialista a l'Assemblea de Madrid va presentar la mateixa Proposició que avui presenta el Grup Popular, i que el seu partit a Andalusia va fer el mateix. I senyor de Jaime, ara aprofitant que hi ha el seu president de Grup i que l'altre dia va fer aquestes declaracions en contra el *botellón*, jo li vull recordar que l'any 98 el seu Grup va prohibir el *botellón* a Catalunya. Jo el convido a qualsevol ajuntament on vostès governen, per exemple, el de Lloret de Mar, a veure com està ab-

solutament prohibit consumir begudes alcohòliques al carrer.

El president

Moltes gràcies. Passem ara, primer, a la votació de l'esmena presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

A continuació sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 66 vots a favor, 54 en contra i 12 abstencions.

Voldria recordar a les senyores i els senyors diputats que en Junta de Portaveus, avaluant les obligacions institucionals d'aquesta presidència i d'altres, vàrem quedar d'acord que, a partir de dos quarts de dotze, totes les votacions passarien a un altre moment oportú, que serà un cop acabades les preguntes al Govern. Per tant, si es donessin votacions, quedarien ajornades fins a dos quarts de sis d'aquesta tarda.

I voldria recordar-los, també, que no funciona el timbre de votació i farem servir el timbre de crida a la sessió, eh? Per tant, quan vostès sentin el timbre de crida a la sessió voldrà dir votacions.

Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1984, del 20 de març, del síndic de greuges, modificada per la Llei 12/1989, del 14 de desembre (tram. 202-00109/06)

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 14/1984, de 20 de març, del síndic de greuges, modificada per la Llei 12/1989, de 14 de desembre. La presenta, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el contingut de la presa en consideració de la Proposició de llei consistent a modificar la Llei 14/84, de 20 de març, del síndic de greuges, voldria fer unes consideracions, perquè em sembla que són importants.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego als senyors diputats que si s'han d'absentar de l'hemicicle, ho facin ràpidament. Gràcies. Pot continuar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. El síndic de greuges és una institució unipersonal que l'any 89 es va permetre que

designés un síndic adjunt per a reforçar la defensa dels drets dels infants. Els infants són, amb la gent gran, els dos sectors més vulnerables de la societat, on es poden trobar sotmesos a unes condicions socials que poden restringir els seus drets. Considerem que reforçar l'actuació del síndic amb la possibilitat que pugui designar un síndic adjunt pot ser garantia d'actuacions en situacions en què es vulnerin els seus drets, tenint en compte que moltes d'aquestes situacions es produeixen en l'àmbit privat, i es podria, en aquest sentit, com deia, reforçar la seva defensa per tal d'evitar que es vulnerin els seus drets.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El síndic de greuges està fent un magnífic treball pel que fa a la defensa dels drets fonamentals de tots els catalans, i sobretot, també, garantint i canalitzant les reivindicacions dels ciutadans cap als poders públics i les administracions públiques, i garantint, com deia, l'exercici dels seus drets.

He fet aquestes reflexions perquè la voluntat de possibilitar la designació d'un síndic adjunt de la gent gran no és altra que la tasca de reforçar la tasca que fins ara estava desenvolupant el síndic de greuges i implementar aquesta tasca per tal de reforçar la defensa de tots aquests drets.

Per altra banda, cal destacar, en primer lloc, el procés d'envelliment de la població catalana. Aquest fet ve donat per la millora de les condicions de vida de la nostra població i els avanços en la medicina. Aquest envelliment suposa un important increment de les necessitats específiques d'atenció social per a la gent gran. L'esperança de vida de la població ha experimentat un increment considerable en les darreres dècades. En aquest sentit, diferents estudis han xifrat l'esperança de vida dels catalans al voltant dels vuitanta-un anys per a les dones i setanta-cinc anys per als homes, aproximadament. A aquesta circumstància cal afegir, com a dada de caràcter demogràfic prou important, que el nombre de persones grans, entenen que s'inclouen en aquesta categoria totes les persones grans de seixanta-cinc anys i que arriben a una franja d'edat superior als vuitanta, s'incrementarà de forma considerable en la propera dècada, és a dir, fins a l'any 2010. Segons dades oficials, l'any 98 Catalunya tenia més d'1 milió de ciutadans més grans de seixanta-cinc anys, i més del 80% de les persones majors de setanta anys mantenen una activitat lliure i independent, però també n'hi ha moltes que pateixen dependència, requereixen l'ajuda d'unes altres persones o d'uns serveis per tal de poder desenvolupar una activitat normal. Es preveu que l'any 2010 el nombre de persones grans de vuitanta anys a Catalunya pot arribar a 380.000 persones grans. En aquestes dades cal tenir present que totes les administracions i entitats públiques i privades, en definitiva el conjunt de la societat, han de fer un esforç necessari per poder atendre les necessitats que una població d'aquestes característiques demanda, tant pel que fa al nivell de prestacions socials com pel que fa al respecte dels seus drets. I és aquest darrer sentit, el del respecte i protecció dels drets de les persones grans, el que justifica, precisament, aquesta proposta legislativa.

En efecte, l'article 35 de l'Estatut d'autonomia ha previst la figura del síndic de greuges com a institució per a la defensa i protecció dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans, en funcions de supervisió de l'activitat pròpia de les administracions públiques catalanes, i en la necessitat de dotar el síndic d'un instrument eficaç pel que fa a la defensa de la protecció dels menors es va introduir una modificació l'any 89 per tal de crear la possibilitat de dotar el síndic de la possibilitat de crear el síndic adjunt per a la defensa dels drets dels infants. Precisament, és en aquest marc normatiu i institucional on es creu necessari crear un òrgan diferenciat dins de la institució del síndic de greuges, però amb un estatut semblant al d'aquell, amb la finalitat de garantir el respecte dels drets i llibertats d'una part de la ciutadania de Catalunya, cada vegada més nombrosa i necessitada cada cop més de protecció i assistència en l'exercici dels seus drets, i evitar i controlar exercicis no gens infreqüents d'actituds insolidàries o d'abús envers la gent gran per part d'aquelles persones que haurien de ser més properes en el sentiment o en la seva protecció o assistència.

Al llarg dels informes que presenta el síndic de greuges hem vist les queixes de la gent gran, però hem de ser conscients que hi ha moltes persones que no es queixen, perquè es troben en una situació de debilitat i d'indefensió, i que fa que moltes d'elles tinguin temor que la seva situació empitjori o que la seva soledat s'agregi, i, en aquest sentit, s'ha posat de manifest al llarg d'alguns debats en comissions i en ple també les escasses queixes dels usuaris i familiars, tenint en compte la situació en què molts d'ells es troben. Considerem necessari, per tant, possibilitar al síndic de greuges per tal que pugui designar un síndic adjunt per a la gent gran, per tal que tinguin més facilitat en l'accés de la queixa i poder reclamar respecte als seus drets i qualitat en la seva vida en dignitat.

Pel que fa a la protecció dels drets, el nostre Grup considera que cal vetllar per protegir els drets i garantir l'exercici efectiu d'aquests, i instrumentar les actuacions necessàries per facilitar la protecció d'aquestes persones. És per aquest motiu que el Grup Popular ha presentat aquesta Proposició de Llei de modificació de la Llei 14/84, de 20 de març, del síndic de greuges, que va estar modificada per la Llei 12/89, de 14 de desembre. Aquesta presa en consideració el que proposa és modificar l'article 34, en els punts 5, 6 i 7, per tal que el síndic de greuges pugui designar una persona de la seva confiança per a ocupar el càrrec d'adjunt per a la defensa dels drets de la gent gran. Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Popular els proposa la modificació de la Llei 14/84, de 20 de març, del síndic de greuges, una modificació que té per objectiu possibilitar al síndic de greuges crear la figura del síndic de greuges adjunt per a la gent gran, amb la finalitat de potenciar la defensa dels drets de les persones grans.

I senyores i senyors diputats, senyor president, no em queda més que demanar el vot favorable a aquesta presa en consideració per tal que es pugui procedir a la modificació de la reforma de la Proposició de Llei esmentada, i no vull acabar la meva intervenció sense manifestar el reconeixement a la tasca que està realit-

zant el síndic de greuges i que s'ha traduït, al llarg de tots aquests anys, en la presentació del seu Informe al Parlament, i, en aquest sentit, només dir que amb aquesta figura el que es pretén és potenciar la seva activitat i deixar a la seva lliure elecció la necessitat de poder designar un adjunt per reforçar la seva actuació en aquest àmbit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. Per fixar la posició els diferents grups té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyora Esteller, la primera cosa que a mi m'agradaria demanar-li és si el seu Grup Parlamentari ha consultat a la institució de la Sindicatura de Greuges per presentar una iniciativa com aquesta. I m'imagino que no, i no els ho recrimino, només ho vull constatar. I per mi això és una falla, no de vostè, sinó de tots nosaltres, perquè la Sindicatura de Greuges és una institució molt important que està fent molt bona tasca, i que si volem carregar-la, en el sentit formal, d'una nova responsabilitat, doncs, hauria estat molt positiu, som a temps de fer-ho, que hi hagués hagut una consulta respecte a aquesta temàtica. Que no es vegi, i menys en aquest diputat, el més mínim afany de restar poders al Parlament de Catalunya. Jo crec que en té molts, i molts per exercir que no hi ha voluntat política d'exercir-los, però sí una qüestió senzilla, transparent i directa, perquè aquest tema ja va ser votat en aquest Parlament, senyora Esteller, aquest tema ja va ser aprovat en una moció. Era una moció del Grup del PSC, aleshores, que plantejava el mateix, i per raons diverses que jo desconec, suposo que després se'ns explicaran, m'imagino bastant peregrines, s'ha perdut pel camí el tema, i qui l'ha perdut pel camí és l'Executiu, és el Govern, perquè una moció és un mandat polític per al Govern.

A nosaltres ens fa una mica de basarda que entréssim per la via d'anar carregant monogràficament noves adjunties al síndic de greuges, perquè, per exemple, jo crec que tota la temàtica de les dones maltractades mereixeria, també, segurament, una adjuntia específica, i podria continuar la llista, la continuaria purament i simplement agafant els informes del síndic i veient com el síndic, ell mateix i amb molt bon criteri, ens va destriant i per ordre d'importància les problemàtiques que tenim a Catalunya. Clar, podríem arribar –hi arribo jo, eh?, no la hi implico, a vostè– a l'absurd que cada un d'aquests apartats hi encarreguéssim una adjuntia. Sembla, fins i tot, d'un excés de reglamentisme, malgrat que sigui fet des del Parlament.

El síndic de greuges, i encara més en els darrers temps, està mostrant una gran agilitat en l'encàrrec de tasques funcionals, en les respostes d'aquestes tasques funcionals. També li diria que hauria estat bo que una temàtica com aquesta l'haguessin plantejat en ponència conjunta. La Sindicatura de Greuges, li ho he dit al principi, és una

institució molt important, molt més del que, fins i tot, hom pugui creure. Ja comença a tenir el que feia anys no tenia, una receptivitat social important i, per què no, crec que podria ser inclosa en el capítol que tenim en el nostre ordenament de temes bàsics de l'autogovern, que, per tant, mereixen consideració conjunta. No és una institució per creure's qui és el que arriba primer a millorar-la. Altra cosa seria que algun grup, com he dit abans, quan el Govern perd els papers pel camí, en la Moció es va aprovar, que algun grup es despengés, però aquest és el típic tema a convidar tots els grups a fer iniciativa conjunta, perquè –ho torno a dir– no crec que ningú vulgui guanyar-se títols de dir: «Sóc més partidari que ningú de la Sindicatura de Greuges.» Per tant, jo lamento, a més coneixedor de com aniran les votacions avui, que no hi hagi un esperit, que n'hi ha hagut molts en aquesta casa per a temes similars, de dir: «Anem a una ponència conjunta, tinguem diàleg seriós amb la Sindicatura», que també el podem tenir quan fem la ponència corresponent, òbviament, i considerem que això és una llei bàsica, i més quan en aquesta casa –i ara potser cridaré el mal temps– hi ha la Comissió d'Autogovern, i això toca també un dels apartats que vam dir que estudiaríem, com reformar seriosament les institucions d'autogovern que puguin estar poc utilitzades. Possiblement, vostè pot creure que potser així donem un impuls a la Sindicatura. Doncs entraria en aquesta definició.

Són molts els motius formals i els de contingut que a nosaltres ens duen a aquestes consideracions, on toca fer-les, en el Ple i en el *Diari de Sessions*, respecte a la seva proposta, que ens porten a una abstenció. No vegi en l'abstenció cap afany d'impedir l'acció legislativa dels grups parlamentaris. Al contrari, nosaltres som els campions que els grups parlamentaris tinguin moltes més possibilitats de fer iniciativa legislativa. Vegi en l'abstenció la resultant coherent de tot el que li he dit, i li avanço que quan es constitueixi la ponència, perquè em sembla que vostè té majoria perquè li aprovin la presa en consideració, ens hi posarem com qui més, amb les línies que li acabo de dibuixar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan es va crear la institució del síndic de greuges, que, tal com referia la senyora Esteller, d'acord amb l'article 35 de l'Estatut, té per missió la defensa dels drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans de Catalunya, ja en aquell moment, el legislador català –i només cal veure el mateix debat de l'aprovació de la Llei, i de fet ho deia la senyora Esteller– estava pensant en una institució bàsicament de caràcter unipersonal i, de fet, un òrgan unipersonal que, com a regla general, només té dues accepcions: una, la mateixa Llei aprovada l'any 84, amb la potestat del síndic de designar un adjunt, que la seva funció, la seva tasca, té un contingut

merament auxiliar, auxiliar del síndic, per a les seves funcions d'investigació o de resolució de les queixes dels ciutadans, i té una altra accepció, aquesta, com s'ha dit abans, introduïda posteriorment l'any 89, amb la facultat, d'acord amb la comissió *ad hoc* que té creada aquest Parlament per a la Sindicatura, amb la facultat, deia, de designar un adjunt per a la defensa dels drets de l'infant.

I de fet aquest és un fet, aquesta accepció, que es justifica de forma molt clara per l'especial vulnerabilitat d'aquest col·lectiu. És un col·lectiu que, per lògica, té prou dificultats per si mateix de defensar i d'expressar els seus drets i les seves queixes, tot i que, com és obvi –i ho diu clarament la Llei–, entre l'espectre de possibles subjectes legitimats per recórrer al Síndic per demanar-li que actuï, lògicament, hi són els menors, com hi són els incapaços, però jo crec que tots estarem d'acord que és altament improbable que, tal com exigeix l'article 13 de la Llei, que exigeix un escrit raonat, amb l'aportació de documents, amb tot un rigor formal i procedimental, evidentment, els menors hi puguin accedir amb regularitat i amb normalitat, a la institució. I, per tant, certament, les actuacions del Síndic amb relació als menors se centren especialment en les actuacions d'ofici, i especialment a partir de la figura de l'adjunt del síndic per als drets de l'infant.

Si examinem el debat legislatiu de l'any 89 amb relació a aquesta accepció del síndic del menor, veurem que aquesta excepcionalitat es fonamenta en aquest fet que acabo d'explicar. I, per tant, obrir avui, com ens fa el Grup Popular –amb tota legitimitat, eh?, i des del màxim respecte que ens mereix aquesta proposta–, obrir avui la institució del Síndic a la creació d'un adjunt per a la defensa dels drets de la gent gran creiem que suposa un risc. Un risc, primer, perquè entrem en una fase de..., diguem-ne que de col·legiació de la institució, que topa frontalment amb l'esperit i amb la voluntat que va inspirar la creació del Síndic de Greuges, i en segon lloc, un risc –que abans també expressava el senyor Ribó–, que és un risc que tot això tingui efectes multiplicadors i que demà les propostes del seu Grup, del nostre Grup, de qualsevol grup d'aquesta cambra, es puguin perfectament estendre a altres col·lectius tant o més necessitats, tant o més sensibles que el de la gent gran, com per exemple un eventual síndic o adjunt al síndic per als temes relatius a la immigració, o el de les dones maltractades, la violència de gènere, etcètera.

Encara que jo li vull reconèixer, senyora Esteller –i d'aquí que el nostre Grup formulí avui, amb relació a aquesta proposta, un vot d'abstenció–, que és millor crear la figura d'un nou adjunt al síndic, en aquest cas, que vagin proliferant tota mena de síndics o d'*ombudsmen* sectorials vinculats a l'Administració. I aquest és un risc potencial..., de fet, ho fan altres institucions, ho fan les universitats, ho fan els mateixos mitjans de comunicació. Per tant, preferim que això sigui així, perquè, si no, encara contribuiríem a desnaturalitzar més la institució del Síndic de Greuges.

Ara, jo crec que abans hauríem d'haver plantejat la qüestió en altres termes. Jo crec que potser hauria valgut la pena –no sé si en l'àmbit d'una ponència conjunta, com deia el senyor Ribó, que és una possibilitat per-

fectament estimable– que ens haguéssim posat d'acord en el diagnòstic, sobretot en el diagnòstic de què es fa amb la gent gran –i en això la consellera de Benestar Social, que és en aquest debat, segurament hi estaria molt d'acord–, amb un debat monogràfic, com el que en la passada legislatura es va fer amb relació a la política social; què podem fer també des d'aquest Parlament en pro o en benefici de la gent gran; si cal donar o no més recursos a la Sindicatura per treballar més decididament sobre qüestions que afecten la cohesió social i la gent gran; si cal que les polítiques d'atenció a la gent gran millorin, perquè, com vostè deia, evidentment, per possibilitar una vellesa digna i amb plenitud, certament calen molts recursos, i, evidentment, en aquests moments hi ha una part importantíssima, el 17% de la nostra societat, que són persones de més de seixanta-cinc anys, i, per tant, a mesura que les expectatives de vida creixen, en part gràcies a la millora de la sanitat, gràcies també a les pensions i gràcies encara, si volen, a una insuficient però una millor redistribució de la renda, evidentment, això contribueix a millorar la longevitat i les expectatives de vida. I, per tant, jo crec que el debat s'ha desenfocat una mica.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, jo, senyora Esteller, senyores i senyors diputats, insisteixo que crec que hauria valgut la pena que haguéssim pogut parlar en aquests termes abans de proposar aquesta iniciativa de crear un adjunt al síndic. Nosaltres, d'altra banda, hem parlat amb la institució. El senyor Ribó..., vostè l'apel·lava directament en aquest sentit, i evidentment no referiré públicament des de la tribuna quins són el criteri i l'opinió que mereix a la institució la proposta que vostès fan. I no ho faré, diguem-ne, per respecte i per la discreció que em mereixen, en aquest cas, aquest tipus de converses. Però, certament, tot això, juntament amb el que acabo d'expressar, farà que el nostre Grup Parlamentari no pugui en aquests moments donar suport a la presa en consideració i, en tot cas, fer una abstenció.

Jo crec, sincerament, senyora Esteller, que hauria estat millor, fins i tot, doncs, que això ho haguéssim pogut discutir i debatre anteriorment, i jo, fins i tot, avui li plantejo la possibilitat, com deia el senyor Ribó, que vostè retirés aquesta iniciativa i poguéssim, després de fer el debat i la discussió oportuns, crear la ponència conjunta en aquest sentit, i, a més a més, discutir-ho en el si de la mateixa Comissió, i també a través de les converses o la negociació pertinents amb la mateixa institució. I això és el que, en tot cas, avui des de la tribuna li vull oferir, i en cas contrari, lògicament, el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridaó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Hi ha una proposició de llei que és pràcticament igual o que s'assembla molt a una

moció que vam presentar nosaltres en aquest Parlament, que va presentar la diputada Marina Geli, que parlava textualment de «valorar la possibilitat de crear la figura del defensor de la gent gran, lligada a la Sindicatura de Greuges». Aquesta Moció es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament. A més a més, el Programa de la gent gran que nosaltres hem presentat també planteja en un dels punts crear la figura del defensor de la gent gran, que estigui lligada a la Sindicatura de Comptes. És en aquest sentit que nosaltres, en principi, votarem a favor d'aquesta Proposició de llei.

Malgrat això, pensem que aquesta aprovació planteja uns certs riscos; ja ho comentava també fa uns moments el senyor Ridaó. Vostè comentava: «Potser dos dels sectors més vulnerables de la nostra societat són el dels infants i el de la gent gran.» També el dels discapacitats, també el de les dones maltractades, també el de la immigració. Per tant, podríem acabar, al final, posant tants adjunts a la Sindicatura que trencaríem aquest, diguem-ne, caràcter unipersonal de la Sindicatura i la convertiríem en un òrgan col·legiat.

Nosaltres des d'aquí hem detectat anomalies en el funcionament de la Sindicatura de Greuges en el tema de la gent gran? S'han detectat carències a l'hora de plantejar el tema de la gent gran a l'informe del Síndic de Greuges? Tenim algun tipus –com deia també el senyor Ridaó– de diagnòstic que ens digui que el millor podria ser treballar d'una altra manera en el tema de la gent gran, en el tema del Síndic de Greuges? Clarament, no. És més, tots els grups parlamentaris hem felicitat la tasca del Síndic de Greuges en tots els camps, i també en el camp de la gent gran.

Es poden fer més coses des de la Sindicatura en l'àmbit de la gent gran? Segurament que sí, sempre es poden fer més coses; però segurament també la millor manera de fer més coses no és solament creant la figura del síndic de greuges adjunt. I en això haig de dir, tal i com plantejava la Moció de què feia esment fa un moment, que va presentar la diputada Marina Geli, que no basta a crear la figura del síndic adjunt, sinó que també –ho llegeixo textualment– «s'han de garantir els drets de les persones assegurant les fórmules de finançament». I aquesta Llei, en aquest sentit, que s'assembla molt a la Moció que ja vam presentar nosaltres, és una –si em permet– mala còpia d'aquesta, perquè no parla, en qualsevol cas, dels recursos necessaris per treballar en el tema de la Sindicatura.

Fins ara, tots els temes de la Sindicatura s'havien portat per la via del consens parlamentari. Avui trenquem aquest principi; avui el tema de la Sindicatura trencarà el principi de consens parlamentari que havíem tingut fins ara. La Moció que he comentat fa un moment, que vam presentar nosaltres sobre el tema de la Sindicatura, es va aprovar per unanimitat, i es va aprovar per unanimitat perquè, entre altres coses, hi posava: «valorar la possibilitat»; quan en una moció es posa «valorar la possibilitat», normalment es fa perquè tots els grups hi puguin votar a favor. Avui trenquem aquest principi de consens parlamentari en tot el que seria la figura del Síndic de Greuges. No passa res, tampoc passa res, però, home, sí que valdria la pena..., jo sí que demanaria que

tornéssim a aquest consens parlamentari a partir d'avui en el tema del Síndic de Greuges.

Absolutament d'acord amb el que havia plantejat fins ara, tot el que ha plantejat el senyor Ribó, i segurament aquest tema s'hauria treballat millor a partir d'una ponència conjunta. I és per això que nosaltres no hem volgut entrar en el joc de presentar esmenes, contrasemes, i deixar el tema, i ja està.

Per tant, s'ha trencat el consens, i en la votació subsegüent es veurà que aquest consens està absolutament trencat.

Als sis mesos de l'aprovació d'aquesta Moció de què feia esment fa un moment per part del Ple d'aquest Parlament, nosaltres vam plantejar com estava el compliment d'aquesta Moció, en la qual un dels punts plantejava la possibilitat de la creació de la figura del defensor de la gent gran a Catalunya. I la resposta que ens va donar el Govern era que aquest tema del síndic adjunt de la gent gran no era un tema prioritari en aquell moment. Avui ens trobem que el PP presenta aquesta modificació de llei de la figura del síndic, i Convergència i Unió hi donarà suport. Quan ho presentem els socialistes i és aprovat per la unanimitat del conjunt del Parlament de Catalunya, sembla que el tema no és prioritari, però, quan ho presenta el Partit Popular, Convergència hi vota a favor. Pensem que potser, sincerament, aquests canvis d'opinió per part del Grup de Convergència no són bons per tirar endavant la figura, la institució del Síndic de Greuges.

Res més..., hi votarem a favor. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. I, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, sí, quan es parla el darrer, generalment és difícil no repetir-se, malgrat que intentaré no fer-ho massa. He escoltat totes les intervencions, i em sembla que totes han estat prou acurades i que de totes en podríem treure algunes conseqüències davant d'aquesta presa en consideració.

En tot cas, no hi ha dubte que avui i encara més en el futur la gent gran a casa nostra serà un dels segments més importants de la societat –s'ha dit: entre el 17 i el 20% de la població–, i a més a més en uns moments que la gent gran d'avui no té res a veure amb la gent gran de fa trenta o quaranta anys. Evidentment, tenim reptes al davant, provocats per l'allargament de la vida i als quals s'ha de donar resposta. Es pot dir allò de «problemàtiques noves, realitats noves»... I, a més a més, podríem fer una llarguíssima llista de temes que justificarien la creació, des de la Sindicatura de Greuges, d'aquest adjunt per a la defensa dels drets de la gent gran, per protegir aquests drets, perquè es lluiti a vegades contra posicionaments insolidaris o d'abús, com molt bé diu l'exposició de motius que ha presen-

tat la senyora Esteller. És per això que nosaltres hi donarem suport.

Ara bé, sí que voldríem fer unes reflexions sobre tot això. Perquè, de primer, és cert –i algú també ho ha dit– que és bo que sobre totes aquestes qüestions hi hagi el màxim consens, que fins avui –almenys en el que ha afectat la Sindicatura de Greuges– nosaltres sempre hem vist que hi havia un consens per part de tots els grups parlamentaris, i avui amb la votació ben segur que aquest consens no hi serà, i, per tant, pensem que això és un punt negatiu, i negatiu possiblement per a tots nosaltres, no?

La veritat que hauria estat bo, també s'ha dit, que se n'hagués parlat abans entre els grups parlamentaris, se n'hagués fet una avaluació, un diagnòstic, segur que s'hauria arribat a conclusions conjuntes, però, en tot cas, sí que és veritat que hem d'anar en compte, a vegades, en fer modificacions, perquè aquestes mateixes modificacions poden aigualir l'esperit de la llei, i, fins i tot, segons quines modificacions podrien fer, en el cas de la Sindicatura de Greuges, podrien lesionar, fins i tot, la figura del síndic, no? Que, a més a més, sempre ha rebut el vist-i-plau d'aquesta cambra quan ha afrontat les qüestions que afecten la gent gran. I, a més a més pensem, almenys des del nostre Grup Parlamentari, que la seva tasca està a bastament acreditada.

En el pressupost d'enguany, que precisament em sembla que la Sindicatura de Greuges el va discutir amb el senyor Clotas, doncs, hi havia dos programes, es van afegir al pressupost dos programes, i un d'aquests programes anava dirigit a la gent gran. Per tant, penso que des del Síndic de Greuges hi ha prou diligència en totes aquestes qüestions. I pensem també que la introducció d'aquest nou adjunt al síndic no hauria d'obrir el meló dels adjunts, no?, perquè potenciaria –també ho ha dit el senyor Ridaó, em sembla– aquesta col·legialització d'una institució que el Parlament vol que sigui, o en el seu moment va voler que fos, unipersonal. I, evidentment, la imatge unitària de la institució és bàsica.

Bé, en aquella Moció a què han fet referència uns il·lustres diputats es parlava de valorar-ne la possibilitat. I l'honorable consellera de Benestar Social, en tot moment, sempre ha manifestat que no és comparable l'adjunt dels infants amb un adjunt per a la gent gran, perquè la gent gran té la seva veu pròpia. Podem estar millor o pitjor, igual que tothom pot estar la gent gran, però són adults i el nostre ordenament jurídic els atorga plena capacitat per fer valer els seus drets. Per tant, en tot cas, el que sí que és evident és que un adjunt dels infants i un adjunt per a la gent gran, nosaltres creïem que eren dos estaments bastant diferenciats.

Bé, en tot cas, el que és evident és que pensem que s'ha d'anar al màxim consens entre el màxim nombre de forces polítiques, i nosaltres ens hi afegim. Ens hi afegim. I possiblement també seria bo recordar que en un moment donat, un altre parlament de l'Estat espanyol va obrir la institució del seu defensor del poble al tema dels adjunts, i fins i tot es va arribar a fer adjunts per a quotes de formacions de grups parlamentaris. I, evidentment, la institució va fracassar, i va fracassar estrepitosament.

Per tant, tinguem-ho present, tot això. Tinguem present que estem davant una situació que és evident que a la gent gran se li ha de donar resposta, com molt bé diu l'exposició de motius de la senyora Esteller, i nosaltres, doncs, hi votarem favorablement.

I acabo aquestes breus reflexions i des del nostre Grup Parlamentari resto amatent per veure com serà acollida aquesta proposta en el marc del IV Congrés de la Gent Gran, del proper mes de maig. Esperem que sigui ben en positiu.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Lladó. Passem, a continuació, al següent punt de l'ordre del dia... Sí, senyora Esteller, per què em demana la paraula, si us plau?

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, senyor president, perquè m'han fet una proposta de fer una ponència conjunta...

El vicepresident primer

És cert. Té un minut, senyora Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

... i tenint en compte les alegacions de tots els grups, i tenint en compte també les seves manifestacions per tal de recuperar el consens, el nostre Grup, tot i que aquesta iniciativa hauria prosperat, la retirem en benefici d'una ponència conjunta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller.

Proposició de llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents (tram. 202-00133/06)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva formulació té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, al llarg de la segona meitat del segle XIX i la primera del segle XX, l'emigració catalana a l'exterior va ser força important. Eren moments de *boom* demogràfic, on la població rural anava a parar a les ciutats i la indústria no absorbia tota la gent que anava a buscar treball. Causes, doncs, econòmiques, causes socials van fer que molta gent d'aquest país hagués de viure en pròpia pell l'emigració.

Molta d'aquesta emigració va anar cap a Sud-amèrica, i alguna d'aquesta també no va ser de tipus econòmic, sinó ja en èpoques de democràcia, realment, de baixa intensitat, o fins i tot de dictadures com la de Primo de Rivera, alguna gent va escapar-se també del servei militar; un servei militar que en aquelles èpoques comportava, molts cops, la presència en guerres colonials al nord d'Àfrica. Per tant, alguns dels emigrants van ser fruit d'una primera insubmissió, d'un primer exercici de l'objecció de consciència, precoç.

Aquesta emigració històrica, més antiga, va estar després acompanyada, durant la Guerra Civil i en l'època del franquisme, doncs, d'una nova emigració, molt nombrosa: la procedent del refugiat polític, o de les persones que són al camp dels perdedors, que van haver de patir unes circumstàncies socials i econòmiques dintre el país, insuportables. De fet, l'any 39, del total d'exiliats a l'Estat espanyol, que segons les fonts se situen entre 200.000 o 400.000 persones, depèn de les fonts, els quals més de la tercera part, catalans..., molta d'aquesta gent va anar a parar, primer, a França, i, amb posterioritat, cap a l'Amèrica Llatina.

Durant, doncs, el període franquista també la gent que no va sortir en un primer moment, però que es van quedar aquí i van haver de viure en condicions difícils, van continuar engruixint aquest contingent d'emigrants que van anar cap a Europa, primer, i després, en molts casos, cap a Amèrica Llatina.

En el cas de l'emigració europea, produïda ja amb posterioritat a la Guerra Mundial, normalment és una emigració que no ha tingut problemes de supervivència econòmica, ni en el marc de la construcció de la Unió Europea, en aquests moments, té cap problema per al retorn, perquè són ciutadans europeus.

El problema es dona precisament amb la gent descendents de catalans i catalanes que van anar a parar a països no europeus, i que, amb la llei espanyola a la mà, d'estrangeria, i amb la llei de nacionalitat tenen dificultats per retornar a casa seva. Després parlarem una mica de com està la legislació comparada.

En definitiva, doncs, aquesta petita introducció històrica per dir que les dictadures de Primo de Rivera, per un cantó, la Guerra Civil i el franquisme estan a l'origen de molts dels potencials retornats al qui va destinada aquesta Proposició de llei.

Estem doncs, senyores i senyors diputats, davant de la necessitat de reparació històrica i de justícia. Fills i nés de gent exiliada –la major part d'ells per motius polítics o per les seves seqüeles de tipus social, que van abandonar el contacte legal amb l'Administració espanyola. Quin republicà podia reconèixer les ambaixades i els consolats franquistes? Quin republicà, un cop feta l'opció d'emigrar, tenia cap interès de ser fixat per la policia repressiva del règim dictatorial? És així com molts fills i nés perderen la nacionalitat oficial espanyola, i ara, en voler retornar, es troben tractats legalment sense cap mena de mirament per unes lleis que ja són prou complacades per als que de veritat són estrangers del tot.

Però, junt amb aquesta qüestió històrica i de deure històric, hi ha unes necessitats reals de l'emigració actu-

al, de l'emigració catalana actual. Això no passava fa deu anys, no passava fa quinze anys, però en aquests darrers anys hi ha condicions de pobresa creixents en els sectors mitjans i baixos de l'Amèrica Llatina. A Amèrica Llatina, en aquests moments, molts dels descendents de catalans, alguns dels quals amb el seu treball van accedir a treballs qualificats i a capes mitjanes, estan patint en una situació de dificultats creixents. No entrarem –i no és motiu d'aquesta defensa en aquesta Proposició– en les causes del perquè està malament el continent americà; moltes causes de tipus històric, de les oligarquies corruptes que dominen molts d'aquests països o, fins i tot, la contribució que s'hi pot fer des d'una certa recolonització econòmica actual.

La qüestió és que aquests països americans que en el seu moment van ser països d'acollida per a l'emigració catalana i del conjunt de les nacionalitats espanyoles, en general, ara són uns països que estan, de fet, expulsant la gent que no pot sobreviure amb el seu treball en aquests països. En aquest sentit, a partir del moment en què s'ha començat a parlar d'aquesta qüestió, s'han rebut..., bé, hem rebut des del Grup Parlamentari i al Senat mateix hem rebut multitud de correus electrònics amb casos, francament, esfereïdors; casos personals, familiars. Fragment d'un correu del senyor Puig, no?: «De mi consideración hoy me veo en la necesidad de dirigirme a usted, con mucha pena, ya que después de tanta lucha en este bendito país, mi situación se torna insoportable» –i aquí fa una mica d'història–: «Nací en Badalona, el 29 de junio del 44, tengo 57 años, tres hijos, mi padre, Antonio, participó activamente en la Guerra Civil, luego fue hecho prisionero un año y ocho meses. Superado el trance, decidí, junto a mi madre y mi hermana, emigrar a Argentina.

»Los pobres viejos dejaron sus huesos en esta tierra sin poder volver a asomar a Cataluña. En realidad no sé bien cómo o qué pedir. Se me ocurre, de ser posible, tener la posibilidad de ser repatriado y obtener un trabajo digno con que mantener a mi familia.» És un dels múltiples correus electrònics rebuts, com el del Centre Català de Rosari, on felicitava de la iniciativa parlamentària i deia: «aquests són moments molt difícils per a la nostra gent, sobretot per a les persones de la tercera edat. I podria dir que a tot Amèrica Llatina, la salut és un dels problemes més urgents que aquí no tenim coberts.»

Aprofito per agrair la presència en aquest hemicicle dels representants de l'Associació de Retornats a la Catalunya Exterior, gent que ja ha hagut de viure en la seva pell, diguem-ne, aquest procés; al seu president, Albert Ventura, i també a la presència de Diego Arcos, president del Casal d'Argentina a Catalunya.

Bé, en tot cas, la Generalitat de Catalunya té un deute històric amb aquells catalans i catalanes que van haver d'abandonar el nostre país per diversos motius, així com els seus i els dels seus descendents.

És per això que es fa necessari articular tot un seguit de mesures per tal de facilitar el seu retorn i la seva integració sociolaboral a Catalunya. La situació de la legislació a la Unió Europea, cosa sobre la qual aquest Parlament no té competències però és bo conèixer per

veure el greuge comparatiu que hi ha. A la majoria d'estats europeus predomina el concepte jurídic de ciutadania del *ius sanguinis*, per la qual els descendents de ciutadans tenen dret, ràpidament, a reincorporar-se a la ciutadania del país. Això és el que predomina. Aquest dret s'ha anat complementant amb el *ius soli*, per facilitar la incorporació de la nova immigració extracomunitària. I per tant, avui dia, la immensa majoria de països de la Unió Europea combinen els dos drets: el *ius sanguinis*, que és dret a la ciutadania per herència, i el *ius soli*, que és la incorporació de nova immigració.

Curiosament, el cas francès –no és estrany– i el cas espanyol són una mena d'híbrids tirant més a *ius soli* que a *ius sanguinis*, amb la qual cosa ni acabem de fer favor al nou immigrant, ni garantim el retorn d'aquells que eren descendents de catalans. Però bé, com que això no és competència d'aquest Parlament, no m'hi entretindré, però allò que sí que és competència d'aquest Parlament i de la Generalitat és facilitar que en el trànsit que la Llei posa al retorn, almenys hi hagi unes mesures d'acollida, unes mesures que, d'alguna manera, tinguin en consideració aquest deute històric, amb relació a aquests descendents, molts dels quals –repeteix–, els potencials retornats, són descendents d'exiliats polítics. I és això el que posem sobre la taula, avui, aquí.

Per tant, i això ho combinaria amb un tercer punt, és a dir, comparació amb la situació legal d'Europa, discriminatòria. Deia també un correu, deia: home, a mi m'és més fàcil retornar com a descendent d'àvia irlandesa que com a descendent d'avi català. Si jo agafo la ciutadania irlandesa, em colloco i retorno a Europa per via Irlanda. Home, també és penós, no?

Però en fi, repeteixo, avui no és el tema, perquè no tenim competències en això, eh? Bé, però hi ha un altre bloc important. En aquests moments a Catalunya tots els agents socioeconòmics parlen de la necessitat de mà d'obra qualificada, a mig termini. Mà d'obra qualificada, i que es demana que tingui una certa capacitat, també, d'incorporació a la societat catalana. Escolti, doncs el perfil és el perfil exacte de molta de la gent descendent de ciutadans catalans que en aquests moments es troba amb dificultats als països que van anar d'acollida fa cinquanta, seixanta, quaranta anys.

Resulta que les conclusions de les Jornades sobre Emigració, de la patronal Pime-Sefes o les conclusions de la patronal Secot, que parlen d'estrangulament demogràfic i perill per als llocs de treball a Catalunya, reclamen mà d'obra qualificada i reclamen mà d'obra amb una fàcil incorporació al marc social català.

Doncs, escolti, aquí tenim un bon paquet de gent disposada a venir –i això no es fa d'una forma, diguem-ne, gratuïta– l'emigració, en un sentit o en el contrari, és dolorosa, i per tant, el que és evident és que la gent no torna perquè sí. Torna perquè té dificultats, però resulta que aquest retorn pot afavorir, en aquest cas nostre, pot afavorir també l'ocupació d'uns determinats estrangulaments que tindrem per cobrir certs llocs de treball. I, per tant, aquesta seria una altra raó important per tirar endavant aquesta Proposició de Llei. En tot cas, la Proposició de Llei –i veuen que m'he estès molt en les

motivacions, perquè el contingut el discutirem entre tots, si això es pren en consideració, com sembla que serà així, ja vull agrair per endavant el vot favorable, doncs, dels grups de la cambra–, doncs, en aquesta Proposició de Llei, ja tindrem ocasió d'entrar en el detall i de millorar-ne el contingut. Tot és discutible, i, per tant, el text en si és millorable.

La Proposició de Llei, la que hem presentat nosaltres, té un apartat que parla de principis i objecte de la llei, són principis d'igualtat, solidaritat i justícia social; es parla d'un pla d'ajut al retorn que, diguem-ne, ja articula algunes mesures existents amb anterioritat i desplega alguns punts existents en la Llei de comunitats catalanes exterrànies; hi ha capítols destinats a definir quins són els requisits i les obligacions de les persones destinatàries d'aquesta Llei, amb tota una sèrie de prestacions que, en definitiva, no són cap privilegi, sinó que és entrar en el circuit de les prestacions a què té accés un resident a Catalunya, i el que és molt important és facilitar el pas, perquè, en definitiva, una persona descendent de catalans que ha perdut la ciutadania està situat, en un nivell legal, en la mateixa circumstància que un sense papers. Per tant, el que es tracta és de facilitar la contractació en origen, i, per això, hi ha una sèrie de mesures per facilitar la implantació de la xarxa d'ocupació en els països llatinoamericans per facilitar aquesta contractació privada en origen, i si falla la privada, buscar algun camí que sigui possible, també per accedir a alguns dels programes de contractació pública, si més no, en una primera etapa.

Per tant, és utilitzar la capacitat competencial de la Generalitat al màxim per, d'alguna manera, facilitar aquest trànsit entre una situació d'estrangeria, que tenen els descendents de catalans que han perdut la nacionalitat, i la recuperació de la nacionalitat, que ve, segons llei que hi ha a Madrid, al cap de dos anys, aproximadament, en el cas americà. En el cas americà són dos anys. Si vénen de Rússia, lamentablement, són deu. És a dir, aquí també hi ha una certa discriminació en funció de si l'exili és a Amèrica, doncs, en això hi ha un cert *ius sanguini*, o imperi, diguem-ne. El qui ve de les excolònies té un cert privilegi, que, en fi, en tot cas, s'aprofita, i es bo que aprofitin els descendents de catalans que vinguin d'Amèrica. Desgraciadament, pels qui vénen d'altres bandes, encara ho tenen més difícil. Bé, en tot cas, facilitar aquest trànsit entre el retorn i l'accés a la nacionalitat, i això és el que és el motiu d'aquesta Llei. Repeteixo: amb una oficina de gestió unificada al Pla d'ajuda al retorn; amb la coordinació amb els casals catalans a l'exterior, que podrien ser antenes, perfectament, d'informació amb els portals –que està en marxa, la Conselleria de Treball té portals, diguem-ne, electrònics, per poder accedir al mercat laboral, això s'hauria de poder accedir a antenes exteriors per facilitar, precisament, el llistat de llocs de treball, diguem-ne, disponibles i facilitar els tràmits per al seu retorn–, i alguns elements, també, que tinguin a veure amb la convocatòria del concurs d'habitatge social per accedir, en el cas de retorn, doncs, a aquests habitatges socials, i, en definitiva, tota una sèrie de mesures que facilitin –repeteix–, aquest trànsit entre la condició d'estranger i la recuperació de la nacionalitat.

Aquesta és la finalitat d'aquesta Llei, senyores i senyors diputats. Això hauria d'anar acompanyat, segurament –ho hem fet a través d'una altra proposició no de llei, però possiblement es podria integrar aquí, si es vol, en el transcurs de la discussió–, de l'establiment d'un cens o d'un registre, si vostès volen, voluntari, de descendents de catalans, per saber quina és la situació real a l'exterior, eh?, de la descendència, doncs, d'origen català, i, a partir d'aquí, doncs, amb aquest estudi i amb aquest registre, tenir un estat de la qüestió i facilitar, precisament, aquesta possibilitat de retorn.

Repeteixo, i acabo, aquesta Proposició de llei té tres motius clars: un, saldar un deute històric amb els fills i nets d'exiliats republicans; dos, un deure solidari amb la gent que està passant dificultats en aquests moments a molts països d'Amèrica Llatina, i que em sembla que tenim l'obligació d'acollir-los al màxim bé possible; tres, si volen vostès una mica egoista, preveure cobrir necessitats de mà d'obra futures d'aquest país, degut a l'estrangulament demogràfic. Crec que aquests tres objectius, aquestes tres funcions, emmarquen la necessitat de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. Repeteixo l'agraïment als grups que hi donaran suport, i esperem que en tràmit de ponència això sigui millorable, per descomptat que ho és, i esperem que l'Associació de Retornats i altres companys que han viscut aquesta situació ens puguin aportar, a través de la compareixença en ponència, millores en el contingut d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Ara, per posicionar-se en nom dels grups, en nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor de la proposta de tramitació d'aquesta Proposició de llei, i entenem que el que es demana és correcte, bàsicament, en els principis generals. Com ha dit el diputat, el senyor Huguet, en la tramitació parlamentària tindrem ocasió de fer-hi esmenes, com així farà el nostre Grup.

Vull dir, en aquest sentit, que aquesta Llei que se'n proposa ara té un precedent, que és la Llei de reconeixement de la catalanitat exterior, que va ser aprovada en aquesta cambra l'any 96, i que, ja en l'article 14, estableix algunes mesures per a la protecció social i ajut a les persones catalanes que vulguin retornar. Amb aquesta proposta el que es fa és un desplegament d'aquestes mesures de protecció social i ajut, a partir d'una constatació que feia el senyor Huguet de buscar, o de solucionar, aquelles situacions que, pel que sigui, han suposat la pèrdua de la ciutadania per part de descendents de persones provinents de Catalunya.

En aquest sentit, estem d'acord que hi ha un deute històric, que hi ha un mínim de solidaritat que s'ha d'exercir en el cas d'aquestes persones que, sent catalanes o descendents de catalans, han viscut a l'estranger per

diferents causes, sigui l'emigració econòmica, sigui a l'exili, i que, com s'especifica en el projecte que ara es presenta, tenen també una situació difícil des del punt de vista econòmic. És a dir, no es tracta d'ajudar tothom, es tracta d'ajudar aquelles persones que, des del punt de vista econòmic o des del punt de vista legal, tenen una situació difícil per fer possible el retorn. En aquest sentit, nosaltres, amb aquest plantejament hi estem d'acord.

Entenem que la Llei, en alguns punts, és molt detallista i que potser hi han coses que són objecte de reglament, i així ho pensava mentre em llegia alguns aspectes, i ho vull assenyalar, perquè nosaltres entenem que –i ja he dit que estem d'acord amb aquest principi– que s'ha de donar o s'ha de proporcionar ajuts específics per a allò que és específic dels retornats o dels que volen retornar. Però, en canvi, en allò que no és específic de les condicions de retorn, aquestes persones han d'estar en igualtat de drets respecte a altres ciutadans de Catalunya. Em refereixo, no sé, a qüestions, doncs, com pot ser el suport a la inserció laboral, o l'assessorament tècnic i jurídic, o la formació ocupacional, o el suport, informació i orientació per a la integració social. En això han d'estar en igualtat de dret amb altres persones. En canvi, uns aspectes que aquí es diu, que no calgui, doncs, poder mostrar la residència per poder accedir a un habitatge o per poder accedir, doncs, a la PIRMI ens sembla correcte, perquè això sí que és específic de les persones que estan en situació de retornar.

Jo voldria fer una reflexió arran d'aquesta proposta, una reflexió amb relació a la filosofia de la proposta i amb la filosofia d'altres propostes que no estan avui aquí, però que hem de veure globalment, precisament, per aquest aspecte que deia abans, de com una llei com aquesta ha de tractar aspectes específics, intentar resoldre les dificultats específiques dels retornats, però que, al mateix temps, en allò que hi hagi igualtat de drets, no ha d'entrar-hi, justament, aquesta Llei. I, precisament, perquè el diputat Huguet en un determinat moment ha parlat de Catalunya com a «casa nostra», i, per tant, d'alguna manera, estava implícita, doncs, una metàfora, que és la de considerar Catalunya com una gran família, doncs, utilitzo aquesta metàfora per assenyalar, justament, com una família, en aquesta cas, com la gran família que és Catalunya, és just que ajudi els seus fills, en aquest cas els fills que estan a fora, que volen retornar, i, des del punt de vista del comportament familiar respecte als seus fills, suposo que estarem d'acord que els valors que avui estan presents són el de la igualtat i el de l'equitat. Vol dir igualtat de tots els fills, igualtat de drets, però equitat, perquè vol dir que hem de poder tractar diferentment segons les necessitats diferencials. I és en aquest sentit que deia abans: en allò que calgui tractar diferentment els retornats, possibilitem que puguin, justament, inserir-se de nou a Catalunya, però en allò que sigui igualtat de drets, tenen els mateixos que els altres fills de Catalunya. Evidentment, suposo que en això hi estem d'acord.

I vull portar la reflexió una mica més lluny, si m'ho permeten, perquè avui en dia en això dels fills és molt complicat, i no només hi han fills naturals, també hi han fills adoptats, i cada vegada a Catalunya vénen més fills

adoptats i que volen que els adoptem, i, per tant, faríem malament si vetlléssim per uns fills i no pels altres, amb la qual cosa vull dir: hem de vetllar per aquests fills, eh? És a dir, evidentment. Però, al mateix temps, em temo –i ho dic per les actituds del Govern, no en aquest cas pel qui ha fet aquesta proposta– que no estem subministrant les condicions d'igualtat de drets i d'inserció en aquests fills adoptats que també formen part de la comunitat catalana. I això em preocupa. És a dir, em preocupa que pugui haver-hi la percepció que s'afavoreix uns que hem d'ajudar, però que no ho fem amb altres, perquè, evidentment, no hi hauria justícia, no tractaríem els fills de Catalunya amb igualtat i amb equitat. I ho dic, això..., i aquí sí que faig un comentari respecte a una afirmació que ha fet el senyor Huguet quan, al final, ha dit els motius d'aprovació d'aquest Llei. Ha dit com a tercer motiu, un, també, que puguem assegurar mà d'obra futura perquè hi ha un estrangulament demogràfic. Doncs bé, també hi ha molt fills adoptats, sense treure, evidentment, la possibilitat que les persones que vulguin retornar, benvinguts siguin, però, en tot cas, no solucionarem el problema demogràfic amb els retornats, això ho sabem, i, en tot cas, de manem, també, que la mateixa sensibilitat hi sigui respecte a aquests fills adoptats. Parlo metafòricament, suposo que tots m'han entès, eh?, perquè nosaltres, des del punt de vista de la concepció de país, tenim una concepció nacional a partir de la qual la reafirmació de que és el català, qui és català, hi és present. Els drets de la persona, com a drets universals, són irrenunciables, també.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. En nom del Grup Popular té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres no entrarem en un debat de l'articulat concretament, per una qüestió òbvia, perquè pensem que després el vot, que jo penso que de tots i per unanimitat traurem en aquesta Proposició de Llei, ja parlarem de les esmenes i de lo que cal i no cal.

Avui el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre les mesures de suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents. A la seva exposició de motius fa una referència històrica de tots els catalans i catalanes que, al llarg de les seues diferents èpoques de la història de Catalunya, van haver d'emigrar a l'estranger. Serien resumides en dos èpoques diferenciades i en dos causes molt diferenciades. La primera és la que fa referència a causes de tipus econòmics i socials, és a dir, a l'important creixement que va fer impossible que l'activitat agrària pogués assumir el creixement de la població a Catalunya i va provocar que aquesta gent del món rural se desplaçés a la capital, i a la capital se trobessin el problema que la indústria en si –aquesta revolució, principis de la revolució industrial, que va començar a Catalunya–, fos incapaç de poder donar cabuda a tots aquests catalans i catalanes que venien

del món rural. I aquesta emigració es va fer, concretament, molt concretament, a lo que són els països hispanoamericans, a lo que és Llatinoamèrica, però d'una manera molt especial a lo que és Argentina. I la veritat és que, quan un, doncs, llegeix per exemple aquest cap de setmana un suplement de *La Vanguardia* en el qual diu: «El sueño argentino de los catalanes», doncs t'adones realment de la importància tan tremenda que va tindre aquesta immigració dintre del que és l'espai hispanoamericà, però molt concretament el que va ser Argentina i el paper tant important que van jugar les famílies i va jugar el Casal Català a Argentina.

La segona immigració dels catalans i catalanes va ser provocada per la Guerra Civil espanyola. Possiblement qui parla, per qüestions familiars encara que no siguin de Catalunya, coneix aquesta situació bastant a fons i té bastanta sensibilitat. Un fenomen emigratori que es va dirigir principalment als països europeus i concretament a França. Amb el temps, i gràcies a una normalitat econòmica i política a Espanya, i, com no, en conseqüència, a Catalunya, aquests ciutadans catalans han anat retornant a Catalunya.

Però és ben cert que aquesta Proposició de Llei arriba en un bon moment. És aquí i és en aquests moments que els països com l'Argentina que han entrat en un retrocés econòmic difícil fa que siguin molts els catalans i catalanes, o els seus descendents, que en el seu moment van ser acollits en aquest país, ajudats per familiars d'aquells que havien anat a la primera època per la gran tasca que es va desenvolupar pel Casal de Catalunya a Argentina, i no solament el Casal de Buenos Aires sinó la implantació d'un munt de casals que es van fer a Argentina, que van fer possible que catalans que sense renunciar a la seva cultura, perquè aquests casals van ser fonaments, realment, de cuidar, i no solament els que eren catalans que venien sinó els seus fills, tota una cultura catalana, van integrar-se al món laboral i crear llaços familiars i, ara, degut a aquesta complicada situació, volen retornar a Catalunya.

I és aquí l'esperit de la Proposició de Llei i és per aquest motiu que nosaltres basem el nostre posicionament.

Per altra banda, hi ha la Llei 18/1996, del 27 de desembre, de relacions amb comunitats catalanes de l'exterior, que atorga una especial atenció a les persones evacuades i exiliades a conseqüència de la Guerra Civil del 36 al 39, amb la voluntat de reparar les conseqüències negatives de tota mena que va provocar la sortida forçosa del país i que confereix al Govern la responsabilitat d'assumir tasques assistencials a favor dels catalans i catalanes residents fora dels territoris.

És en aquest mateix sentit que es va fer el Decret 118/1998, del 26 de maig, pel qual s'aprova el Reglament de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior, recollit en el seu article 10, el dret a gaudir per part dels retornats de les mateixes condicions dels ciutadans de Catalunya i en la mateixa forma que preveu la normativa sectorial. Aquest Decret també estableix que la manca de residència continuada a Catalunya, durant un temps anterior al seu retorn, no ha de ser un impediment per accedir als ajuts amb les mateixes condicions que la resta dels ciutadans de Catalunya.

I també, en aquest sentit, la Generalitat de Catalunya ha anat adoptant diverses mesures, així com modificant alguna normativa, però sens dubte s'ha d'anar a més. I nosaltres pensem que la presa en consideració d'aquesta Proposició no de llei va en aquest camí i, sens dubte, a reforçar realment tota aquesta normativa que existeix i totes aquestes accions que la Generalitat de Catalunya ha emprès.

Sens perjudici de tot l'esmentat, hem de tenir en compte tant la legislació estatal com el programa d'ajudes d'emigrants retornats que estableix el Ministeri de Treball i Assumptes Socials.

I aquí és on nosaltres fem una parada, però això no impedeix que nosaltres votem a favor, vull dir, després entrarem amb el que serà la posició i fer les esmenes corresponents, per tal que no hi hagi una duplicitat amb el que és la legislació estatal. I també cal dir que hi ha una Ordre, del 14 de desembre de 2001, del Ministeri de Treball i Assumptes Socials, que estableix les bases reguladores de la concessió de les ajudes públiques corresponents al Programa d'actuació a favor dels immigrants espanyols; com poden ser les ajudes de caràcter assistencial, ajudes per facilitar la integració social laboral, l'orientació professional i la promoció d'ocupació, ajudes de promoció educativa, cultural i social i ajudes de caràcter assistencial i cultural a favor d'institucions i associacions. Nosaltres aquí el que tractarem és, amb les esmenes corresponents, de poder adoptar-ho en aquesta Llei que portem avui en aquest Parlament, en la seva presa en consideració.

I és per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari estudiarà exhaustivament el contingut de l'articulat d'aquesta Proposició de llei, amb relació a la legislació estatal vigent, per tal d'evitar qualsevol duplicitat innecessària en aquest sentit. Si escau, es presentaran les esmenes oportunes per tal de crear un marc normatiu compatible amb l'actual, però que tingui una consonància total i absoluta amb l'esperit d'aquesta llei, que –ho torno a dir– arriba en un moment donat, crec que important per la situació que avui s'està vivint i les responsabilitats que tots i cadascun dels catalans tenim, que aquesta gent que va marxar, alguns per qüestions socioeconòmiques i uns altres per qüestions polítiques, puguin retornar a Catalunya amb les facilitats i amb l'obligació que tots tenim i que té aquest Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Luna. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, saludar també els membres de l'Associació de Retornats de la Catalunya Exterior que ens acompanyen avui en aquest hemicicle. Vagi per endavant l'anunci del nostre vot afirmatiu a la presa en consideració de la Proposició de llei de les mesures de

suport al retorn dels ciutadans catalans i llurs descendents.

El motiu ve per coherència i desig d'aprofundir en les posicions que vam traslladar amb la Llei de les comunitats catalanes a l'exterior, de l'any 96, aprovada per aquest mateix Parlament. La llei entenem que haurà de ser l'eina per afavorir el retorn d'emigrants i exiliats catalans i els seus descendents que vulguin retornar a Catalunya i que es trobin en situació de necessitat o desprotecció, tot atenent les seves necessitats bàsiques i afavorint la seva integració social i laboral.

La Catalunya d'avui, que progressa i que gaudeix de democràcia i d'autonomia, té l'obligació moral d'acollir qui va lluitar pels seus drets o van haver de marxar cercant nous horitzons vitals, fugint de la misèria del país. O cal recordar que el nostre país, durant llargs períodes de l'edat contemporània dels segles XIX i XX, va ser també terra d'immigrants i factoria d'exiliats?

En primer lloc, doncs, ressaltem les raons de justícia, de repressió –sobretot cap a la gent gran–, que ha de permetre aquesta llei. Si em permeten, una il·lustre exiliada que viu a la meua ciutat, la política i literata Anna Murià, a prop dels seus cent anys, esposa també d'un altre literat mort fa una vintena, el poeta Agustí Bartra, en un llibre extraordinari, la *Crònica de la vida d'Agustí Bartra*, diu concretament, i referint-se a l'Agustí Bartra com El Poeta: «Sempre, des del 1939, el poeta havia viscut en estat d'ànim de retorn.» Jo diria que és una situació que es pot extrapolar a desenes de milers de catalans per causes polítiques, morals o socioeconòmiques, o que al llarg sobretot d'aquests darrers anys van haver d'emprendre el camí dels emigrants.

Però, en segon lloc, Catalunya ha d'oferir la segona oportunitat –la primera, no la va poder oferir– a catalans que passen de nou per dificultats econòmiques greus als països d'adopció, en l'actual moment de mundialització ultraliberal i de feblesa de l'estat de dret de la majoria dels països on viuen, amb la consegüent corrupció que comporten.

Els analistes rigorosos, per altra banda –com s'ha dit per part d'alguns altres il·lustres diputats que m'han precedit–, coincideixen en la necessitat que tenim els catalans d'incrementar de forma substancial la nostra població activa, obrint les portes a treballadors que vinguin a Catalunya, i d'aturar el procés d'envelliment del país, si volem desenvolupar amb sana ambició i amb plenitud les nostres potencialitats per generar riquesa i crear nous llocs de treball. Les xifres ballen, però per a la propera dècada diferents estudis d'entitats financeres o de patronals parlen que necessitarem a Catalunya entre 150 i 300.000 persones laboralment actives. És a dir, la conjuntura ajuda que aquesta mesura de justícia, de reparació històrica, ens trobi –jo diria– ben preparats, que no es creï cap daltabaix des d'un punt de vista diríem de la nostra economia.

És, doncs, aquest moment oportú per donar compliment a l'anhel de retorn dels ciutadans catalans i dels seus descendents i ajudar-los amb mesures concretes, en els àmbits específics de les persones que estan en expectativa de retornar –s'han dit diferents exemples, per part de la senyora Comas d'Argemir i el senyor Huguet, també–:

renda mínima d'inserció, habitatge públic, homologacions de títols, entre d'altres, i pel to de les intervencions que m'han precedit, crec que hi haurà coincidència amb garantia, alhora, en la igualtat de drets, en els àmbits no específics dels que volen retornar, amb els que som en aquest moment ciutadans de Catalunya.

Per últim, permeti'm que els llegeixi unes ratlles d'una carta, també inclosa en la *Crònica de la vida d'Agustí Bartra*, que l'Agustí Bartra exiliat adreçava a un altre il·lustre, en aquests moments ja ex-exiliat, el Pere Calders, i li deia: «Em sento tan català que sempre m'ha inspirat repugnància el nacionalisme de saltataulells dels "patriotes oficials". He begut de les aigües pures de la pàtria profunda, no m'he triat el meu destí, però l'he assumit, i per tal de no ser destruït he hagut d'adoptar estratègies de supervivència.»

Bé, jo espero que la presa en consideració d'aquesta llei ens permetrà començar a oferir alternatives per bastir altres estratègies de dignitat, superadores d'aquesta pura estratègia de supervivència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident

Gràcies, senyor Casajuana. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, a vegades diem, recordem allò que una imatge, diuen, que val més que moltes paraules. En aquest cas, a mi em sembla que un fet, una iniciativa concreta, una proposició no de llei val molt més que moltes de les paraules que ara se'ns acudirien i que diríem. Aquest és un acte concret, eficient, racional, però també és evident per tots els que hi han intervingut i per mi mateix, el Grup de Convergència i Unió, doncs, carregat de gran sensibilitat i de gran responsabilitat històrica.

És un fet, que puguem presentar aquesta Proposició no de llei en aquest Parlament, que ens il·lumina de quina és la nostra situació. Sovint nosaltres fem referència a l'últim exili que es va produir, el de 1939, però, de fet –també s'ha recordat aquí–, nosaltres vam ser terra d'emigracions i exilis durant dos-cents anys, i, concretament, la gent que fugia per una raó o per una altra de Catalunya tenia com a objectiu..., en fi, envejar, com a objectiu somiat, justament, els països de l'Amèrica llatina. Com ha canviat això, que ara, finalment, nosaltres som una altra vegada el país d'acollida o podem ser el país d'acollida d'aquella gent –o dels seus descendents, òbviament–, doncs, que per unes raons i per altres el van haver de deixar? D'entrada, aquesta és la consideració que a nosaltres ens sembla més important fer a l'entorn de la Proposició no de llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, i al qual agraïm molt sincerament la presentació d'aquesta iniciativa política.

Ara som justament, doncs, en una situació a la inversa, en la qual descendents d'aquells catalans és possible que tinguin interès a retornar a la seva pàtria, a la pàtria

d'origen, i és lògic..., i nosaltres tenim la possibilitat de facilitar-los aquest camí de retorn, que és exactament l'invers d'aquell que van emprendre, moguts i obligats per les circumstàncies, els seus avis o rebesavis o descendents, senzillament. Per tant, òbviament, el nostre vot serà favorable a la presa en consideració.

I em sembla que també cal recordar –encara que ja ho han fet, per exemple, la senyora Comas i altres intervingents– que no és la primera iniciativa, evidentment, que aquest Parlament aprova de cara a aquest sector, a aquesta franja de la catalanitat que hi ha al món. Ja s'ha fet referència a la Llei del 1996, de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior, en la qual hi ha un article, concretament, que diu: «La Llei atorga una especial atenció a les persones evacuades i exiliades a conseqüència de la guerra del 36-39, amb la voluntat de reparar les conseqüències negatives de tota mena que va provocar llur sortida forçosa del país, i confereix al Govern la responsabilitat d'assumir tasques assistencials a favor dels catalans i les catalanes residents fora del territori.»

Ara, aquesta iniciativa és molt més àmplia i, sobretot, volem que sigui molt més concreta. Després d'aquella Llei del 96, va venir un reglament, el Reglament del 98 que el Govern està aplicant, però aquesta iniciativa volem que arrodoneixi i que, d'alguna manera, sigui més àmplia, de cara que els descendents d'aquells catalans que, per unes raons o per altres, van haver de deixar la seva pàtria, si opten pel retorn, doncs, trobin unes condicions mínimes per tornar-se a reincorporar a la comunitat nacional.

Això haurem de fer-ho, naturalment, en el tràmit d'esmenes, tenint en compte l'actual Llei d'estrangeria. Haurem de fer-ho també, com deia el senyor Luna, tenint en compte el programa que ja existeix del Ministeri de Treball i Afers Socials. Però, en conjunt i avui i en aquest tràmit, a mi em sembla que és una nota molt i molt positiva que aquesta iniciativa parlamentària s'aprovi, com s'ha manifestat, per unanimitat, i entri a formar part d'aquell bloc de coincidències bàsiques que segueix funcionant amb el dinamisme que li correspon a aquest Parlament i que convé que continuï funcionant de cara a aquestes qüestions, el bloc de coincidències bàsiques, pels segles dels segles.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. Em permeto recordar-los que, d'acord amb el que ens han formulat tots els grups parlamentaris, la votació d'aquesta Proposició de Llei es produirà demà, un cop substanciat el punt quinzè de l'ordre del dia, que és el Projecte de Llei d'urbanisme.

Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les dones al món laboral (tram. 300-00420/06)

Passem, per tant, ara, al cinquè punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions. Interpellació al Consell Executiu sobre la promoció de la incorporació de les

dones al món laboral, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que vaig a fer, la volia centrar, sobretot, en la igualtat d'oportunitats a Catalunya –així en vaig informar la Mesa del Parlament. La igualtat d'oportunitats ha sigut una reivindicació llargament volguda per les dones treballadores, que van constatar des de la primera feina contractada que treball igual no volia dir rebre el mateix salari si el sexe del treballador era femení. I s'ha convertit en la reivindicació de totes les dones, que han descobert que les injustícies que formen part de la seva vida quotidiana no depenen d'una maledicció bíblica, sinó d'una voluntat patriarcal, manifesta o inconscient, de sotmetre i humiliar el sexe femení, com a forma de controlar-lo. No hi havia cap oportunitat si es considerava que tenir dos cromosomes X era sinònim de poca intel·ligència, de menys valor moral, de ser provocadores de les baixes passions masculines, de poca constància a la feina o d'impossibilitat de fer un bon paper dins la ciència o carreres tecnològiques. La dona havia de callar, i a la cuina.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Però a mesura que hem anat arraconant les falses definicions dels estereotips masculí i femení, fruit dels biaixos de gènere dintre de la ment dels primers filòsofs i pensadors, que no veien que el sexe femení podria fer pensar en éssers humans de primera categoria, com són els homes, les dones han conquerit el dret de vot –precisament, el passat 1 d'octubre vam celebrar el setanta aniversari del dret a vot a Espanya– i s'han incorporat al treball, s'han incorporat a les tasques científiques i d'investigació, i un immens ventall de possibilitats –no encara d'oportunitats– s'ha obert davant de les dones de la nostra generació.

La igualtat d'oportunitats voldria dir eliminar totes les discriminacions en la nostra societat, i sabem que això és una tasca difícil i que no es pot fer amb una única mesura. Per això és molt important tot l'esforç que es pugui fer des de la societat, des de la vida política, des de la vida parlamentària, per poder eliminar les barres que limiten les igualtats d'oportunitats entre dones i homes i poder adoptar mesures i accions positives per eliminar les desigualtats.

Desgraciadament, la incorporació de la dona al mercat de treball encara presenta profundes desigualtats dintre de la Comunitat Econòmica Europea. Precisament, la Cimera de Lisboa, de març del 2000, va acordar una participació del 60% de les dones al mercat de treball com un objectiu per a l'any 2010 per a tots els països europeus. Hi ha països –com Dinamarca, Finlàndia, Suècia i el Regne Unit– que ja ho han aconseguit i superen el 63%, mentre que Espanya va a la cua d'Europa, amb una participació de dones al mercat laboral només d'un 37,3 l'any 99. Catalunya presenta profundes desigualtats territorials en zones de l'interior que tenen només un 37,2%, el 2001, de població ocupada de

dones, davant del 59,5 d'homes, amb una taxa d'ocupació per a la ciutat de Barcelona, el tercer trimestre del 2001, d'un 53,4% de dones per 73,7% d'homes.

Per col·laborar en l'eliminació d'aquestes desigualtats, el 7 de juny del 2000, la Comunitat Europea va adoptar una nova estratègia marc, en la qual es va donar gran importància a impulsar una estratègia global amb una clara voluntat política per implicar tots els àmbits i sectors de la societat: igualtat en la vida econòmica, igualtat de representació i participació en la presa de decisions, igualtat a la vida social, igualtat a la vida cívica, i lluita per aconseguir modificar els rols establerts en funció del sexe. Encara es constata que els homes reben salaris entre un 20 i un 30% superiors al de les dones, sobretot en tasques executives i de direcció, i per això l'estratègia marc impulsada per la senyora Anna Diamantopoulou des del 2001 al 2005 dedicarà 50 milions d'euros a la promoció de la igualtat, i centrarà l'atenció a descobrir totes les situacions de desigualtat.

Però de quines dades partim a Catalunya? Les taxes d'atur a Catalunya, el segon trimestre del 2000, per edat i sexe, encara demostren que hi ha el doble d'atur per a dones que per a homes. I ens demostren, a més, que de 16 a 24 anys hi ha un 20% d'atur entre dones i un 13,3 entre homes; de 25 a 54, un 10 entre dones i un 5 entre homes, i de 55 a 64 anys, un 8,6% entre dones i un 5,3 entre homes.

És especialment preocupant que la taxa d'atur per nivell d'estudis tingui una diferenciació tan gran, en detriment de la contractació, precisament, de les dones que tenen estudis de nivell superior; aquest és un problema molt greu, i creiem que necessitem un capteniment clar. Aquí només hem pogut utilitzar fonts estadístiques a nivell de l'Estat espanyol –no n'hem trobat a Catalunya–, on veiem que per a la carrera d'Enginyeria i Tecnologia hi ha una taxa d'atur del 20,5% de les dones davant d'un 5,23 d'homes; en Ciències de la Salut, atur d'11,4 enfront de 4,3, i en Humanitats, 18,85 enfront de 9,62. Són, per tant, les dones més preparades, les que s'han preparat durant més anys, les que tenen un nivell més alt d'estudis, les que tenen més dificultats per inserir-se en el mercat de treball, precisament en una edat en què han de plantejar-se si poden o no poden tenir fills, precisament en l'edat en què més llibertat haurien de tenir per poder definir el seu futur. Moltes noies joves entre la franja dels 32 als 40 anys tenen la sensació que no han pogut ser mares, i no han pogut ser mares encara, que se'ls ha robat la possibilitat de la maternitat. I això ho hauríem de canviar.

I una vegada més, senyor conseller, amb unes respostes que vostè m'ha tramès molt ràpidament sobre les inspeccions de treball efectuades durant l'any 2001, constatem que la Inspecció de Treball ha efectuat 78 actuacions per raó de discriminació de sexe, 56 de les quals ho han estat a instàncies de part; per acomiadament per maternitat s'han efectuat 38 actuacions, 33 de les quals són per denúncia, i s'han practicat 4 actes; per assetjament sexual, 29 actuacions i 3 actes, i per desigualtat salarial, 11 actuacions sense cap acte. Ens preocupa: 78 actuacions i només 7 actes?, quantes sancions?, quines quanties? No m'ho ha contestat. Però com estimularem que la gent ho denunciï si no hi han actes

i al final, amb el que costa que ho denunciïn, tot acaba d'una manera molt..., podríem dir, sense cap finalitat?

Per altra banda, també m'interessa constatar la gran desigualtat que existeix en la representació política i en la presa de decisions. La paritat en les representacions parlamentàries encara és molt difícil, però voldria només constatar algunes dades. Som en aquest moment, com a Parlament, el penúltim d'Espanya en participació femenina; darrere nostre només hi ha Múrcia. Per altra banda, en dones en els governs autonòmics, les quatre primeres autonomies són Andalusia, Castella - la Manxa, Balears i Extremadura. En regidores estem a la cua; només Galícia, tenim a darrere. I en alcaldesses també estem en el grup final, junt amb Cantàbria, Canàries, Galícia, Múrcia i Astúries. Un pla d'igualtat d'oportunitats ha d'intentar impulsar també la participació política de les dones a tots els nivells.

També ens preocupa molt –i en els plans d'igualtat d'oportunitats ho hem estat veient– que, tant per als canvis socials, com els que es necessiten per a la participació en la vida cívica, com per canviar els estereotips de gènere, es necessiten uns objectius molt clars. I els plans d'igualtat d'oportunitats que hem tingut a Catalunya no podem dir que hagin sigut estrictament plans; han sigut més aviat un llistat de bons desitjos, dedicats a informar i a sensibilitzar, que no pas a aconseguir canvis reals dintre de la nostra societat. Tenen estudis, conferències, cursets, però de fet, de tots els plans d'igualtat d'oportunitats –i els hem analitzat tots, els de tot Espanya–, els que més han introduït polítiques d'acció positiva han sigut els d'Emakunde, els del País Basc, perquè són formes d'avaluar resultats.

Perquè un pla suposa assenyalar objectius, però a més a més n'ha d'especificar els resultats esperats, s'ha de veure un calendari, el temps per executar-lo i, sobretot, quins recursos concrets hi han d'haver per assignar a cada mesura del pla. Una acció a vegades no és un estudi; un estudi... Moltes vegades, si vostès miessin al voltant de vostès, veurien que a dintre de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Autònoma i de la Universitat Pompeu Fabra, de totes les nostres universitats, i de la de Vic, que va venir l'altre dia, doncs, s'han fet molts estudis ja. Per què no aprofitem els estudis i comencem a concretar objectius? Perquè d'aquesta manera podríem avaluar també totes les accions i podríem veure si es compleixen o no es compleixen, i quins han sigut els resultats.

I també voldríem saber quin és el capteniment de l'Executiu per al futur Pla d'igualtat d'oportunitats de Catalunya. Existia alguna raó per no presentar-lo al Parlament? Per què s'ha presentat a la premsa i no s'ha presentat al Parlament? En cap comissió l'hem pogut veure; l'hem hagut de demanar. Amb una pregunta parlamentària de la senyora Carme Porta, hem pogut aconseguir-lo, però no hem vist que ens el presentessin en el Parlament. És que el Parlament no representa el poble de Catalunya? Si nosaltres, que som els diputats, no el podem conèixer, i té dret la premsa primer a conèixer-lo que nosaltres, em sembla que no és un bon capteniment. Però vostès em podran explicar per què ho han fet.

En aquest sentit, a mi m'agradaria plantejar-li –i sento que sigui vostè el qui m'hagi de contestar, perquè potser no és la...–, en fi, jo volia reflexionar més sobre quin és el pla d'igualtat que volem proposar a Catalunya en els pròxims anys, tenint en compte el marc laboral, però també tenint en compte tots els altres aspectes de la igualtat d'oportunitats, en la vida social, en la vida cívica i en les accions positives que podien prendre..., a millorar la participació política de les dones a tots nivells de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Continuaré després...

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyora diputada...

La Sra. Valls i Llobet

...senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, potser hi ha hagut algun petit malentès en algun lloc; ho sento, però la pregunta era «quin és el capteniment de l'Executiu respecte a la promoció de la incorporació al treball de les dones?» De tota manera, no fugiré d'estudi: em centraré, com ha fet vostè, fonamentalment en l'àmbit del treball, però també faré referència al Pla d'igualtat d'oportunitats impulsat pel Govern de la Generalitat de Catalunya.

I, a més, amb aquesta intervenció jo penso que es demostraran dues coses: això permetrà, d'una banda, conèixer tot un conjunt d'actuacions que estem impulsant des del Govern de la Generalitat de Catalunya, i des de l'altre vessant, evidentment, amb debats com aquest en el Parlament el que aconseguirem serà augmentar la conscienciació en aquest àmbit, perquè precisament d'aquesta manera aconseguirem la plena equiparació, en la qual hem avançat molt però, evidentment, ens resta per avançar, i això és una feina de tots. I una feina en què, com ha sortit d'altres vegades en debats aquí en el Parlament, no sortim d'una situació de partida d'igualtat. Això ho hem explicat moltes vegades, ho hem comentat, i penso que hi estem d'acord, en l'aspecte que les dones, com a mínim, tenen aquella famosa triple càrrega, que no només és la feina en el mercat laboral, sinó també que avui en dia, en la nostra societat, tenen les principals responsabilitats a la llar i, a més a més, sempre tenen la cura de les persones que són més properes.

De tota manera, permeti'm que faci referència especialment, com ha dit, a les qüestions de l'àmbit del mercat de treball. I, per entrar en el tema del mercat de treball, començaré per algunes de les dades que vostè ha comentat, i després algunes de les actuacions, perquè es vegi clarament quins són els criteris de capteniment.

Amb relació al tema de les dades que vostè ha citat, les dades de què nosaltres disposem..., i nosaltres aquí aga-

fem les dades –és un debat que també hem tingut altres vegades– entre 16 i 64 anys, perquè entenem que és l'edat laboral. Nosaltres ens trobem que estem en una situació molt semblant a la que podria ser la mitjana dels països de la Unió Europea. Concretament, en taxes d'activitat, la situació de Catalunya és del 59%, a la Unió Europea és el 59,8% i al conjunt de l'Estat espanyol, com vostè ha assenyalat, està molt més endarrerit, el 52%.

Si anéssim al que és l'àmbit de les taxes d'ocupació, a què vostè també ha fet referència, i a la creació d'ocupació, nosaltres ens trobaríem en una situació també molt semblant: a Catalunya, en aquest moment, estem a l'entorn del 52% d'ocupació de dones entre 16 i 64 anys, mentre la mitjana de la Unió Europea és una mica més del 53%, i al conjunt de l'Estat espanyol, del 42, 43.

Les conclusions que es traïen tant de taxes d'activitat com de taxes d'ocupació és que, més o menys, en el cas de Catalunya estem en la mitjana dels països de la Unió Europea o molt propers, i, evidentment, hi ha una diferència important respecte al conjunt de l'Estat. El que sí que és cert, com vostè molt bé ha assenyalat, és que, si bé s'estan escurçant les diferències entre homes i dones, encara aquestes diferències són importants.

De tota manera, fer un comentari. Si nosaltres ens agafem les dades de la Seguretat Social pel que fa a altes d'afiliació a la Seguretat Social el que han estat aquests dos últims anys, nosaltres ens trobem que els últims dos anys hi ha hagut un creixement, fonamentalment, de l'afiliació a la Seguretat Social en el que es refereix a les dones. Concretament, han incrementat 111.000 altes a l'afiliació de la Seguretat Social. D'aquestes, 45.472 es corresponen precisament a l'any 2001.

En el tema a què vostè ha fet referència, concretament, dels estudis, jo penso que aquí els estudis ens vénen a mostrar..., si ho he entès bé, és pràcticament el contrari del que vostè ha comentat. Per què? Miri, si nosaltres ens agafem per nivells d'estudis, què és el que ens trobem? Nosaltres ens trobem que la taxa d'ocupació, és a dir, les persones que tenen feina amb estudis superiors, en el cas de les dones, és del 75%, molt propera a les taxes que tenen els homes; si nosaltres ens agafem els estudis mitjans, les últimes dades que tenim, al tancament del 2001, ens en trobem 51 de cada 100, i, si nosaltres agaféssim el que són els estudis primaris, aquí ens en trobaríem amb 15 de cada 100. Això vindria a demostrar la importància de la formació –que la té dins del mercat de treball, encara més pel que fa referència a l'àmbit de la potenciació de la igualtat de la dona amb relació als homes.

I en matèria de contractació, si són contractes indefinits o contractes temporals –un altre tema molt important per veure quina és la qualitat en el mercat de treball–, també és cert que hi ha una diferència que s'està escurçant entre els homes i les dones. En aquest moment, contractes indefinits, en el cas dels homes, són el 77,5% dels contractes que hi ha; en canvi, en el cas de les dones, és el 72%. Aquesta diferència fa uns anys era molt més elevada. I, si ens agafem les dades de l'últim any, veurem que la contractació indefinida en el cas dels homes ha incrementat un 1,6%, i en canvi, en el cas de

les dones, ha incrementat un 11,6%, el que mostra aquest camí també cap a la igualtat.

Per arribar a aquesta situació, evidentment, es necessita un canvi molt important en la mentalitat del conjunt de la societat –en el qual estem tots col·laborant, començant pel mateix Govern– i tenir molt clars els objectius. Vostè abans ha dit «els objectius». Els objectius són els de la Cimera de Lisboa, el del 60% de l'ocupació. Amb les dades que hem comentat, i si veiéssim l'evolució que hem tingut en els anys, jo penso que podrem dir a hores d'ara que l'any 2010, que és quan s'ha d'assolir l'objectiu, nosaltres estarem, en el cas de Catalunya, en el 60% en taxes d'ocupació, sobretot perquè, si nosaltres ens agafem –i vostè ho ha fet– uns trams per edats, nosaltres sí que podríem veure que ens els trams d'edats, diguem-ne, de la població més jove aquests trams ja es donen. Concretament, nosaltres podríem observar que entre les dones de 25 a 44 anys, la taxa d'ocupació, en aquest moment, és del 62%, eh? –les dones entre 25 i 44 anys. Un tema diferent –i jo li donaria tota la raó– és el gran objectiu que tenim de les persones que tenen més de 45 anys.

Quines línies? Les línies fonamentals..., jo citaria en matèria laboral quatre grans línies estratègiques, per poder aconseguir dues coses: primer, aquesta igualtat en el que són les taxes, la participació de l'home i la dona, i després també la igualtat en les condicions en el mercat de treball.

Aquestes cinc línies passarien, la primera d'elles, evidentment, pel que és la correcta aplicació de la Llei, la lluita contra la discriminació per raó del gènere i el seguiment de la contractació. Aquestes línies d'actuació, les estem fent des del Departament de Treball, i vostè ha citat, per exemple, el tema de les actuacions i ha fet, una mica, la pregunta de per què hi ha aquestes actes. Home, les actes són resultat de les comprovacions que fan. I, evidentment, darrere hi ha tota una feina molt rigorosa per part dels inspectors de treball per arribar a aquestes situacions. De ben segur, jo li reconec que en el mercat laboral n'hi ha més casos; és molt possible. El que passa és que no s'han detectat, perquè entendrà que, en el moment que quedin detectats, l'aplicació de la Llei en aquest àmbit és absolutament contundent.

I un factor positiu. Com a conseqüència de la revisió de tots els convenis, de les clàusules, miri, hem detectat sis casos, que es van corregir ràpidament, l'últim any, de possibles –possibles– interpretacions d'alguna clàusula de discriminació, corregits. Però és que, a més a més, si ens agafem el total de convenis col·lectius que hi han a Catalunya, hi ha el 12,36% en què no només és que no hi hagin clàusules de discriminació, sinó que es posen clàusules clarament per afavorir el tema de la igualtat entre homes i dones.

Podríem entrar –i després potser, en la rèplica...– en el tema dels tipus de contractes, etcètera, que ja precisament avui s'està presentant en aquest moment en el Consell –coincideix per hora, no per altre motiu– de Seguretat i Salut tot el que és l'estudi en matèria de contractació, els tipus de contractes, etcètera, per raó de gènere. I, a més a més, vostè abans ha parlat del tema de la conscienciació, en el qual coincideixo plenament, i en aques-

ta línia, home, per exemple, l'Institut Català de la Dona va organitzar aquelles jornades el mes de setembre, o altres que va organitzar el Departament de Treball.

Segona línia d'actuació: afavorir tot el que és orientació, formació, inserció de les dones en el mercat de treball. I aquí entraria un altre aspecte que és important i que comentaré més tard: el tema, també, d'aprofitar els nous filons d'ocupació per afavorir aquesta situació d'igualtat. Comentar que aquí, home, podríem entrar en totes les actuacions que després, si hi està interessada, evidentment, seguiré.

Tercer: foment de la incorporació de les dones en treballs antigament ocupats pels homes. Aquesta és una actuació que tindria dues línies; primer, el que són els oficis tradicionals. Això es veu clarament..., a hores d'ara mai havíem tingut que el 28% de les escoles taller..., avui en dia, les alumnes són dones. I, a més a més, també podríem parlar de tot el tema que fa referència als cursos de formació en matèries directives, que seria, per dir-ho d'algun altra..., un altre aspecte del mercat de treball.

Quart: el foment de la presència de la dona en l'activitat emprenedora. Comentar que les dades són molts semblants, les del 2001 i l'any 2000, quant a participació d'assessorament per part del Departament de Treball. Aquest any 2001, el 51% dels assessoraments ha estat a homes, i el 49% ha estat a dones.

També l'àmbit, volia comentar-li, de tot el que és afavorir –però veig que el temps ara se m'esgota– la conciliació de la vida laboral i familiar. I permeti'm una cosa: quan ha parlat del tema del Pla, miri, el Govern ha impulsat aquest quart Pla d'actuació per al període 2001-2003 en el que és l'àmbit de les seves competències. Després li citaré, concretament –que de ben segur també vostè ho sap–, els diferents eixos, objectius d'aquest Pla.

Jo estic absolutament convençut que, si hi ha hagut en algun moment alguna, diguem-ne, qüestió de formalitat, no ha estat per motiu de cap mena, diguem-ne, d'intenció, i que aquest Pla, evidentment, quan vostès ho considerin, serà explicat amb tota mena de detall en aquest cambra o en comissió.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, em consta que vostè, quan ha tingut un pla, ens l'ha vingut a presentar, però també em consta que, aquest, no l'hem vist en aquest Parlament.

Per altra banda, les dades de què vostè parla, jo les concentro en una franja d'edat jove, i li parlo també de taxes d'activitat de tot Catalunya; no podem dir una taxa d'activitat global. Terres de l'Ebre, Pirineu, Catalunya central, Ponent, eh?, què passa allà? Les taxes no són les que vostè diu. Per què? Perquè Barcelona priva. Barcelona sí que té una política activa d'accions positives, Barcelona

ha desenvolupat tot un pla; l'Ajuntament de Barcelona i l'àrea metropolitana de Barcelona, tots els seus alcaldes estan desenvolupant un pla actiu, i aleshores aquí sí que hi ha una taxa d'activitat. Però, si anem a la Catalunya central, a la Catalunya interior, a veure com complim el de Lisboa. Haurem de posar alguns objectius.

Per altra banda, jo li plantejo un problema; crec que també hi és a Catalunya, però no tinc les estadístiques, perquè no estan lligades amb sexe i estudis superiors, però, els estudis mitjans i primaris, naturalment que han avançat per l'increment de la dona i la participació en el treball. Jo li dic que hi han unes bosses d'atur específiques, precisament, en les tecnologies superiors. I això ho haurem d'abordar; si no, els plans no s'adequaran a les dades que tenim.

I, miri, només una perspectiva global que consideri la interacció entre família, mercat i Estat permet entendre què hauríem de fer en el futur per poder canviar aquestes situacions i per oferir veritables alternatives de canvi. Perquè a vegades es parla només de conciliació de la vida familiar i laboral com si fos només un problema de dones, i la incorporació en igualtat de condicions també comporta que els homes canviïn la seva forma d'assumir les tasques, d'assumir les responsabilitats de la cura de les persones, de la cura de la família, i també es necessita, naturalment, unes polítiques positives de suport a la família, de suport a la gent gran, de totes les mesures de cura que ha de fer mentrestant la dona mentre treballa i mentre cuida la família, i que han de ser assumides, per altra banda, per la seva família, però també pels serveis socials que s'han d'anar creant.

I, per tant, és necessària una voluntat política, de partits, de sindicats, de governs, d'associacions, que estableixin les condicions per un canvi de cultura en aquest sentit. En aquest sentit, voldria felicitar la valenta decisió de l'executiva del PSC del dilluns passat, en decidir incloure, com a mínim, un 40% de dones a les seves candidatures, mantenint també la proporció en tota la llista i a cada tram de cinc noms per assegurar la presència femenina a tot arreu. Crec que això és molt positiu per a Catalunya, que ja comencin a haver-hi polítiques positives assumides pels mateixos partits, i ens agradaria que pogués ser una política extensiva.

També creiem que haurem d'introduir l'anàlisi de gènere a totes les polítiques de la Generalitat, a tots els plans, perquè cal saber si a vegades en fer una política, en fer un pla, es beneficia o es perjudica el sector de dones, si s'han consultat les dones, de quina manera han participat en la seva elaboració i quina és la millor forma de donar-los més responsabilitat, i no de treure'ls-en.

Per tant, necessitem i li demanem que presentem tots els plans al Parlament. No podem comptar amb la complicitat de la ciutadania per canviar les pràctiques socials i només vendre imatge a la premsa. Creiem que hem de consultar tots els sectors socials, sindicats, partits, associacions de dones, associacions d'empresàries. El problema de les emprenedores és un problema relacionat també amb el dels autònoms; totes ens han demanat mesures fiscals, mesures que puguin ajudar-les a organitzar la seva forma de treball.

Per sort, creiem que la naturalesa ja és paritària –en realitat són els homes, el sexe masculí, el que l'ha fet desigual–, i creiem que en el futur, treballant tots dos, la podríem fer una mica més justa.

I, per tant, li demanaríem un èmfasi especial en aquests plans, amb polítiques de suport a les famílies i a la gent gran, a corregir les desigualtats de Catalunya interior... No s'hi val a partir de les estadístiques de Barcelona per dir que anem bé: no anem bé. I ho hem vist aquests dies amb el que ha passat a Lear: el 80% de la plantilla era femenina i tenia uns sous a precari. Els sous a precari, les contractacions temporals, les contractacions amb incertesa són de sexe femení. Necessitem acabar amb aquest treball i amb les bosses d'atur..., que siguin el doble de femení que masculí; necessitem fer un transversal de gènere a totes les polítiques, i necessitem un increment a la participació i a la decisió política.

Per tant, reflexionin i ajudin-nos a treballar, conjuntament; treballant d'esquenes al Parlament..., no és adequat per a la majoria dels pobles de Catalunya. I nosaltres aquí al Parlament representem tota la majoria.

Creiem que les injustícies que hi han ens donaran forces per continuar treballant i per continuar denunciant el que falti. I, com deia l'enyorada Maria-Mercè Marçal, «sal oberta a la nafra i que no es tanqui!».

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Té, per a la rèplica, la paraula l'honorable conseller senyor Franco.

El conseller de Treball

Il·lustre diputada, les taxes més elevades d'ocupació no estan a Barcelona, estan a les comarques de Girona i Tarragona –les taxes d'ocupació. Ho comento, ho dic, per una senzilla raó: perquè aquí, en el discurs que ha vingut a fer, d'alguna manera, venia a semblar que hi havia una àrea, que era l'àrea de Barcelona, que, fugint del que podia ser el conjunt de polítiques actives que impulsa el Departament –i que jo li he explicat– o el conjunt del Govern, gràcies a això o malgrat a això se'n sortia, i no és així –no és així. Precisament he de dir que, si nosaltres agafem les quatre demarcacions, nosaltres ens trobaríem que, en primer lloc, tindríem la demarcació territorial de Girona; en segon lloc... –en ocupació, eh?, per cada cent dones–, en segon lloc, el tema de Tarragona; després vindria Barcelona, i, pràcticament igual, Lleida. Aquesta és la realitat. I el que li agradaria al conseller és que les taxes d'ocupació s'incrementessin a tot arreu. Però aquesta és la realitat que hi ha, per taxa i demarcació. Primer punt. (*Veus de fons.*)

Segona qüestió... Com que veig que algun diputat fa referència concretament a la ciutat de Barcelona... Aquest diputat té un ple coneixement que el conjunt de polítiques actives –i aquesta és una aposta clara del Govern i del Departament de Treball– són polítiques actives que es fan amb el conjunt..., amb la col·labora-

ció –amb la col·laboració– dels diferents ajuntaments i del món local, sota els criteris que impulsa el Departament i sota el sistema de recursos que impulsa el Departament de Treball.

Segona qüestió. Vostè ha fet referència a un tema en què jo no entraré, evidentment, que és el tema d'una decisió que correspon a un grup que fixa un percentatge. Em penso que ara no és el moment d'entrar-hi. Però sí que jo faria un tema... La seva exposició ha estat molt brillant, il·lustre diputada, com ens té acostumats. Ara bé, igual que el seu Grup pren aquestes decisions, també podria tenir la decisió, perquè té –i em consta– diputats amb valor, que quan es parli del tema d'igualtat el que pugui a aquesta estrada sigui un diputat que sigui un home, que jo penso que seria també una mostra amb criteris d'igualtat.

El tercer tema, lligat amb això: la qüestió de la decisió política, la decisió política. Miri, jo li posaré un exemple, i jo penso que és un exemple clar de decisió política: Departament de Treball. És clar, vostè em dirà: «escolti't'm, el conseller és un home», però aquest no el nomeno jo. (*Veus de fons.*) Escolti, la secretaria general és una dona. Si agafem les diferents delegacions territorials, quatre de les cinc delegacions territorials són dones, les que estan al front d'elles. I això ho podríem també transferir a la resta de càrrecs a diferents nivells per part del Departament de Treball. Jo li parlo de les dades, no venia preparat aquí amb el conjunt de dades.

I això mostra una decisió clara. Però li dic una cosa: no és un tema de quota o de percentatge, com vostè ja ha assenyalat abans –que potser altres van pel tema dels percentatges–, sinó d'estricta capacitat i vàlua de totes i cadascuna d'aquestes persones, que penso que és la millor forma que podem treballar per al tema de la igualtat.

Després ha comentat una altra qüestió concreta, que és el tema del treball conjunt, la societat, etcètera. Miri, aquest és un tema que evidentment la conscienciació l'hem de fer entre tots. Jo ho he dit d'entrada. Hem comentat que la situació de partida no ha estat una situació de partida..., que malauradament avui en dia encara no és bona, si bé és cert que s'està canviant. En el que no tingui cap mena de dubte és que el conjunt de polítiques del Govern de la Generalitat va decidida, àmpliament, a promoure aquesta igualtat.

I en la línia dels criteris, que vostè abans ha assenyalat, jo li citaré una síntesi del que entendríem que són els vuit punts clau del Pla d'actuació per a l'any 2001-2003 d'igualtat d'oportunitats home-dona. El primer és: avançar en les polítiques d'ocupació remunerada per a les dones. El segon: afavorir la conciliació de la vida familiar i professional de les dones i dels homes. El tercer: eradicar la violència contra les dones. El quart: promoure la formació de les dones i l'educació en la igualtat de drets. El cinquè: impulsar les polítiques de benestar. El sisè: afavorir la promoció social de les dones en el món rural. El setè: promoure la informació i l'atenció a les dones. I el vuitè: fomentar la participació de les dones en tots els àmbits de la societat.

Per cert, dues coses només per finalitzar. Abans hem parlat de la possibilitat que hi ha als nous filons d'ocu-

pació. Els nous filons d'ocupació no només han permès la contractació, facilitar feina a més dones, sinó també una altra qüestió: incideixen directament en activitats que moltes vegades aquestes activitats les han vingut realitzant i les realitzen les dones. En la mesura que nosaltres anem impulsant aquests nous filons d'ocupació, no només aconseguirem més ocupació –i per això el Programa de nous filons d'ocupació del Departament de Treball– sinó també col·laborar en els temes d'igualtat.

I jo penso que –ja que hem parlat abans del tema de les administracions– vostè sap perfectament que la Generalitat de Catalunya és capdavantera –capdavantera– en l'aplicació del tema de la conciliació de la vida familiar i laboral. Va ser ja capdavantera quan va fer tot el reglament de la jornada i horaris de treball per a personal funcionari al servei de l'Administració l'any 2000. I actualment ho és amb la presentació que va fer del Projecte de llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes.

I la meua darrera paraula, si em permet un moment.

La vicepresidenta segona

Un moment.

El conseller de Treball

Reiterar: no tingui cap mena de dubte, si és la seva intenció, el Pla d'igualtat d'oportunitats home-dona vindrà a ser explicat amb tota mena de detalls en aquest Parlament, tant si vostès ho consideren en el plenari, com si consideren que s'ha d'explicar en l'àmbit de comissió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya (tram. 300-00825/06)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ocupació a Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a l'exposició de la interpellació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, des de fa unes setmanes, la comarca de la Segarra i les comarques veïnes estan vivint una situació complicada. La fàbrica Lear ha anunciat que tancaria. I aquesta fàbrica, pràcticament, és la que dona més llocs d'ocupació; juntament amb l'empresa de Guissona, l'antiga Cooperativa de Guissona, són pràcticament els dos àmbits de producció bàsics de la comarca de la Segarra.

A Cervera la Lear –ja se sap– fabricava cablejat per a la casa Volvo –abans ho havia fet per a la Renault. Ha-

via arribat a tenir 2.000 treballadors: en aquests moments uns 1.200 directament a fàbrica –després hi ha altres serveis perifèrics que poden incrementar aquesta xifra. Una fàbrica que ja va haver de canviar la direcció, perquè sembla que hi havia unes deficiències en la gestió per part de l'antiga direcció, en la seva eficiència, i una fàbrica que en el seu moment, doncs, ja va rebre una sèrie de suports importants de les administracions, el darrer dels quals era que l'Ajuntament..., per valor de..., una neteja que li costava a la fàbrica 24.000 euros, doncs passava a fer-ho l'Ajuntament. Hi havia hagut bonificacions fiscals fins al 90% en el moment de la implantació. I l'últim intent de la mateixa empresa d'anar externalitzant despeses a l'Administració era la demanda perquè fos l'Administració, també, que cobrés el transport dels treballadors per valor de mig milió d'euros.

Per tant, ens trobem davant d'una implantació d'una multinacional que fa una producció que, sense ser profeta, ja es feia a venir..., hi havia informes de consultories que havien arribat a mans de la Generalitat fa anys, quan aquest tipus de producció ja es preveia que anava a l'extinció. Doncs, hi havia prou previsió per saber que aquest model de planta tenia una caducitat en el temps, tenia caducitat. Per tant, aquí hi ha una certa manca de previsió amb relació al fet que no tot s'hi val a l'hora de la implantació de plantes multinacionals.

I quan es produeix el problema, la primera resposta és el silenci, a la qual ens té habituats, a vegades, el Govern, o moltes vegades el Govern; dona la sensació que el Govern accepta el tancament abans, fins i tot, que s'hagi obert cap expedient ni cap procés legal.

Quina és la situació ara i quina creiem que s'hauria de..., cap a on s'hauria de posicionar el Govern. És evident que a l'àmbit de les empreses vinculades als components d'automòbils, certs components d'automòbils estan retirant les produccions que requereixen mà d'obra intensiva –ho estan fent a Catalunya, a Espanya, a Portugal– i s'estan traslladant bàsicament a països de l'Est d'Europa. Processos productius basats en feines manuals, relativament fàcils d'aprendre, on el preu de l'operari incideix molt en el cost del producte final, no tenen futur en un país com el nostre. Nosaltres no podem competir a veure qui té la mà d'obra més barata: avui serà Polònia i demà passat serà Tunísia; i per aquesta via no estabilitzarem els llocs de treball a Catalunya.

Per tant, en aquest cas estem vivint la recol·locació, la reestructuració d'un sector, d'un segment de la producció de components d'automòbil, que bàsicament, degut a la baixada de vendes a Estats Units, estan fent una reestructuració a escala general. Lear decideix tancar vint-i-una fàbriques al món: setze a Amèrica i cinc en altres bandes, una de les quals la de Cervera. Aquesta Lear va adquirir UTA, va crear un fort endeutament que els obliga a tenir liquiditat, i les operacions econòmiques d'una empresa radicada a Estats Units estan rebotant sobre 1.200 treballadors catalans.

Una cosa a plantejar –com ha fet el Govern francès– és veure fins a quin punt també no hi ha d'haver un cert comportament ètic i un compromís per part de les mul-

tinacionals quan s'implanten en el territori i a sobre reben suports públics. Per tant, aquest seria un altre tema, per veure si des de Treball o des del Govern es pensa tenir alguna iniciativa o continuen amb la teoria del *laissez faire*, *laissez passer*, tan habitual d'un cert liberalisme econòmic.

Aquesta empresa, junt amb d'altres..., per exemple Valeo, multinacional francesa, està també tancant fàbriques a França per instal·lar-se a països de l'Est.

En definitiva, és evident que estem davant d'un procés generalitzat. O sigui, el cas de Lear a la Segarra no és, per desgràcia, insòlit. Però el que és insòlit és que això no ho hagi previst el Govern. Això és el que és insòlit. Perquè, com deia abans, aquest panorama era previsible, sobretot quan la Conselleria d'Indústria..., en aquest cas no és la seva, però..., en fi, jo sempre he dit que les polítiques de treball han d'anar absolutament transversalitzades entre Indústria i Treball, i em sembla que no ens en sortim, eh? Des de la Conselleria d'Indústria es vanta de conèixer el comportament del capital empresarial. Doncs, escolti, hi havia, ho repeteixo, informes de fa vint anys que ja avisaven que certs components, certs processos de components de l'automòbil anaven destinats a la liquidació.

Que una ciutat i una comarca sencera depenguin d'una sola indústria és molt arriscat, però, si a més a més aquesta planta ja se sabia que era de poc valor afegit, era evident que això tenia caducitat. Per tant, vostès tenen la responsabilitat ara, com a mínim, des de la seva Conselleria, en el moment..., si arriba l'expedient, d'aturar-lo i reclamar un pla de viabilitat. És evident que aquesta fàbrica, tal com està produint, no és viable; però s'ha de reclamar que, en funció del compromís del país i del territori i de la gent amb l'empresa, hi hagi un retorn, i el retorn sigui la possibilitat de canviar el procés productiu, d'incorporar nous elements de producció que tinguin més valor afegit. I la seva obligació des de la Conselleria és facilitar la formació a la carta perquè aquesta reconversió pugui arribar també a la requalificació dels professionals que necessitin més formació per ocupar aquestes noves places, i no anar a la cua de l'Inem –no anar a la cua de l'nem.

En tot cas, si hi ha d'haver acomiadament perquè hi ha una reestructuració parcial –que esperem que sigui parcial–, cal garantir la recol·locació immediata de treballadors a partir d'experiències com les que hi ha hagut en alguns llocs –estic pensant...–, promoguts fins i tot des d'alguna patronal, com Cecot Terrassa, on, des d'una bossa d'aturats, directament, la persona que surt d'una empresa directament es recol·loca en altres, sobretot quan des de sectors empresarials s'està demanant mà d'obra qualificada. I aquí falta agilitat; falta agilitat per part del Departament per fer front a situacions de crisi d'aquest tipus.

Hi ha hagut alguna proposta –i en parlarem quan fem la moció– per part d'algun sindicat, concretament en aquest cas d'UGT, que parla fins i tot de la creació d'una agència d'empreses en crisi. Jo no sé si s'ha de crear una agència, però el que és evident és que hi ha d'haver un organisme o utilitzar els que tenen vostès per tenir una política activa, no passiva, purament a la

defensiva –i diguem-ne que ja és molt, que vostès pessin l'expedient, si és que es presenta el cas–, sinó que passessin a una política activa, de recol·locació, i que no fessin passar la gent per la creu d'haver d'anar a fer cua, ho repeteixo, a l'Inem o a les oficines de treball de la Generalitat, que tots sabem que, si som capaços de fer una llei que millora, potser millorarà, però, tal com està la cosa, l'ocupació no sol venir a través de les OTG, per desgràcia; sol venir molt per altres bandes. Per tant, això és una responsabilitat que tenen amb relació als treballadors.

I n'hi ha una altra amb relació al territori: cal elaborar un pla de reindustrialització que permeti diversificar el teixit productiu de les comarques que, com la Segarra, depenen d'una o dues grans empreses; cal facilitar sòl o naus industrials –alguna podria ser parcialment..., aquesta, si és que hi ha una reestructuració de l'empresa– a les pimes catalanes que estan en fase d'expansió –que per sort n'hi ha– i que no poden créixer a l'àrea saturada metropolitana. L'aposta per un capital autòcton, en aquest cas, es dona la paradoxa que és la millor que es pot fer en un moment de globalització, perquè encara que empreses catalanes estiguin deslocalitzant parts dels processos, també a l'est d'Europa, al nord d'Àfrica, mai eliminaran la part del valor afegit que és la que reté el país, i aquesta és la que almenys garanteix la continuïtat dels llocs de treball a casa nostra. Per tant, aquesta és la paradoxa aparent, que en època de globalització s'ha de fer una aposta pel capital, per les empreses de capital propi, que són les que garanteixen que almenys els processos..., ho repeteixo, la part del procés de valor afegit –gestió, gerència, disseny, comercialització, acabat del producte, muntatge del producte–, es reté en el lloc d'origen de l'empresa.

Per tant, trobem a faltar en general, tant per part de la Conselleria de Treball com per part de la Conselleria d'Indústria, una visió clara i una visió estratègica sobre què fer en casos cantats com el de Lear –casos cantats, de manual. Per tant, senyores i senyors diputats, esperem la resposta del conseller, en quina direcció pensa abordar aquest tema que està preocupant una comarca sencera i les seves veïnes.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller senyor Franco.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, jo només un extrem..., i no diré que m'he quedat sorprès perquè vostè em plantejés concretament el cas de Lear, perquè ho vam parlar, que vostè ho portaria. El que sí que agrairia és que, quan es facin les preguntes concretes –ho dic per poder preparar el tema–, es citi exactament el tema que es vol tractar, perquè, clar, «quin és el criteri de captivament del Govern pel que fa a l'ocupació de Catalunya?» és una cosa molt àmplia, perquè vostè i jo ens vam posar en contacte, nosaltres amb vostè, i vostè va dir: «Oh!, a part de l'ocupació, jo vull tractar també el tema de Lear», i no

hi ha cap mena d'inconvenient, però, vull dir, si em permet aquest comentari, jo penso que tots sortirem beneficiats de la concreció.

Jo faré dues parts en aquesta primera intervenció: una, comentaré una mica quins són els criteris de capteniment del Govern, perquè els criteris de capteniment del Govern serveixen tant per al cas de Lear com per a la política ocupacional en general, i després entrarem concretament en el tema que vostè avui ha citat, que és el cas que ens preocupa a tots, de l'empresa Lear.

Si entrem en els criteris de capteniment, els he assenyalat ja des de fa dos anys, quins són, en matèria d'ocupació; només remarcar-los. El primer, evidentment, és afavorir la creació dels llocs de treball, en consonància amb el que són els objectius de la Unió Europea, que hem comentat a la interpellació anterior. Segon, un tema que vostè ha citat: impulsar la creació del nou servei d'ocupació de Catalunya; jo sé que vostès aquestes dates estan treballant moltíssim, i esperem tenir-ho com més aviat millor. Tercer –i lligat...–, oferir una formació de qualitat, i a més una formació de qualitat que sorgeixi del territori; per això la importància que donem a les mesures locals o al tema de l'aplicació de l'ISO 9001 a tots els centres col·laboradors. Quart, promoure el que són les noves oportunitats per a les persones amb dificultat d'incorporació al mercat laboral. Cinquè, potenciar l'esperit emprenedor i la defensa dels drets legítims dels autònoms. Sisè, l'enfortiment de l'economia social, en la línia que vam assenyalar la setmana passada, quan vam presentar el Llibre blanc de l'economia social. I setè, promoure la generació de llocs de treball a partir dels nous filons d'ocupació.

A hores d'ara, la situació en el mercat laboral no és una situació fàcil, és una situació complexa, però no és una situació únicament de Catalunya: és una situació que ve deguda pel context internacional. El que sí que vull dir amb absolut convenciment és que aquesta no és una situació de crisi. I no ho és, una situació de crisi, si bé és cert que el nombre d'aturats ha tingut un cert increment en els últims mesos, perquè, si nosaltres ens fixem en tota una altra sèrie de dades, observarem que, per exemple, hem tingut increments importants a l'afiliació de la Seguretat Social; mai havíem tingut tanta gent el 31 de desembre com la que hem tingut l'any 2001. Ens trobem amb unes taxes d'atur que, evidentment, desitgem que siguin més baixes, però la taxa d'atur de Catalunya és la taxa d'atur més baixa de l'Estat, i, a més a més, utilitzem el criteri que utilitzem, ens trobarem que les taxes d'atur de Catalunya estan en la línia de la zona euro, i només pensem en països com poden ser el cas de França o Alemanya, les taxes d'atur que tenen en aquests moments. I, si ens hi fixem, en matèria de contractació hi ha de forma contínua increments importants en la contractació indefinida; l'any passat va incrementar més d'un 6%, mentre la contractació temporal es va reduir un 3%.

Això, evidentment, és una confluència de diferents factors. Un d'ells és que hi ha creixement econòmic; un altre, el clima de diàleg social, i també l'aplicació de polítiques d'ocupació eficaces i fer-les amb anticipació. Davant precisament d'aquesta situació d'una certa incertesa internacional, però que tots els organismes interna-

cionals, els experts i les nostres previsions ens fan pensar que els resultats canviaran aquesta tendència d'una forma sensiblement a millor durant la segona part d'aquest any, ja el Departament de Treball –i per això no comparteixo la seva idea que no ens anticipem– vam fer el mes de gener i vam citar un pla de mesures per al foment de l'ocupació de l'any 2002. Ara no m'estendré en totes i cadascuna d'aquestes; només dir que és un pla de mesures que, en pressupost, són 230 milions d'euros, i que anirà adreçat a un conjunt de 150.000 treballadors i treballadores, si tenim en compte tant els que estan en situació d'atur com els actius.

Sí que em permetré citar alguna línia d'aquest pla. Nosaltres impulsem el Programa integral d'itineraris personalitzats d'ocupació; la formació en l'ús de les noves tecnologies de la informació i la comunicació; el Programa de formació en xarxa, que ja hem posat; el sistema d'intermediació *online*; el Programa de nous filons d'ocupació; els pactes territorials, que vostè sé que també és un tema en què està molt conscienciat, per al període 2002-2003; l'increment de les accions integrades per a col·lectius especials, i la posada en marxa del nou servei públic d'ocupació.

Un comentari... (*Veus de fons.*) Sí, un comentari –i ara entrarem en el tema de Lear, que reclama l'altre diputat–, sobre el tema de la intermediació que... L'any passat, per primera vegada, el servei públic d'ocupació de Catalunya va superar la gestió de 350.000 ofertes, un 20% més que l'any anterior.

Entrant en el tema concret de Lear, permeti'm que li digui a vostè, en primer lloc: escolti'm, miri, els nostres objectius han estat molt clars, han estat els que van ser en el passat i els que hem dit des del primer moment. Primer, la defensa dels drets dels treballadors. I això comporta –i ho hem dit– que, en tot moment, el Govern de la Generalitat exigirà el compliment íntegre de la normativa vigent, com s'ha fet amb la resta d'expedients. Permeti'm que li digui que, per exemple, l'any 2001 hi van haver 513 expedients, dels quals el 81% es van pactar; que després hi va haver, aproximadament, en números rodons, un número que és de 2,14 que no van ser acceptats, un 10,33 que van desistir com a conseqüència de tot el que els reclamava l'Administració laboral que hi té competències, nosaltres..., i que finalment hi va haver un 6, una mica més d'un 6% de casos en els quals es van autoritzar aquests expedients. Per tal motiu, rigor i contundència. En aquest moment, encara l'empresa Lear no ha presentat cap expedient de regulació d'ocupació.

Nosaltres ja veníem fent actuacions a la Segarra, i no només a la Segarra, sinó en el conjunt de comarques que estan al voltant de la Segarra –el Solsonès, la Noguera, l'Urgell, la Conca de Barberà, l'Anoia, etcètera. Si nosaltres ens agafem aquestes comarques que he citat –la Segarra i les que estan al voltant–, miri, durant l'any 2001 vam fer diferents actuacions que van anar adreçades, des de la Conselleria de Treball, a 3.600 persones, amb un pressupost de 602 milions d'euros. Concretament, a la comarca de la Segarra, en matèria d'actuacions del Departament de Treball en qüestions com formació ocupacional o reciclatge, comentar que vam fer actuacions per a 466 persones; el número de

persones aturades eren 239, eh? –comentar aquesta dada puntual. I que, a més a més, des de l'oficina que ho gestiona, que és l'oficina de Tàrrrega –no està a Cervera, és l'oficina de Tàrrrega–, comentar que vam gestionar 386 llocs de treball, perquè eren l'Urgell i la Segarra.

Per tal motiu, nosaltres, d'actuacions, en veníem fent. I, a més a més, escolti'm, què hem fet? Això que diu que en un primer moment... No: des d'un primer moment es va actuar, si em permet. Miri, la setmana anterior, la setmana del dia 4, quan surt aquest tema, l'empresa, si no ho recordo malament –estic parlant de memòria–, ho comunica al conjunt de treballadors..., em sembla que és un divendres, el divendres dia 8 –i jo comparteixo amb els treballadors que de forma absolutament improcedent–, la seva intenció del tancament d'aquella planta. Convoquem la direcció i convoquem el comitè, la direcció, el mateix dilluns –estem parlant de divendres a dilluns–, que vinguin a explicar-se, i parlem amb el comitè el dimecres a la tarda.

L'endemà vam afavorir una cosa que semblava pràcticament impossible quan va sortir això, que era el diàleg entre les dues parts, i van començar un seguit de reunions des del dia 14, impulsades des del Departament de Treball, i que ara són les dues parts les que estan negociant sobre aquesta situació. A més a més, com vostès saben perfectament, vam rebre el comitè d'empresa i els sindicats en el Palau de la Generalitat el dia 21.

«Què farem?», pregunta vostè. Grans línies, si em permet, em sobten els criteris que he dit abans. Miri, aplicar la llei amb absoluta contundència, com he dit. Per això evidentment s'ha de presentar l'expedient de regulació d'ocupació.

Defensa dels llocs de treball dels treballadors. Si hi hagués d'haver aquests diguem acomiadaments al final, que vostè ha citat, escolti, miri, nosaltres farem totes aquelles actuacions que siguin possibles, actuacions que van des dels itineraris personals, els consells d'orientació, a la formació ocupacional, tant directa com aprofitant la formació en xarxa –que, per cert, som l'única Administració que tenim la capacitat, perquè ho hem preparat per poder fer-ho– i, a més a més, posarem un punt d'informació on aplicarem els dinamitzadors locals i, evidentment, personal de l'oficina de Treball de la Generalitat de Tàrrrega. Tot això és el que farem.

I, vostè ha dit..., el tema de la recol·locació de la Cecot. També hem pensat a utilitzar-lo, perquè, entre moltes coses, aquest Pla que vostè cita de la Cecot és un pla de la Cecot, conjuntament amb el Departament de Treball, que vam iniciar l'any anterior. O sigui...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyor conseller...

El conseller de Treball

...política absolutament anticipativa, anticipant-nos a les situacions que hi ha.

Disculpi, ben segur que després, durant el torn de rèplica, tindrà la possibilitat de comentar-ho més extensament.

La vicepresidenta segona

Eestic segura que sí. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyora presidenta. Em diu el diputat Rañé que jo sóc inexpert en el tema, que el Pla Cecot és per més de 5 milions de pessetes, no? Bé. Per tant, em sembla que en el cas de la Segarra no hi entraria gaire, però s'hauria de modificar i millorar el Pla. Bé, primera precisió.

Segona precisió. Quan presentem aquesta interpellació... Per Reglament –per Reglament– la interpellació és genèrica. Si vostè vol que les interpellacions siguin explícites demani al seu Grup que ajudi a canviar el Reglament. Per tant, les interpellacions són genèriques. I vostè em truca i el seu Gabinet em truca, per dues vegades seguides, senyor Millo. Li informo que bàsicament serà Lear. Segona precisió.

Tercera precisió. Vostè em confirma o em desmenteix que l'abril de l'any passat ja hi ha una informació, una visita de l'empresa Lear al Govern de la Generalitat –jo no dic que sigui a la seva Conselleria, però indagui-ho–, per informar que això va per aquest camí.

I, segona pregunta: confirmi'm o desmenteixi si la consultora que utilitza l'empresa per liquidar és participada per familiars vinculats a alts dirigents del seu Govern. Bé, confirmi-ho o desmenteixi-ho, perquè, és clar, això també ens ajudaria a resituar-nos exactament davant què estem.

I ara anem al contingut de les seves propostes. Jo no nego que vostès hagin fet i hagin pres unes determinades iniciatives, però crec que el tractament que es dona en casos com la Segarra, fins ara, no sol ser gaire diguem-ne eficient, perquè aquí no ens trobem en un cas de... Les 1.200 persones situades en una àrea industrial diversificada són fàcils de resituar. 1.200 persones a la Segarra, on només hi ha dues grans empreses: la CAG, la de Guissona, Cooperativa Agrària de Guissona, la Lear, i darrere ve l'Agudana i després una empresa de mobles... –estem parlant de 2.000 i escaig treballadors, 2.000 en tenia la Lear, ara 1.200, uns 500 i darrere no sé si n'hi ha una de 200–; això és la Segarra.

Estem davant d'un cas de monocultiu molt similar a les conques tèxtils, amb tota la implicació que té això; és a dir, un model de treballador dependent, un model de treballador –dona, sobretot–, complement de sou familiar, amb dificultats de reconversió, per tant, amb una ocupabilitat baixa; repeteixo: amb sous de subsistència, amb dificultats per a la mobilitat, perquè moltes són dones, que es basa en el fet que la llar està situada en un territori determinat i els desplaçaments són difícils, per tant, si no es troba feina allà difícilment es desplaçaran per trobar-ne en una altra banda. Per tant, estem davant d'una problemàtica molt particular, que forma part d'una concepció de Catalunya equilibrada.

Jo no sé si tots aquests mecanismes genèrics que vostè m'ha exposat a la primera part de la seva intervenció serveixen per abordar suficientment casos com el de la Segarra o d'altres que ens poden anar saltant –l'Alt

Berguedà ara està en vies també..., té un altre cop problemàtica amb Mitasa i ens trobarem..., i es va aprovar una resolució pactada on realment s'aproven una sèrie de mesures transversals, però, de moment, la concreció d'això és escassa.

Sí, jo poso en dubte que el Govern tingui una estratègia clara, una estratègia eficient d'intervenció en casos de crisis industrials en règims de monocultiu; això és el que poso en dubte. Jo no poso en dubte que més o menys el sistema que tenen vostès pugui servir –més o menys, pam més pam menys– per a les grans conurbacions industrials, però tinc els dubtes prou basats i fonamentats perquè l'estructura aquesta, general, ens serveixi per abordar crisis de zones com la Segarra de monocultiu industrial.

Per tant, reclamo i els reclamaré a través de la moció un esforç d'imaginació per posar en marxa una sèrie d'iniciatives que abordin d'una forma transversal, com no pot ser d'altra manera, que, com més estàs en un microteritori, més transversal han de ser les polítiques, més integrades han de ser les polítiques de treball, d'indústria, d'ensenyament, de promoció turística, de promoció agrària. És a dir, quan entrem en un microteritori –estem parlant de 15.000 habitants, 16.000 habitants–, això significa articulació, govern que governa i que es coordina; no conselleria a conselleria, cadascú fent la seva batalla com a l'armada Brancaleone, que cadascú anava per lliure –el senyor López Bulla, amb coneixements italians sap que vull dir amb l'armada Brancaleone. Per tant, escolti, organitzin-se, coordinin-se i marquin una estratègia comuna d'intervenció en comarques en crisi com la Segarra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, ja que estem en les primeres fases de precisions, el tema de la Cecot, que vostè ha posat com a exemple aplicat, l'ha posat vostè. Llavors, jo l'únic que li he dit és: «Escolti, aquest és un programa que hem impulsat nosaltres amb la Cecot.». Número u.

Segon. Està pensat inicialment, és cert, per a un tema que nosaltres defensem i que és una prioritat nostra. És cert que està pensat inicialment per a les petites i mitjanes empreses, fonamentalment. Això no vol dir que davant de determinades circumstàncies aquest programa es pugui aplicar a altres tipus d'empresa.

Això de la confirmació o no confirmació, com diu vostè, escolti, miri, jo li confirmo que en el mes de juliol el conseller de Treball, que estava en l'àmbit de la Segarra, va estar a la planta de Lear, i va parlar amb el comitè d'empresa i va parlar amb la direcció de l'empresa –mes de juliol de l'any passat. I, en aquell moment, la visió que hi havia és que, evidentment, el moment no era el moment més fàcil per a la indústria de l'automoció, que per això hi havia hagut aquesta certa davallada en llocs

de treball –no en els contractes indefinits, sinó en els contractes temporals– i que a la millor els propers mesos hi hauria algun tipus diguem en la mateixa línia de possible reducció d'alguns contractes que eren temporals.

Pensi que estem parlant d'una comarca on la taxa d'atur és lleugerament per sobre del 3%. Aquesta era la situació que hi havia. De tota manera, s'estaven fent totes aquelles actuacions que jo li he citat abans i que en podríem citar unes quantes més.

Vostè, de la seva explicació, en resulta una conclusió clara que hem compartit des del primer moment. Evidentment, aquesta és una situació complicada. Escolti'm, amb això estem absolutament d'acord. I com que és una situació complicada nosaltres actuem amb absoluta contundència, absoluta eficàcia.

I, a més a més, ha citat la qüestió de la coordinació. En aquestes reunions que he citat abans, en aquestes reunions on s'ha participat, van participar-hi les direccions generals del Departament de Treball i direccions generals d'Indústria. El dia que es va rebre el comitè d'empresa i els sindicats, sobre aquesta qüestió, estaven presents les conselleries de Presidència, Conselleria d'Indústria i Conselleria de Treball. I, la nostra línia d'actuació, l'actuació del Govern és absolutament, absolutament coordinada.

I comentar un altre extrem. Miri, el pla per actuar el tenim evidentment, els plans de forma general..., després, en cada situació concreta, s'aplica aquell tema. Vostè ens ha citat una altra circumstància que bé pot complicar, que és el tema que vostè cita, que és el tema del monocultiu. A ningú no se li escapa que en aquesta circumstància aquella empresa és una empresa fonamental que destina un lloc molt important dels llocs de treball, no de la majoria de la Segarra, però els llocs de treball.

De tota manera, no és menys cert que fins fa molt poc aquesta gent que treballava en aquesta empresa fins i tot venia de llocs que estan molt lluny, de llocs que estan molt lluny. Igual que hi ha aquest sector dins del que són aquestes comarques, hi han altres molts sectors. Perquè vostè i jo concedirem que, precisament, d'aquelles comarques, si bé és certa la importància d'aquesta planta, no és menys cert que evidentment el que ha caracteritzat totes aquestes comarques en termes d'activitat econòmica no ha estat aquesta planta, sinó altres activitats econòmiques que hi han al voltant.

I, fins fa dos dies –i quan dic dos dies, podríem dir des d'ahir– un dels temes que es plantejava a les comarques de Lleida era la necessitat de gent per treballar. Fins i tot, vostè coneix molts casos de moltes empreses que havien d'anar a buscar molt i molt lluny aquestes persones. Conseqüentment, aquesta és la situació.

Nosaltres farem tot el possible en les línies que he assenyalat. I, a més a més, això ho farem en coordinació des dels departaments, amb una política que tenim, clara i decidida, tant des del punt de vista laboral –com vostè ha assenyalat– com de la política industrial, i a més a més, ho farem perquè ja ho estem fent amb la col·laboració dels agents socials, sindicats i patronal, i amb el món local.

Nosaltres, en aquest àmbit, com en tants d'altres, no és un tema de discurs, que potser el discurs també el poden tenir els altres, sinó que l'apliquem en totes i cadascuna de les nostres actuacions. I torno a dir: amb el mateix objectiu, que és l'objectiu que compartim tota aquesta cambra, que és, a aquesta angoixa que tenen totes i cadascuna d'aquestes persones i aquestes famílies, trobar-los una solució. I la solució, per cert, no passa com vostè diu per anar a les oficines de l'Inem –bé, a les oficines de Treball de la Generalitat–, sinó precisament per aconseguir formació, mantenir els llocs de treball i, si no, afavorir que tinguin altra feina.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball (tram. 300-00859/06)

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que correspon a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat i salut en el treball, presentada pel grup Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquesta és la darrera interpellació que vostè té aquest matí. Ha estat, doncs, un treball intens des del sector de l'ocupació, tant per la intervenció del senyor Huguet com per la de la senyora Valls, en les quals hem tractat, doncs, polítiques com són la referida a la promoció de les dones i, en concret, a la situació de Lear; que, permeti'm el comentari, senyor conseller, jo crec que abans que el senyor Huguet ja li concretés al senyor Millo, tots ja sabem que anava adreçat al sector de l'empresa, a l'empresa Lear, i crec que era evident l'objectiu d'aquesta interpellació, com crec que és aquesta mateixa, senyor conseller, aquesta darrera.

Crec que no és la primera vegada que li presentem aquesta interpellació, el Grup Parlamentari Popular, per tornar a parlar de les polítiques de salut i seguretat en el treball, així com d'altres grups. I la veritat és que quan parlem de l'aplicació de la Llei 3/95, que tots coneixem com la transposició de la normativa europea, tots estem d'acord i compartim amb vostè que es va produir un canvi important de la cultura de la indemnització i de la reparació per la cultura de la prevenció. Això és cert, i és així, però el que està succeint realment és que la diagnosi de la nostra situació, de la salut i seguretat laboral als centres de treball no està responant als objectius que tots coneixem, que establia la normativa de l'any 95.

(*El vicepresident primer reprèn la direcció del debat.*)

I em permetrà vostè que faci una diagnosi ràpida de quins són els valors absoluts i els índexs d'incidència,

que vostè molt bé coneix, de la situació de la sinistralitat laboral a Catalunya. I, a més, un comentari, si em permet, de com vostès, des de l'informe de conjuntura, d'indicadors de conjuntura laboral, estan tractant la desacceleració de la sinistralitat laboral. Clar, si vostès diuen «s'està desaccelerant» perquè no augmenta com estava augmentant l'any 2000, que augmentava un 6,9, i l'any següent augmenta una miqueta menys, el 3%, és evident que es produeix una desacceleració –seria el que es diria, en intel·ligència emocional, «tractar els temes de manera positiva»–, però això no vol dir, senyor conseller, que s'estigui produint un augment considerable dels accidents de treball, tant en índexs de valors absoluts com en índexs d'incidència, encara que sempre per sota d'altres comunitats autònomes.

El repàs i la diagnosi que li voldria fer, i que vostè i els senyors diputats i diputades molt bé coneixen, és que el total de sinistres –que vam començar, per exemple, l'any 97 amb un total de 133.861– ha anat progressivament augmentant a 151.000 el 98, 171.000 el 99, 183.000 el 2000 i 188.900 el 2001. Home!, el creixement, sens dubte, aquests últims tres anys ha estat un creixement inferior, s'ha produït aquesta desacceleració, però segueix augmentant.

Les dades d'accidentalitat total d'aquest gener, d'aquest mateix gener, li donen el que vostè suposo que farà i exposarà molt bé, doncs, un resultat que en podríem dir positiu, en el sentit que les dades de gener del 2002 sembla que presenten que el total d'accidents laborals produïts a Catalunya puja a una quantitat de 29.155, mentre que en la comparativa amb el gener de l'any anterior..., eren de 30.420. És cert, s'han reduït, senyor conseller, en aquest gener en relació amb l'anterior.

Però a mi em preocupa molt com estem tractant aquest total d'accidents i l'anàlisi interna de què és el que està succeint: estan augmentant els greus i els mortals; estan augmentant els greus: 153 el gener del 2002 davant de 135 el gener del 2001; estan augmentant els greus, amb 21, i els mortals, amb relació al 2001, que estaven en 15. I seguim mantenint el sector serveis i el sector de construcció com aquells sectors en què es produeix un major increment de l'accidentalitat laboral.

Ens trobem..., vaja, jo diria que en premsa contínuament –i sobretot en premsa gironina, la qual vostè molt bé coneix; que s'ha produït el darrer accident de treball mortal en aquestes comarques– l'increment –i sobretot a Girona– desproporcionat, de quasibé el 63%, dels accidents mortals, amb aquesta situació.

Què es el que està fent el Govern davant d'aquesta diagnosi que jo crec que compartiríem..., i suposo que vostè tindrà les mateixes dades que aquesta diputada li ha exposat. Suposo que vostè farà una exposició com la que va fer darrerament en el Parlament, aquí, l'any 2000, dient que bé, com que augmenta l'activitat econòmica i l'activitat empresarial, això porta, també, doncs, que pugui d'alguna manera augmentar la sinistralitat –això consta en el *Diari de Sessions*, senyor conseller, i si vol l'hi oferirem, perquè així va fer-ho–, o el dèficit de l'activitat preventiva o la incidència de la sinistralitat a la temporalitat.

Jo suposo que vostè avui exposarà, com correspon al Govern, el llistat de totes aquelles activitats de promoció, d'assessorament, de vigilància i control que s'està fent contra l'activitat temporal. I suposo que ens explicarà que el Govern està fent moltes coses en aquest pla d'acció directament complementari. Però jo li faré una crítica, senyor conseller, i és la següent: en aquest pla d'acció directament complementari no s'ha tingut coneixement concret de què és les accions concretes que vostè estava fent; només sabem que vostè va considerar que –o va fer una valoració– el 2% de les empreses de Catalunya, doncs, acumulaven el 48% d'aquesta sinistralitat, i que s'adreçava un pla respecte a aquests empreses. Home!, no sé els resultats si estan sent evidents; la diagnosi que li he fet és que aquest pla d'actuació i implementació directament complementari no està fent efecte.

Després voldria, també, que ens parlés de què és el que vostè està realitzant, en la gestió en concret, envers la sinistralitat, l'actuació i la contractació temporal. I m'agradaria també, senyor conseller, que, de les dades del sector de la construcció, vostè ens expliqués quines són les actuacions que s'estan fent; perquè, escolti, les dades que nosaltres tenim i els índexs que manegem són que quasibé..., a la construcció, més del 47,62% dels accidents que es produeixen són caigudes mortals de professionals que estan en el sector de la construcció.

Jo suposo que vostè farà una explicació molt rigorosa de tot això, però miri, jo li faria una proposta, una proposta seriosa, perquè vostè deixi de fer acció de gestió i passi a encapçalar un lideratge major en la lluita contra la sinistralitat laboral. I li diria el següent. Nosaltres creiem que s'hauria de fer un pla de xoc complementari i un pla de xoc que fos presentat fins i tot al Parlament de Catalunya. Aquest pla de xoc hauria de tindre una dotació pressupostària –que no la té, senyor conseller. I que la veritat: vostè no ha estat capaç, ara per ara, d'aconseguir un augment –malgrat que ho ha intentat, senyor conseller, i això li ho reconeixem– dels recursos financers per a poder habilitar un pla de xoc contra la sinistralitat. I que consti que aquest Grup Parlamentari li va presentar esmenes per ajudar-lo i per fer-ho.

Nosaltres voldríem que en aquest pla hi hagués un primer aspecte, que seria un lideratge major..., d'una coordinació de les conselleries, sobretot en el que creiem que és bàsic i primordial, i és la incentivació de la cultura preventiva. Nosaltres creiem que aquí vostè té una activitat de lideratge respecte al que puguin fer altres conselleries, com poden ser Ensenyament, en l'increment de tota aquesta cultura de la prevenció, no solament als sectors econòmics i professionals, sinó ja a les nostres escoles, que encara no s'està produint; una major informació de les malalties professionals i una major informació a l'educació, a la cultura preventiva de les malalties professionals.

Després, senyor conseller, creiem que vostè hauria de tractar sectors concrets, com són el de la construcció, en el qual hauria d'haver un pla concret de lluita contra la sinistralitat a la construcció, i després el del sector serveis. M'agradaria que vostè considerés quins estan sent els subgrups, dintre del sector serveis, on s'està produint més l'increment de la sinistralitat. I li posaré

un exemple; per exemple, el del sector transports, sector transports en el qual la veritat és que no hi ha hagut una reducció de la sinistralitat en aquest sector després de les polítiques que s'estan duent a terme.

I a més li afegiria una consideració important: crec que estem davant, també, d'un increment del que ha de ser la tasca d'investigació de diferents i nous riscos laborals, senyor conseller. En això, el Grup Socialista ja va presentar una proposició no de llei la mateixa setmana a la Comissió de Política Social amb la qual introduíem el concepte i l'estudi dels nous riscos laborals. I en això li esmento, doncs, riscos com els que puguin ser derivats del *mobbing*, com els que puguin ser derivats d'aquest assetjament en el treball o els que puguin ser derivats de l'estrès o d'altres actuacions.

Creiem que vostè hauria d'encapçalar el que és un estudi, una valoració d'aquests nous riscos laborals. I per això li plantejarem, també, l'oportunitat, d'acord amb els interlocutors socials, de realitzar un llibre blanc sobre les causes de la sinistralitat laboral a Catalunya, sobre el concepte i l'estudi de nous riscos laborals a Catalunya. I, a més, una altra cosa, senyor conseller: vostè coneix molt bé que hi ha un acord dels interlocutors socials a nivell estatal amb el qual ara, a partir d'ara, els autònoms podran tindre la consideració..., que es produeixin malalties i accidents laborals en aquest col·lectiu, en aquest sector. Sens dubte, estem davant d'un gran repte, del que això podrà suposar, i estem davant que aquests col·lectius d'autònoms, que fins ara no tenien aquests reconeixements anuals i se'ls havien de costejar de manera pròpia, per ells mateixos..., el tema de com habilitaríem i com considerariem tot el tractament de la seguretat i salut en el treball del col·lectiu dels autònoms. I crec que això hauria de realitzar-se i estudiar-se en un llibre blanc de la seguretat i la salut laboral a Catalunya.

Com que veig que el temps se m'esgota, senyor president, el que faríem és que després jo li vull també esmentar un altre dels reptes que encara tenen per endavant, i és l'aplicació de la normativa de seguretat i salut laboral a les administracions, als departaments de la Generalitat de Catalunya, que, com molt bé vostè sap, encara que està al Pla d'actuació del 2001, li faré un esment de quins són encara els reptes que encara els queden per assolir, perquè la veritat és que, malgrat que han arribat a un acord i malgrat que la mesa de negociació està en aquest Pla d'actuació del 2001, encara queda molt per fer.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats, i senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquell moment, en la compareixença que vostè ha fet referència, jo ja vaig assenyalar que el Govern tenia i té com a objectiu l'assoliment d'entorns

laborals segurs i saludables i també la generalització de la cultura preventiva com a factor de defensa dels drets de les treballadores i dels treballadors. I, això, nosaltres ho fem –i després és cert..., que m'estendrà– en els àmbits de la promoció, on entenem que nosaltres portem el lideratge; de l'assessorament, on entenem que també, i de la vigilància i del control, on som absolutament estrictes, com després intentaré demostrar amb diferents xifres.

I quan nosaltres parlem de promoció, d'assessorament, de vigilància i control, no només parlem d'accidents laborals, sinó també fem referència al tema de les malalties professionals. I en aquesta línia, any darrere any, nosaltres hem impulsat les línies d'actuació tant de la inspecció de treball, com dels tècnics de seguretat i salut del treball del Departament, i això, a més, ho hem exposat dins del que és el Consell Català de la Seguretat i la Salut.

Penso que hem demostrat una aposta clara per aquest tema; una aposta clara que no va més enllà de les xifres, si bé és cert que ara faré alguns comentari de les que ha dit, sinó perquè nosaltres –i això sé que ho compartim, els diputats d'aquesta cambra– sabem que estem parlant de famílies, estem parlant de persones i de les angoixes que això representa, i les preocupacions.

I per això l'acció de Govern ha de ser i és absolutament contundent; contundent en l'àmbit de les seves responsabilitats. Vostè ha citat la Llei del 95, llei on diu molt clar que es necessita la participació de tothom, cadascú en el seu àmbit, dels empresaris, dels treballadors, dels fabricants i de les administracions.

Sobre la qüestió de les xifres... És cert que portava les xifres del mes de gener, però, com saben, jo no sóc un conseller que utilitzi la xifra del mes, sempre he parlat de tendències; saben que, sempre que he parlat, he parlat de la tendència, perquè penso que una xifra pot ser bona un mes, l'altre any no ser tan bona, etcètera, i el que hem de veure és quina és l'evolució. Nosaltres –i després ho explicaré– hem fet un pla que no és un pla complementari, és un clar pla..., en el seu moment era un clar pla d'això, amb mesures de seguretat i salut en el treball.

Les dades, sí que discrepo amb vostè en el tema del que representen els índexs d'incidència, no les xifres absolutes. Per què discrepo amb vostè en els índexs d'incidència? Miri, si nosaltres agafem les xifres que teníem el 99 i les que tenim el 2001, apreciem que els accidents lleus, el 99, índex d'incidència per cada mil treballador, era un 81,45, i ara estem al 81,49, en accidents lleus, pràcticament igual; en greus, hi ha una baixada: el 99, 79,97; el 2001, 74,06, i els mortals, cada cent mil, del 8,64 s'ha passat al 6,75 –estic parlant en comparació a l'any 99, respecte a les dades tancades el 31 de desembre.

Sigui com sigui, evidentment, aquestes dades a cap de nosaltres ens agraden. Això no vol dir que no s'està fent tot el que és possible que estem impulsant per part del Departament. Permeti'm que comentï grans línies. És cert que també venia amb un llistat d'actuacions totes i cadascuna, perquè, escolti'm, el tema ens preocupa molt i hi dediquem molts esforços, molts recursos humans i també recursos econòmics. N'hi caldrien més,

com en tantes i tantes polítiques, de ben segur; el que no és cert és que no s'hagin incrementat: en els últims tres anys gairebé s'han incrementat..., de 460 milions, ha estat aquest dos anys últims l'increment de la participació; el que passa és que aquest any es manté la participació, que ve a ser de l'increment de l'anterior.

Promoció i sensibilització. Jo penso que aquí fem una actuació absolutament de lideratge en matèria preventiva i, a més a més, estem convençuts que si el que volem aconseguir és que sigui eficaç, l'única forma de fer-ho és amb una prevenció que arribi, no només al conjunt d'empresaris, al conjunt de treballadors i treballadores, al conjunt de professionals implicats, sinó al conjunt de tota la societat. I això, evidentment, és una visió que les actuacions les fem ara, però ho fem amb un projecte que és de present i un projecte que és de futur.

I dins d'aquest àmbit –no totes, però permeti'm que li'n citi algunes–, evidentment hem fet tota una sèrie de campanyes de comunicació, de difusió, de promoció, que van des de les campanyes que vam fer amb la instauració del Prevenci, «A la feina, no te la juguis», «T'hi va la vida»; tot el que vam fer en tema de fulls d'informació, opuscles, tríptics, programes de sinistralitat..., aspectes tan diferents... –mitjans de transport. Permeti'm, però la llista és molt llarga i únicament per fer una idea sobre aquesta situació de difusió. Participació, també, molt activa en tot el que és en matèria de les diferents fires, des de la Preventia, les de Sant Miquel, Reus, Sant Narcís, el saló Construmat, que, com vostè sap molt bé, és on nosaltres vam presentar el que és un vídeo –del qual després vam fer 35.000 còpies que vam distribuir– sobre una construcció més segura, ja que vostè ha citat el tema, concretament, de la construcció. I després tot el que fa referència al material divulgatiu, cursos, conferències, organitzacions, etcètera. Perdoni que no m'estengui en totes i cadascuna; si vol alguna dada d'aquelles, per descomptat que la hi diré.

També en matèria d'assessorament i estudi. Miri, en matèria d'assessorament i estudi, una dada. Aquesta matèria d'assessorament i estudi, que l'adrecem tant a empresaris com a treballadors i que la localitzem, fonamentalment, en aquells àmbits on la problemàtica és més gran, accions d'assessorament en el que portem de legislatura: s'han fet 42.322 actuacions d'assessorament. A més a més, s'han organitzat 172 cursos i jornades dirigides a la formació de professionals en aquest àmbit. Es va instaurar la mesa del sector de la construcció i es van instaurar, a més a més, els sistemes d'assessorament per diferents vies, no únicament per la via que ara els he dit. Dir que el conjunt de totes aquestes actuacions més les que després direm superarà, per la xifra que li diré, més de la incidència en més de mig milió de treballadors.

Vigilància i control. He citat el tema de la prevenció, he citat el tema de l'assessorament, podia haver citat, també, algun tipus d'incentius, com el tema dels incentius per posar els mecanismes antibolcada al sector de l'agricultura, un altre camp que és important, però, en matèria de vigilància i control, jo penso que hi han tres dades que poden ser molt significatives. Si nosaltres ens fixem en les visites que s'han fet des de l'inici de la legislatura a empreses entre els anys 2000 i 2001, se

n'han fet 50.101; si nosaltres ens fixem en l'import de les sancions proposades, aquest import el 2001 es va incrementar més d'un 20% respecte a l'any 2000, i nosaltres hem arribat a una xifra que està al voltant dels 26 milions d'euros, i si nosaltres parlem de paralitzacions de centres de treball, també aquest últim any hem tingut un increment molt significatiu, i si prenem els dos últims anys, perquè també vam tenir aquests augments l'any anterior, ens trobaríem, la suma de tots dos, amb 370 paralitzacions. Jo penso que això mostra clarament aquestes línies d'actuacions com s'estan fent.

Sobre el tema del Programa, vostè diu: «Va comentar en un determinat moment el Programa d'alta accidentalitat.» És cert, però aquest és un programa molt important per al Departament, com ho demostra el tema concret que en el període 2000-2001 s'han visitat 5.674 visites per aquest Programa. Però això no és l'únic: tindríem també les actuacions en el sector de la construcció, que vostè també n'ha fet referència, un sector que és especialment problemàtic, i durant el qual actuem per la dobla via, que és, primerament, evidentment, el que són les visites del control en diferents obres —concretament, s'han fet durant els anys 2000 i 2001 16.760 visites—, i, a més a més, per l'obligació del compliment de tota la normativa vigent del seguiment de llibres, controls, etcètera, etcètera. I en matèria de construcció vam impulsar la mesa de concertació per a la construcció i, a més a més, vam fer aquell vídeo que hem distribuït a les empreses per assessorar.

El Pla tenia dues línies més. Com veig que també se m'esgota una mica el temps..., però permeti'm que li ho esmenti. Les actuacions sobre els serveis de prevenció aliens, només dir una xifra: hi ha hagut un total, en serveis de prevenció aliens, de 928 controls entre els anys 2000 i 2001. I vostè ha citat el treball temporal: hi havia i hi ha una altra línia, que és tota l'actuació sobre les empreses de treball temporal. El conjunt d'actuacions va adreçat tant a les empreses de treball temporal com al que són les empreses usuàries d'aquest servei per poder fer tot el control.

Aquestes quatre línies, que eren les primeres del 2000, el 2001 les hem incrementat en dues més, que són l'actuació sobre els serveis de prevenció propis i mancomunats i actuar sobre les actuacions sobre les entitats auditores. Aquests són dos més. I aquí hi hauríem d'afegir tot el conjunt de programes, molt diversos, entre ells els que fan referència a malalties o a substàncies perilloses: amiant, plom, plaguicides, etcètera, o el cas concret quan nosaltres vam tractat aquí el tema de l'amiant, que va ser motiu d'una...

On s'ha arribat amb tot això? Miri, amb tot això el que s'ha procurat és ser absolutament rigorós, incidir al màxim, els resultats són els que són, però no hi ha cap mena de dubte de l'aposta decidida amb tots els mecanismes possibles per procurar el descens màxim. La nostra finalitat, que serà compartida, és que no hi hagi ni un accident laboral com a conseqüència que no s'hagin pres prèviament totes les mesures de prevenció necessàries. I en aquests programes, com a síntesi, he de remarcar que aquestes actuacions durant l'any 2001 van revertir en un col·lectiu de 530.000 treballadors.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Treball

Sí...

El vicepresident primer

Se li ha exhaurit, com vostè veu, el temps. Encara té l'oportunitat de la rèplica.

El conseller de Treball

Sí, sí, una oportunitat. Jo només avançaré una mica la conclusió, si m'ho permet una mica. Amb tot el que he dit penso que queda clar que per evitar els accidents laborals s'ha de promoure la conscienciació, l'assessorament, la vigilància i el control, i s'han de sancionar amb absoluta contundència, com ho fem, els incompliments legals. Però allò que serà més, més, efectiu serà el lideratge —com vostè ha fet i nosaltres ho intentem fer, i estem convençuts que ho fem amb tots els mecanismes— del que és la prevenció amb matèria de seguretat i salut en el treball.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Alicia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, unes prèviues, senyor conseller. Diu vostè que discrepava de les dades de l'índex d'incidència que nosaltres li hem plantejat. La veritat, em sobta que discrepi, perquè jo no li he esmentat quins índexs d'incidència i no li ho he dit. Li he dit, simplement, que aquestes dades estaven i es mantienien per sota d'algunes comunitats autònomes, però no li he dit quines eren.

La precisió que vostè ha fet respecte al fet que s'ha incrementat el pressupost en matèria de seguretat i salut laboral en 460 milions en aquests darrers anys, home!, només faltaria, senyor conseller, només faltaria que no s'hagués incrementat. Clar, la veritat, és que si estem parlant d'una de les xacres que tenim en el nostre mercat de treball, com és l'accidentabilitat laboral, i per poder dur-ne a terme les polítiques de gestió no s'incrementa el pressupost, doncs, no aniríem bé. Però això, també, vostè m'ho reconeix, senyor conseller, perquè n'és plenament coneixedor i conscient, sap que s'ha sol·licitat, no solament per aquest Grup, sinó també per d'altres i per sindicats, en aquest cas per Comissions Obreres, i també crec que la UGT, la realització d'un pla de xoc amb una dotació pressupostària i financera molt més gran de la que podia habilitar en aquell cas el conseller, i que malgrat les esmenes presentades pel nostre Grup i per d'altres no s'ha assolit. Això com a consideracions prèviues.

Vostè ha fet el que jo esperava que fes i el que li havia comentat, i és que ha esmentat quines són les accions

de promoció, d'informació, d'assessorament i de vigilància i control. Sens dubte, aquesta és l'activitat de gestió que hauria de fer i que ha de fer el Departament de la Generalitat de Catalunya, però, la veritat, és que nosaltres anàvem molt més enllà, senyor conseller. Anàvem molt més enllà, perquè fixi's que el plantejament d'aquesta interpellació no anava adreçada en el sentit d'incrementar ni la vigilància ni el control, perquè creiem que, sens dubte, és necessari i que l'incompliment de la normativa ha de ser sancionat per part de l'Administració, però no anava en aquest sentit dirigida, sinó que va en el d'incrementar la cultura de la prevenció.

Per això nosaltres creiem que es necessita no un pla de xoc de gestió, que és el que ara té el Departament, sinó que es necessita tindre la concepció que s'ha de liderar un pla de xoc amb un altre caràcter. I li diria el següent: en primer lloc, incentivar aquesta cultura de la prevenció, no solament des del departament d'Ensenyament, que crec que hauria de coordinar i de liderar el Departament del Treball, i sobre el qual vostè no ha esmentat res, sinó, a més, per exemple, actuacions concretes, com poden ser una major informació a l'apertura dels nous centres, perquè vostè ha fet referència al pla d'implantació d'aquestes empreses, però ens hem deixat les petites i mitjanes empreses, que constitueixen el teixit empresarial i productiu de Catalunya i que, sens dubte, necessiten una informació acurada de quina ha de ser la seva responsabilitat en seguretat i salut laboral, home!, doncs, jo crec que seria bo que tinguessin una informació molt més explícita a l'hora de l'apertura d'aquests nous centres; la comprovació de com es realitzen aquestes acreditacions d'apertures i de llicències, i, sobretot, també, un major rigor a l'hora de realitzar l'autorització dels serveis de prevenció aliens.

Senyor conseller, ens hem deixat de tractar dos aspectes importants, i són com s'estan gestionant els serveis de prevenció aliens i què és el que estan realitzant les mútues. Sap vostè que jo he sigut molt crítica amb el tema de l'actuació de les mútues moltes vegades en la gestió dels riscos laborals, i per una raó en concret, perquè crec que la prestació que estan realitzant els serveis de prevenció de les mútues, moltes vegades, la majoria d'elles, no és un servei especialitzat, no és un servei en el qual hi hagi un increment dels programes formatius i no realitza una concreció de les tècniques de promoció, assessorament, formació i concreció dels riscos i de la valoració de les empreses dels seus associats. Això no suposa una crítica generalitzada a les mútues, ni molt menys, sinó que el que es constata és que, sens dubte, creiem que vostès haurien de tindre un major control en aquesta actuació.

Nosaltres trobem que els serveis de prevenció de riscos laborals, el que vostè molt bé ha dit, que han estat i formaven part d'aquest Pla que vostè ha esmentat, ha dit que aquests serveis de prevenció de riscos havien tingut un control en les seves autoritzacions del nombre que ens ha esmentat vostè. Però jo li voldria recordar, senyor conseller, que aquests serveis de prevenció de riscos moltes vegades es troben en el mercat en diferent situació de la que es poden trobar davant de la prestació que realitzen les mútues, i creiem que caldria,

a l'igual que es va fer a l'Administració central, un acord, i per això li parlava que en aquest pla de xoc hi han diferents mesures: la d'incentivació de la cultura de la prevenció; l'acord amb els interlocutors socials, perquè això, aquesta cultura de la prevenció, es faci des de molts més àmbits; en tercer lloc, un acord amb les mútues i amb els serveis de prevenció per incentivar i millorar la qualitat dels serveis de prevenció aliens i controlar l'activitat de les mútues.

I, la veritat, encara que em queda poc temps, senyor conseller, una crítica molt breu al que està sent l'aplicació de la normativa de seguretat i salut laboral en els departaments de la Generalitat de Catalunya. Suposo que vostè realitzarà l'habilitat de dir: «És que això també passa a l'Administració de l'Estat.» Segur que m'ho dirà, perquè ja m'ho ha dit en altres ocasions, però aquí el que estem és en l'àmbit de la competència del nostre país, i jo li faig el que correspon. Miri, les unitats de salut laboral, per exemple, no s'han revisat, les que hi han, no s'ha desenvolupat la implantació territorial efectiva de les USL, i no s'han incrementat pressupostàriament. Home!, després hi han quinze serveis de prevenció propis, amb recursos humans, en tota l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i les avaluacions inicials dels riscos laborals s'han estat realitzant l'any 2001 —s'han estat realitzant l'any 2001. I miri, un exemple que em va agradar molt de la resposta que em va dir. Em va agradar, més que res, per la curiositat i l'atipisme, la resposta que va donar el Consell Executiu a una pregunta escrita que li varen formalitzar, i és que diu que: «En el cas del Departament de Treball, atès que té més de 2.600 centres de treball, durant l'any 2001 només es podran dur a terme les avaluacions de riscos de llocs de treball en 48 centres tipus.» Els altres ja s'espavilaran, i sobretot una cosa que encara és més destacable, que diu: «Tots els centres docents tindran el seu exemplar del Pla d'emergència de centres docents.» Home!, si el 2001 els centres docents, encara el 2000 no tenien aquest document, aquest exemplar del Pla d'emergència..., la veritat és que no podrien realitzar ni els plans d'avaluació previs ni els plans d'emergència.

Nosaltres creiem, senyor conseller, que encara que vostè, sens dubte, no té la responsabilitat de tot el que ha de ser l'habilitació dels serveis de seguretat i salut en tots els departaments de l'Administració de la Generalitat, i tots reconeixem que és difícil i molt més costós fer-ho a casa que fer-ho en el sector privat, vostè hauria d'encapçalar, doncs, un major impuls perquè es realitzessin i s'apliquessin aquestes normatives de seguretat i salut laboral a l'Administració. Però, sens dubte, senyor conseller, li ho torno a reiterar: el Grup Parlamentari Popular el que vol és fer aquest llibre blanc, sollicitar la confecció d'aquest llibre blanc per part de les administracions i amb la participació dels interlocutors socials, perquè creiem que s'han d'estudiar aquests nous riscos laborals i les causes de la nostra sinistralitat laboral a Catalunya, i que vostè, des del Govern, lideri un nou acord social en el qual estableixi un pla de xoc que incentivi molt més la cultura de la prevenció, i no es dediqui a gestionar, encara que la gestió és necessària. S'ha d'anar molt més enllà.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Lluís Franco.

El conseller de Treball

Bé, sobre la qüestió del lideratge, abans, entre els exemples que podia haver citat i no he citat, n'hi ha un que nosaltres n'estem molt conscienciats, com he dit, que és el tema de les malalties professionals. Ara es parla, per exemple, de qüestions com el *burning out* o el *mobbing*, etcètera. Aquestes actuacions, els estudis, el seguiment d'aquestes qüestions, ja ho està fent el Departament de Treball. És més, si em permet un exemple, i això potser és personalitzar una mica, es van fer utilitzant les tècniques de la difusió via Internet uns seminaris sobre aquesta qüestió del *burning out* amb els principals especialistes. El tema del lideratge, des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que el portem. De tota manera, tot el sigui la col·laboració, el reforç, l'impuls, d'aquest lideratge, evidentment, nosaltres hi coincidim plenament.

Hi ha un tema que vostè ha citat, que és el tema sobre l'actuació de la formació. De formació en aquest moment, en posaré tres exemples, perquè es vegi que també anem en la línia de la formació. S'ha parlat de la formació en l'ensenyament. En tot el que és l'àmbit de la formació professional, evidentment, estan tots els mòduls en matèria de seguretat i salut, en tot el que és l'àmbit de la formació ocupacional, etcètera. Sigui quin sigui aquest àmbit de formació, també és obligatòria la formació en matèria de seguretat i salut. I abans he citat, en una altra de les interpellacions, el que era el Pla de mesures per al foment de l'ocupació 2001-2004. Només n'he posat alguns exemples, n'he citat algunes. N'hi ha una de molt concreta, que sí que podria citar aquí, i és que dins d'aquestes està tot el pla de l'impuls del que és l'assessorament, el foment, la informació, en matèria de prevenció, seguretat i salut en el treball de les petites i mitjanes empreses. Això també consta dins d'aquest Pla del foment de l'ocupació, perquè coincidim plenament que, evidentment, la millor actuació que podem fer dins d'aquest sector és aquest sector de la promoció.

Ha comentat, també, el tema del llibre, de fer un llibre blanc sobre aquesta qüestió. Jo facilitaré, amb molt de gust als diputats tot el que és la documentació, informació, etcètera, que ha fet el Departament en tots els àmbits. Comentar que, per exemple –ara no tenim les dades del 2001, però de l'any 2000–, la sinistralitat laboral a Catalunya, per sectors, per comarques, per tipus de malalties, etcètera, a disposició, l'anàlisi l'estem fent, perquè és sobre la base d'aquesta anàlisi que, evidentment, apliquem el conjunt de totes les polítiques. De tota manera, nosaltres estem oberts, si es considera, a qualsevol àmbit.

Àmbit que, per cert... Ara això es feia dins del que era el Consell de Seguretat i Salut en el Treball, la mesura que ara disposem del Consell de Treball, Econòmic i Social, entenc que això correspon fer-ho dins del que serà la Secció del Consell de Treball, Econòmic i Social, que tractarà els temes de seguretat i salut en el treball.

Aquest podria ser un bon àmbit per poder tractar aquesta qüestió, però sinó jo li dic que des del Departament de Treball ho impulsarem i ho farem, el que passa és que en l'àmbit de la col·laboració, que se sentin implicats –que ha dit vostè– tots els agents socials i no només els agents socials, el món local, etcètera. Jo també exposo aquesta possibilitat de poder realitzar-ho.

I ja que vostè ha fet una proposta, jo em permetré finalitzar amb una altra proposta, cosa que ja sé que no és habitual al Grup del Partit Popular, però coneixent les relacions que vostè té amb el Ministeri de Treball, pel temps que hi va treballar magníficament, segur que podrà donar un cop de mà, i que dins de la Moció que vostè cita també es podria incorporar. I és el següent:

Vostè coneix molt bé el tema de la Fundació per a la Prevenció de Riscos Laborals, una fundació on s'estableixen els criteris, centralitzats per a tot l'Estat, sobre a quins àmbits s'ha d'actuar amb uns recursos que no són menyspreables. Jo, la proposta que li faig a vostè de cara a la Moció és que la fixació d'aquests criteris no es faci des de la Fundació, a nivell del conjunt de l'Estat, perquè les realitats poden ser molt diferents, igual com les sensibilitats que mostrem tots nosaltres, la gran sensibilitat que tenim des de Catalunya. Per aquest motiu el que li proposaria és que aquests criteris i la gestió d'aquests recursos es pugui fer des de totes i cadascuna de les comunitats autònomes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Se suspèn en aquest punt la sessió fins a aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que prenguin possessió del seu escó.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les pressions rebudes per alguns programes de TV3 a causa de llur continuïtat (tram. 317-00350/06)

La primera pregunta, l'adreça al molt honorable president de la Generalitat l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Alguns mitjans de comunicació han fet referència a algunes possibles pressions rebudes per part de determinades persones o institucions amb relació a alguns programes de TV3 a causa del seu contingut. Voldríem saber quin coneixement vostè té d'aquest tema i, en tot cas, quin és el capteniment o l'actuació del Govern que vostè presideix amb relació a aquest afer.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat de Catalunya (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Sobre mi personalment no hi ha hagut cap pressió, i no em consta tampoc que n'hi hagi hagut ni sobre el conseller en cap ni sobre la resta del Govern.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Efectivament, vostè, òbviament, és el president del Govern; per tant, acaba de desmentir públicament que hi hagi hagut cap pressió d'aquest tipus. Sembla que no és el mateix el criteri del màxim responsable de la Corporació; però, això, tothom sap a Catalunya que es tracta d'organismes diferents, sense cap vinculació entre l'un i l'altre, i, per tant, és lògic que així sigui.

Justament per aquest motiu aprofitem aquesta intervenció per fer públicament un elogi de la llibertat d'expressió i de la independència dels professionals en un marc democràtic, perquè aquest és un bé suprem en un marc de llibertats com és el nostre, al mateix temps que volem deixar clar que tots els personatges públics, en democràcia, estem subjectes a la crítica de la gent, a la crítica dels mitjans de comunicació, i també a la sàtira política, quan això s'escau. I de manera molt particular ens mereix el màxim respecte que aquesta sàtira política es produeixi, sobretot, amb relació a aquelles persones, a aquells càrrecs i a aquells polítics que deuen el seu càrrec, precisament, a haver passat prèviament per les urnes i, doncs, que tenen l'absoluta legitimitat democràtica del sufragi popular directe i secret, cosa que no és, en aquest cas, una situació generalitzable a tots els càrrecs.

Per això estem lluny i ens volem trobar lluny del tracte de favor als personatges públics, que sovint també

se'n parla en alguns mitjans de comunicació, i amb la necessitat de disposar d'uns mitjans de comunicació desgovernmentalitzats, que no vol dir exactament despolititzats. I per això les pressions no són més legítimes pel fet de ser menys explícites i menys públiques. Per tant, ni paternalisme sobreprotector, ni moralisme exacerbat, ni tracte de favor, sinó confiança en l'actitud ètica i compromesa, rigorosa, dels professionals dels mitjans de comunicació, que també hi és.

En aquest sentit, ens consta que alguns membres destacats de la seva federació, veus significatives de Convergència i Unió, han parlat de banalització i frivolitització de TV3 –no cal dir noms. Voldríem saber si això també el preocupa a vostè, si això el preocupa o si, de debò, allò que potser el pot preocupar és la sàtira política amb relació a certs personatges.

En aquest sentit...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar...

El Sr. Carod-Rovira

...informar, formar i entretenir és essencial en una televisió realment lliure, és a dir, democràtica. I aquí hi cap tothom.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, celebros, senyor Carod-Rovira, que vostè reconegui que hi ha aquest esperit, que, comparat amb d'altres televisions, tant públiques com privades, de tot l'Estat, és, de molt, la menys partidista i la més objectiva i la més plural. Celebro que vostè ho reconegui. (*Remor de veus.*) Ha dit això, el senyor Carod-Rovira. I a més és la realitat.

Però, per altra banda, està molt clar que tot això que vostè ha dit de les sàtires, doncs, hem demostrat a bastament..., perquè, doncs, hi sortim tot sovint, alguns de nosaltres, i fa molts mesos, i fins i tot anys, i vostès no hauran notat que hi hagi hagut cap inflexió que pugui ser conseqüència de cap política feta des del Govern. O sigui que gairebé que no hauria de dir-li res més...

Únicament, ja que ha fet referència a algunes declaracions que hi pugui haver hagut, li vull dir que tothom té dret –tothom hi té dret: l'oposició, el Govern, etcètera–, tothom té dret –i les persones individuals–, en un moment determinat, a dirigir-se al director de la Corporació de Ràdio i Televisió i fer-li saber la seva opinió sobre una cosa determinada. I fins i tot –només faltaria que no– té dret a dir-ho als diaris, i per què no? Si això ho pot dir qualsevol partit de l'oposició, i ho diuen a bastament, i, evidentment, doncs, m'imagino, estic segur que més d'una vegada s'hi dirigeixen i hi telefonen i miren de convèncer i d'explicar o de queixar-se, també ho pot fer una persona, concretament, que pertanyi a Convergència i Unió. I això és tot el que li puc dir, simplement.

Celebro que, realment, la seva intervenció hagi estat, doncs, tan positiva des del punt de vista, concretament... –sí, no sé per què ha rigut, però ha estat així (*rialles*)–, o sigui que també, al més versallescament possible, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines polítiques duu a terme el Govern en matèria de família (tram. 317-00354/06)

La següent pregunta, la formula, també al president de la Generalitat, l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo i Rocher, que té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Molt honorable president, el nostre Grup li vol formular avui una pregunta relacionada amb un tema que considerem de cabdal importància, de vital importància, diria jo, per al desenvolupament d'un país i per al progrés d'un país. I em refereixo a la família, a tot això que fa referència a l'impuls de les polítiques que donen suport a les famílies.

El nostre Grup Parlamentari, de fet, la força política de Convergència i Unió, és una força que sempre ha tingut la família en l'eix central de les seves activitats polítiques i que l'ha considerat sempre una prioritat. I no ara només, sinó *sempre*. Remarco aquesta paraula perquè hi ha hagut moments en què realment resultava una mica difícil defensar la família, quan altres forces polítiques frivoltzaven fins i tot, amb relació a aquest tema, considerant que no era prou progressista defensar aquesta qüestió. Avui, sortosament, totes les forces polítiques convergeixen també amb nosaltres que aquest és un element que cal defensar amb tota la força. Avui en dia, el Govern de Catalunya té una secretaria general que impulsa polítiques de família; el mateix Parlament és en aquests moments seu de treball d'una comissió, d'una ponència conjunta que treballa sobre aquest tema, i coneixem el compromís del Govern de portar a aquesta cambra, en un termini de temps breu, un projecte de llei sobre polítiques de suport a la família.

Aleshores, molt honorable president, amb relació a temes tan importants com l'accés a l'habitatge, com la fiscalitat, com tot allò que fa referència al suport de les famílies que tenen persones al seu càrrec amb discapacitats, gent gran, als fills, a la conciliació de la vida laboral i la vida familiar, als horaris, etcètera, amb relació a tots aquests temes, president, quines són les polítiques que impulsa en aquests moments el Govern de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escoltin, veig que cada vegada que s'aixeca a fer una pregunta el representant de Convergència i Unió, doncs, somriu la gent, no? Però, per incrementar la seva cultura parlamentària, els diré que això passa a tot arreu del món. L'altre dia vam veure l'última sessió parlamentària del Parlament francès, i *monsieur Jospin* va dir: «Aquesta vegada no em feu cap *question téléphonique*», que en diuen ells, que és aquella que diuen: «Tu, pregunta'm això», no? I, per tant, escoltin, nosaltres fem exactament el que fa qualsevol govern, diguem-ne, democràtic i madur, concretament, a Europa.

Bé, dit això, el que li volia dir és que, efectivament, nosaltres ara, afortunadament, no solament perquè aconseguim vèncer segons quines resistències que incomprendiblement han existit en el passat, sinó també molt especialment per la millora del finançament, estem vivint i podem dur a terme un gradual increment de la nostra política a favor de la família. Per exemple, aquest any hem doblat, l'any 2002, el que s'hi havia dedicat el 2001, i l'any que ve, com a mínim, podrem incrementar entre un 50 i un 60%, com a mínim, el que aquest any hi estem dedicant.

Com a conseqüència d'això, en aquest moment tenim ja, doncs, que de zero a tres anys cada criatura que neix d'aquí, dels zero fins que té tres anys, rep 80.000 pessetes; concretament és dels zero a sis si la família és nombrosa o si a la família hi ha algun minusvàlid o bé gent gran desatesa, i finalment, s'ha de dir que això ha valgut, valia fins ara per a 3 milions i mig de pessetes de renda, ara 6 milions, i avanço que a partir de l'any que ve no hi haurà limitació de renda: serà per a totes les criatures, per a totes les famílies.

A part d'això, també a proposta nostra, també aquí i també en actuacions que es van fer i que ho complementen a nivell del Parlament de Madrid, es fa una deducció fiscal de l'IRPF, ja des del primer fill, de 50.000 pessetes.

I, a part d'això, moltes altres coses indirectes però de molta importància, com per exemple la política perquè es creïn més places de llars d'infants, que concretament tenim el compromís de fer-ne trenta mil en cinc anys, que ja en portem fetes o ajudades a fer, ja sigui a municipis o a entitats de diversa índole, més d'onze mil, amb la qual cosa de moment donem 100.000 pessetes per any, i acabarem donant 1.100 euros, que són exactament 180.000 pessetes.

Igualment, estem duent a terme tota una sèrie d'actuacions en el camp de l'habitatge...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...concretament d'habitatge de protecció pública...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern pel que fa al desenvolupament del pacte local a Catalunya (tram. 317-00358/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, també al molt honorable president. Té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Senyor president, quina és la posició del Govern de la Generalitat en relació amb el pacte local?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Nosaltres no podem entrar a discutir un pacte local si això s'ha de fer en el marc d'un procés d'involució autonòmica. En un procés d'evolució autonòmica, de consolidació autonòmica, estariem disposats a parlar-ne.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Ens satisfà molt, senyor president, que vostè hagi reconegut que és factible el pacte local perquè, evidentment, estem vivint uns moments d'evolució autonòmica, com ho demostra el recentment signat pacte de finançament autonòmic, que ha permès que Catalunya pugui disposar de més competències per exercir majors capacitats fiscals a l'hora d'administrar els impostos als catalans, i també aquest nou model de finançament autonòmic, que demostra aquesta evolució autonòmica i que ha permès que Catalunya pugui aconseguir més de vuit-cents mil milions de pessetes els propers cinc anys en favor de les nostres polítiques.

Un cop dit això, dintre d'aquest marc d'evolució autonòmica que afavoreix aquest pacte local, senyor president, des del Grup Parlamentari Popular considerem que fins ara, al llarg dels últims vint-i-dos anys, hem articulat l'autogovern de Catalunya –si em permet l'expressió– Catalunya enfora, és a dir, des d'un procés de transferències, de competències i serveis, i també de recursos, des de l'Administració de l'Estat al Govern de la Generalitat. Ara correspon continuar construint i articulant l'autogovern a Catalunya des d'una perspectiva Catalunya endins, és a dir, impulsar una descentralització de la descentralització; aquesta segona descentralització ha de permetre més competències i més recursos en favor de les administracions locals i, molt en concret, els ajuntaments, alhora que ha de permetre fer possible una reforma de les lleis d'ordenació territorial de l'any 87, amb una premissa que jo estic ben segur que tots podem compartir, és a dir, enfortir el municipalisme i descentralitzar la Generalitat.

Jo estic ben segur que, un cop enllestits els treballs per part de la Comissió d'Ordenació Territorial i la ponència conjunta creada a l'efecte en aquest període de sessions, podrem fer realitat aquest avenç en el protagonisme i l'enfortiment de la realitat municipal, que és la millor forma de complementar l'autogovern a la Catalunya del segle XXI, una Catalunya en la qual es constata que el seu autogovern evoluciona, perquè no tan sols s'ha incrementat com mai al llarg dels últims anys, sinó que a més ha aconseguit que pugui ser identificada com a sinònim de gestió eficaç, que, honradament, crec que és el que desitgen la immensa majoria de catalans.

Per tot això, senyor president, des del Grup Parlamentari Popular, a més de convidar el Govern a tenir una participació activa en l'articulació d'aquest nou model organitzatiu i territorial de Catalunya, amb aquesta nova redistribució del marc competencial...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...jo estic ben segur que el Govern de la Generalitat compartirà aquest esforç amb la resta de forces polítiques d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Voldria precisar exactament les meves paraules, perquè potser no ho he dit bé. Jo deia que, en el marc d'un procés d'evolució –entenc jo, per «evolució», de progrés, d'anar més enllà en l'autonomia i de consolidació–, el pacte local, nosaltres, el podríem contemplar; que en el marc d'un procés d'involució autonòmica –i jo crec que ara estem més en un marc d'involució, que no pas de consolidació i de progrés autonòmic– no hi podríem entrar.

Per què dic això? Bé, doncs, perquè, per començar, ens trobem que hi han tota una sèrie de transferències que estan previstes en l'Estatut, de tipus local, i que no s'han fet. Ara nosaltres, en la proposta que farem en aquesta cambra, i també al Govern central, doncs, per millorar l'autogovern, hi fiquem algunes d'aquestes coses que fan referència a l'organització territorial i al règim local, no? Més capacitat legislativa, increment substancial de competències en matèria de règim local, reconeixement de la capacitat per part de la Generalitat per determinar els criteris de distribució del Fons de cooperació local, etcètera; tot això no hi és.

I, en canvi, des del Ministeri..., jo no li dic ni que sí ni que no, però li dic que ens fa molta basarda el plantejament que ens arriba, perquè miri, concretament, el Ministeri d'Administracions Públiques, el que ens diu. Diu que hauríem de traspasar esports, joventut, educació, ocupació, sanitat, transport, habitatge, medi ambient,

dona, ordenació territorial d'urbanisme, patrimoni històric artístic, protecció civil, serveis socials i turisme. Això ho diu el Ministeri.

Aleshores, és clar, poden dir: «Home!, però a vosaltres us pot caure la coordinació...» No ho creguin tampoc, perquè el president del Govern ens diu textualment per escrit que, a partir d'ara, el que hi ha d'haver és una *mayor cooperación en el interior de nuestros estados descentralizados y la adopción de nuevas facultades para los gobiernos centrales*.

I, per altra banda..., o sigui que aquí hi ha un escapçament total per baix i un escapçament per dalt. Per altra banda, també ens arriben notícies, menys clarament formulades que la d'aquesta carta, per exemple que hi ha molta gent dintre del Partit Popular i del Govern central que veuria bé un reforçament...

El president

President...

El president de la Generalitat

...del paper de les diputacions. Si anem...

El president

President, té... S'ha acabat.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines mesures pensa adoptar per a resoldre els problemes que es plantejgen al Govern (tram. 317-00361/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, cada dia que passa, passa una cosa o altra que afecta la credibilitat i el bon nom del seu Govern: com pensa posar ordre en el desgavell que afecta negativament la bona marxa de Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres tenim els problemes que lògicament té tot país i tota societat, i si és una societat, doncs, prou, diguem-ne, prou avançada i prou complexa..., per tant, certs punts de fragilitat, de vegades, els tenim. Però —ho crec sincerament—, si ho comparem amb altres administracions

de l'Estat i fins i tot d'Europa, la nota que traiem és francament bona. El que sí crec, per tant, és que l'acció del Govern pot ser jutjada, la jutgem i que les opinions públiques, segons les enquestes, la jutgen ben positivament.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor president, vostè ens té acostumats a fugir d'estudi, a triar el xivarri quan li convé, a no contestar les preguntes o a preguntar a qui pregunta com va passar en la darrera sessió plenària.

Però, escolti, senyor Pujol, contesti! I contesti preguntes que són fàcils: per què Global 3 se'n va de Catalunya? Amb d'altres paraules més àmplies: quins èxits ha tingut el seu Govern en la col·laboració Govern - indústria o Govern - empreses? Per què el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya diu que han aplicat males pràctiques en la renovació de les entitats col·laboradores de l'Administració afavorint privilegis i monopolis, renovant una concessió de vint anys? En matèria de competència i monopoli no tenen un currículum gaire brillant i en el Consell Europeu dels dies 16 i 17, que s'ha de tractar de fer d'Europa l'economia més competitiva del món i la més cohesionada socialment, vostès no es podran presentar amb un full de serveis gaire brillant.

Per què afavoreixen Telefònica i tenen l'opinió desfavorable dels tècnics de la Comissió Nacional del Mercat de Valors? Per què, a Tona, ha sortit un nou brot de pesta porcina clàssica? (*Rialles.*) Tot..., tot té respostes relativament fàcils i, a vegades, referides a la incompetència del Govern. (*Persisteix la remor de veus.*) Quan pensa, senyor president...

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...presentar el recurs de la Llei d'estabilitat pressupostària? Què pensen fer amb el recurs de la Llei orgànica d'universitats? Com és que generen malestar entre els empresaris en els seus viatges a l'exterior? Per què no prenen mesures i proposen decisions en matèria de seguretat per tal d'evitar el buit de seguretat en les zones sense desplegament? Quan corregiran el retard en matèria d'infraestructures?

Senyor Pujol, en el temps que tingui, contesti, i no cal, com fa sempre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...que ens retorni al segle passat. Posi ordre, posi seny i superi les incompetències del seu Govern.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, jo, de vegades, quan per exemple guanyem tres inversions i en perdem una, penso: «Quina bona notícia» –la una– «per al senyor Nadal.» (*Rialles.*) La que perdem..., perquè realment sembla que vostè, doncs, té una mena, diguem-ne, de..., evidentment preferència, de daltonisme per les coses no que no es perden, sinó simplement que es deixen de guanyar. I mai no s'hi fixa, ja li ho vaig dir l'altre dia: «Vostè no s'ha fixat mai amb els 60.000 milions de pessetes que van a Puigpelat. Vostè no s'ha fixat mai que Ikea trasllada, diguem-ne, tot el seu centre logístic de tota la meitat sud d'Europa, concretament, també, a Valls, eh?» No s'hi deu haver fixat. Vostè no deu saber, perquè vostè deu tenir això, diguem-ne, una mena de daltonisme, doncs, que la BASF a orient inverteix 48.000 milions de pessetes. Vostè no veu més que tot això que vostè deia abans, no? Vostè no deu saber que Frapè-Behr inverteix 10.000 –exactament 9.890, recordo exactament la xifra–, concretament, a Montblanc. Vostè no deu saber res d'això, no?

O, bé, per altra banda... (*Remor de veus.*) No, no ho saben –no ho saben. I, per altra banda, quan vingui això, escolti, precisament vam tenir sort ahir, no? Perquè ahir justament els diaris anaven molt plens i amb titulars sorprenentment favorables al Govern perquè hi havia hagut aquest estudi del BBVA en el qual explicava com –ho deia– Barcelona –en realitat hi hauria pogut afegir Catalunya en aquest Barcelona, perquè ni Valls, ni Tarragona ni res d'això no són Barcelona, doncs– representava més del 25% de la producció industrial de Catalunya. I deia: «Ha seguit mantenint, la qual cosa té molt de mèrit, tenint present l'alt nivell en què estava...» Ho diu el BBVA –ho diu el BBVA–, concretament, que no és el Govern, doncs, nosaltres doncs hem aconseguit... I això si vol, doncs, una llista tan llarga com vulgui que li prometo que el dia que ve, si vol, la hi portaré.

Vostè és d'aquells que quan el Barça guanya per tres a un, eh?, diu: «Com ha anat això? –Malament, ens ha fet un gol. –No, escolti, han guanyat per tres a un.» (*Rialles.*) Bé, doncs, nosaltres estem guanyant per tres a un, quatre a un...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

...i cinc a un, des del punt de vista de la inversió industrial a Catalunya.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació actual de la política catalana i sobre com pensa afrontar les dificultats per a governar (tram. 317-00364/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó i Massó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Pujol, jo podria afegir-li una llista més llarga encara de fets, però em vull cenyir en un de concret... (*remor de veus*) que és el de l'autogovern.

Vostè va venir en aquesta cambra a demanar la investidura i diu, textualment: «És en nom d'això que demano “sobretot la investidura”» –ho subratllo, sobretot la investidura– «guanyar autogovern i noves àrees de poder.» I ho concretava amb la recuperació del concepte de competència exclusiva, modificació de llei sense títol autonomista, aplicació a l'Administració única i participació a la Unió Europea.

Què pensa fer, avui, davant d'aquest compromís solemne pel qual demanava, sobretot, la investidura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Nosaltres vam anar a les eleccions i jo vaig venir aquí a demanar la investidura dient que teníem dos objectius bàsics d'aquesta legislatura: un, millorar substancialment el finançament. Això s'ha aconseguit. Segon, millorar l'autogovern. I això no ho hem aconseguit, a part d'alguns guanys, diguem-ne, que no són de molts suficients, un dels quals, un d'aquests guanys és millorar –millorar-lo–, precisament, el finançament.

Ara, vostè sap perfectament –ho sap perfectament– que no disposem, nosaltres i vostès..., sumats amb vostès tampoc, nosaltres sumats amb vostès tampoc, no disposem de la força necessària perquè això ho puguem aconseguir. De tota manera hi insistirem i després miraré de donar-li algun detall més.

El president

Moltes gràcies, honorable president. L'illustre diputat té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, la diferència entre nosaltres i vostè és que vostè és el president del Govern i vostè és el que demana la investidura sobre aquest tema, primer punt. Qui té més responsabilitat sobre aquesta qüestió a Catalunya es diu Jordi Pujol. No es refugii en els altres. Vostè ja..., li podria recordar el que a l'any 87 es va comprometre solemnement en aquesta tribuna. No tinc temps de repetir-li els dotze punts que estan pràcticament per complir. Em refereixo al debat d'investidura de l'actual situació. Quin és el marge que té avui? En Fraga Iribarne

li passa al davant. A l'Hotel Majestic, any 96, vostè escriu amb el PP el compromís que estaran a la Unió Europea. L'any 96, i som el 2002. I, ara, Fraga Iribarne pot reivindicar davant del president del Govern ser a la Unió Europea. A vostè el president del Govern ni el rep, ni l'escolta. I vostè és el president de Catalunya. I a mi no em sap greu com a crítica d'oposició, em sap greu com a català.

En aquesta cambra –i aquest matí ho hem solucionat una miqueta– hi ha un bon *cacao* sobre l'autogovern. Sap qui és el que pot estar més content d'aquest *cacao*? Aquells que volen involució autonòmica: el senyor Aznar. Qui pot estar més satisfet que en aquesta cambra no hi hagi força per anar a reivindicar l'autogovern és en Josep Maria Aznar. I vostè n'és el principal responsable! (*Remor de veus.*) No som a la intimitat, ara, som en públic. Però vostè és el principal responsable en versió catalana. Pot fer, per boca seva o per boca del senyor conseller de Presidència o pel secretari de la Federació, tots els tripijocs que vulgui sobre el document tripartit...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...però fins avui en aquesta cambra vostè encara no ha dut un sol compromís, que no pot dur, sembla, ni a la Moncloa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...sobre com fer avançar l'autogovern.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Doncs, això d'un sol compromís no és veritat, el del finançament. I tot el que comporta això, fins i tot, deia aixecament del sostre de l'autogovern, perquè finalment l'autogovern vol dir competències, però sobretot tenir diners per exercir-les. Això ho hem complert.

Per tant, diu que en Fraga demana més que jo, i què? (*Remor de veus i rialles.*) I què? I què aconsegueix en Fraga? Que és de la mateixa corda, demana més i el criden a l'ordre, senzillament, oi? (*Rialles.*) Bé. Per tant, molt bé, escolti, per demanar no es pot quedar, no?, es pot demanar el que es vulgui. Però el que passa és que nosaltres... Vostè, naturalment, vostè és un home que arrossega vint, trenta o quaranta anys de falta de realisme. (*Remor de veus.*) I s'ha demostrat en tota la seva carrera política, no? I, per tant, no és d'estranyar que ara també faci una apellació a coses que demostren una falta absoluta de realisme. Som on som i hi seguirem estant, reivindicarem –i, evidentment, el reivindi-

carem– més autogovern amb el document que presentarem d'aquí a uns quants dies.

L'únic que sento és que amb aquest tema que nosaltres, nosaltres, doncs, hem pogut arribar fins on hem pogut arribar és que per part de moltes forces d'aquesta cambra noto que quan parlen de l'autogovern hi ha massa tacticisme. (*Veus de fons.*) Sí, senyor, hi ha molt de tacticisme. Hi ha molt de veure com puc fer quedar malament a l'altre, de veure com em puc fer una foto amb aquest o l'altre i poder demostrar que sóc més que no sé què... Però, allò que se'n diu després resultats concrets no n'hi ha hagut. Els que hi ha hagut, en aquesta legislatura, també, han estat aconseguits per Convergència i Unió.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les greus irregularitats produïdes per la manca de subministraments bàsics al centre residencial d'acció educativa (CRAE) del Garraf (tram. 310-00237/06)

Passem, ara, a les preguntes al Consell Executiu, i la primera, la formula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les greus irregularitats produïdes per la manca de subministraments bàsics al centre residencial d'acció educativa del Garraf, que té la paraula.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. (*Persisteix la remor de veus.*) Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyora Baig, si us plau. Es prega silenci per poder prosseguir amb les preguntes al Govern! (*Persisteix la remor de veus.*)

Si us plau, es prega silenci, i que desallotgin, en tot cas, també en silenci la cambra. Té la paraula, senyora Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. L'any 1992 es va inaugurar un nou centre d'assistència de menors amb trastorns de conducta i personalitat anomenat CRAE, Centre Residencial d'Acció Educativa del Garraf, ubicat a Sitges, amb un projecte que va ser singular i nou en la xarxa d'assistència a la infància de la Generalitat. Però, malauradament, la part singular i «novedosa» d'aquest projecte educatiu es va veure greument afectada per l'espai físic on estava ubicat, la deixadesa sanitària i les condicions en el subministrament d'aigua, llum i gas; aspectes que s'han vingut repetint durant bastant temps malgrat que a l'estiu del 1999 el nostre Grup Parlamentari ho va denunciar.

És per això que avui preguntem al Consell Executiu quin és el seu capteniment respecte a aquesta manca de subministraments bàsics que afecten aspectes sanitaris importants amb menors que estan en una etapa educativa important i que ells no es poden queixar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. En nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Delfí Guàrdia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè formula ara, oralment, una pregunta que gairebé amb el mateix text exacte va formular amb anterioritat per escrit. Com que només tenim una resposta, jo li tornaré a llegir exactament el que li vaig contestar en aquell moment, perquè no hi ha hagut cap canvi de posicionament al respecte.

El centre del Garraf va patir, efectivament, durant set dies una mancança de subministrament de gasoil, i durant quatre dies una mancança de subministrament de gas propà, com a conseqüència d'imprecisions en la coordinació entre el director del centre, l'empresa SOC i la Direcció General d'Atenció al Menor. No obstant això, s'han donat instruccions perquè fets com aquest no es tornin a produir, i puc assegurar-li que, efectivament, no s'han tornat a reproduir.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La senyora Valls té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor conseller, però crec que la seva informació no respon exactament a les mateixes informacions que nosaltres tenim. I si hem tornat a formular aquesta pregunta i, aquesta vegada, oralment, és perquè, evidentment, nosaltres ens sentim tan estafats com els mateixos educadors i menors que estan en aquest centre.

Perquè, quan a l'estiu del 99 comencem a fer i a notar totes aquestes deficiències, es vénen repetint l'any 2000 i es continuen repetint l'any 2001. I ens diu, en aquell moment, la consellera de Justícia, l'honorable Núria de Gispert, que al gener de l'any 2000 ja seran traslladats aquests nois a un nou centre. I vés quina casualitat, fins avui, dia 27 de febrer de l'any 2002, no han estat traslladats al centre nou!

I vol saber, senyor conseller, que després de tants retards per poder ser traslladats, avui, primer dia en què estan en aquest nou centre, el centre està sense netejar, està sense connexions a la cuina, fet pel qual tots aquests nois i noies hauran de menjar «bocatas» en comptes d'un plat calent, i està l'obra per acabar... Escolti'm, jo crec que...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora. Senyora Baig, se li ha acabat el temps, si us plau.

La Sra. Baig i Torras

...el que ha faltat al seu Departament ha sigut treballar en projecte, ha sigut tot una gran improvisació.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyora diputada, una informació que acabo de rebre fa cinc minuts. Avui s'ha realitzat el trasllat sense incidències. Han dinat macarrons, pollastre (*rialles*), i s'estan acomodant a les habitacions. Aviat coneixeran els diferents serveis i instal·lacions del nou centre.

El Departament de Justícia, amb la direcció del centre, està vetllant perquè el trasllat no pertorbi les activitats socioeducatives. Hi ha un responsable del Departament de Justícia per coadjuvar en les tasques del trasllat.

Això ho van poder comprovar també representants del comitè d'empresa en la visita que van efectuar ahir, i que aquesta vegada no van gaudir de la seva companyia, com havia succeït en altres ocasions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a Terres de l'Ebre (tram. 310-00259/06 i 310-0260/06)

La següent pregunta és sobre les funcions, les competències i el propòsit de treball de la Delegació Territorial del Govern a les Terres de l'Ebre i del seu delegat. La formula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach. Té la paraula.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularíem la pregunta 7 i la pregunta 8 i, bàsicament, el que nosaltres voldríem saber és com està anant el desenvolupament d'obertura de les delegacions territorials del Govern a les Terres de l'Ebre, quina és la dotació de personal que el Govern té previst destinar-hi, quines són les ubicacions físiques que ja es tenen, quines són les previstes a curt termini, i quan podrem parlar d'un desplegament total de les administracions del Govern a les Terres de l'Ebre.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach. En nom del Govern, té la paraula el conseller en cap, senyor Artur Mas.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Benach, bé, com vostè sap, des que es va crear per Decret del Govern la Delegació del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, s'han anat prenent una sèrie de decisions de desplegament d'aquestes delegacions. A hores d'ara ja n'hi ha moltes de desplegades, però, de tota manera, com a criteri general, li diré que l'objectiu del nostre Govern és que, finalment, la delegació del Govern a les Terres de l'Ebre sigui exactament igual que qualsevol altra delegació del Govern a qualsevol altra agrupació comarcal de Catalunya. Per tant, no es tracta de tenir delegacions del Govern diferents a les Terres de l'Ebre que a d'altres llocs. Finalment, el punt final d'aquest procés és que a les Terres de l'Ebre hi hagi el mateix tipus, diguem-ne, el mateix rang de delegació del Govern.

En aquest sentit, si vostè vol més precisions, doncs, dir-li que des de fa aproximadament vuit o nou mesos, ja s'han decidit les ubicacions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del Departament de Medi Ambient, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Cultura, de Treball, de Benestar Social, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, a través de la creació del Servei d'Arquitectura i Habitatge, Departament de Sanitat i Seguretat Social i Departament de Justícia, a més a més d'altres organismes de la mateixa Administració de la Generalitat que també s'han anat descentralitzant en aquelles mateixes Terres de l'Ebre.

Quant a les ubicacions, no les recordo amb tota precisió, però, fonamentalment, s'han dividit entre la ciutat de Tortosa, que és on hi ha la majoria, no només hi ha la seu de la delegació, sinó també la majoria de les seus dels departaments, i també, concretament, a la ciutat d'Amposta.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El desplegament de l'Administració de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, jo penso que va ser una bona notícia. Segurament, una notícia que no era casual i segurament que tampoc era fruit ben bé d'una planificació del Govern amb relació al desplegament territorial de l'Administració de la Generalitat. Jo diria que hi van influir altres elements, possiblement el fet que hi hagués un cert conflicte social a les Terres de l'Ebre per motius diversos, en aquells moments, hi va influir.

En qualsevol cas, insisteixo que va ser una bona notícia –per a nosaltres, fins i tot i permeti'm que m'atreveixi a dir-ho–, representava d'alguna manera un acte de transgressió, un acte de transgressió provincial. En el sentit que per primera vegada es feia clarament una aposta diferent a la que equivaldria a l'Administració provincial, que, de fet, sempre ha estat l'Administració de referència, dissortadament, del Govern de la Generalitat.

Per tant, el fet de començar a obrir delegacions era –hi insisteixo– una bona notícia. Tot i amb això, el que també és cert i, en tot cas, lògicament, engegar les coses sempre costa –ja li ho reconec–, però també és cert que això segurament ha anat a un ritme que no seria el desitjable. En qualsevol cas, hi ha hagut delegacions que han anat més de pressa i d'altres que han anat, pràcticament, amb uns recursos limitadíssims. Limitadíssims vull dir pràcticament d'un cotxe, un bolígraf i el delegat o la delegada territorial corresponent, i ja està.

En qualsevol cas, honorable conseller, el que nosaltres voldríem és una mica de precisió en el termini que vostè preveu per a aquest desplegament total. I vostè ha dit d'agrupacions comarcals, jo m'imagino que aquí hi ha hagut un error de sintaxi, és a dir, que vostè es referia més aviat al tema regional, per tant, no li donaria més importància, però sí que ens agradaria que en la mesura que fos possible pogués concretar quan vostès preveuen aquest desplegament total de l'Administració de la Generalitat a les Terres de l'Ebre i, d'alguna manera, quan estarà no només físicament situat, sinó també des del punt de vista de la dotació de personal, diguem-ne, que vostès ja consideraran que això és un fet.

En aquell moment –hi insisteixo–, jo penso que el Govern de la Generalitat haurà fet un pas important i real per al que representa la descentralització de l'Administració de la Generalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller en cap

Bé, vostè parla d'aquesta transgressió provincial, deixi'm dir-li que, de tota manera, ja històricament, a les Terres de l'Ebre hi havia algunes unitats de l'Administració de la Generalitat que ja eren presents abans de la creació de la mateixa Delegació del Govern. Per tant, en tot cas, aquesta transgressió provincial s'havia fet molt temps enrere. Segurament d'una forma més tèbia que no pas s'ha fet últimament, però, en tot cas, això ja hi era.

Deixi'm dir-li també que des de l'explicació que en el seu moment va donar el Govern, hi havia un fet que era important i que pot servir, diguem-ne, de precedent per a altres territoris del conjunt de Catalunya, que era, concretament, el fet que hi hagués un pla de desenvolupament parcial, un pla territorial parcial de desenvolupament del conjunt de les Terres de l'Ebre. I posar en marxa tot aquest instrument de planificació exigiria i exigeix una presència del Govern molt més, diguem-ne, sobre el terreny. Per això també, per aquest motiu de forma molt principal, es va decidir crear aquesta nova delegació.

Dit això, vostè, diguem-ne, qüestiona el ritme del desplegament. Bé, això, lògicament, és matèria opinable. Jo, de tota manera, li agraeixo que amb un esforç d'objectivitat vostè entengui que quan es desplega seriosament una delegació del Govern, amb tot el que això comporta, això, si es vol fer bé, no es pot fer en dos dies ni en quatre mesos, entre d'altres coses perquè

si s'ha de fer amb la suficient i necessària dignitat i amb prou mitjans, com vostè reclama, finalment, doncs, vol dir que s'han d'adequar determinats locals, fins i tot s'han d'adequar determinats edificis, s'ha de buscar la gent responsable i idònia perquè puguin portar aquestes diferents delegacions departamentals...

Lògicament, es va haver de fer un esforç de cop, i aquest es va fer de cop, per dotar econòmicament i pressupostàriament el que significava aquesta nova Delegació. Això no és, diguem-ne, «calderilla», això són uns quants centenars de milions de pessetes, que en el seu moment es van posar sobre la taula. No s'han escatimat esforços en aquest sentit, simplement és que el ritme d'implantació, doncs, finalment és el que és. Jo li diria que en aquest moment, probablement, quant al nombre de departaments i d'unitats dels diferents departaments també, probablement, estem en un 70-80% ja de desplegament de la nostra delegació, de les nostres delegacions a les Terres de l'Ebre. Per tant, estem en un percentatge alt.

Ens queden algunes coses especialment difícils per resoldre. Una d'elles, per exemple, és la Comissió d'Urbanisme específica o un instrument urbanístic específic per a les Terres de l'Ebre, en què, concretament, estem treballant, i que és un dels temes més complicats de resoldre. Però, a banda d'això, jo li diria que pràcticament tots els altres departaments, en menor o major extensió, pràcticament tots ja han iniciat o completat en alguns casos el que és aquest desplegament a les Terres de l'Ebre.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre l'obertura de noves delegacions territorials a indrets diferents de les Terres de l'Ebre (tram. 310-00261/06)

La següent pregunta és sobre l'obertura de noves delegacions territorials a indrets diferents de les Terres de l'Ebre. La formula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ha respost ara amb relació a l'obertura de noves delegacions territorials a les Terres de l'Ebre. La pregunta que jo li faig ara és sobre l'obertura de noves delegacions territorials del Govern de Catalunya a indrets diferents de les Terres de l'Ebre.

Vostè sap molt bé que des d'aquest Parlament, especialment al llarg d'aquesta legislatura, s'ha impulsat l'acció del Govern en el sentit de reconèixer altres realitats dins l'organització territorial del país, i l'Alt Pirineu és una d'aquestes realitats. Efectivament, al llarg d'aquesta legislatura, aquest Parlament ha acordat modificar el Pla territorial general per crear un pla territorial propi

i específic per a l'Alt Pirineu, s'ha presentat el Projecte de llei de creació de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu, recentment, també s'ha creat la Direcció General de Política de Muntanya, dependent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. I, per tant, nosaltres pensem que és bo adequar l'organització administrativa del Govern a la realitat del país.

Per tant, quan creu vostè o quina és la seva opinió, honorable conseller, amb relació a la creació de la Delegació del Govern de Catalunya a l'Alt Pirineu i a altres àmbits territorials regionals del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El conseller en cap i de la Presidència té la paraula.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Bé, li he dit abans i ho repeteixo ara que, de fet, es va justificar la creació de la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre, precisament perquè hi havia ja aprovat un pla territorial parcial, i, per tant, un esquema, un pla, diguem-ne, de programes, unes línies de planificació que justificaven la creació d'aquesta delegació específica.

Això, avui per avui, no existeix a cap altre lloc de Catalunya. Altra cosa és que s'hi estigui treballant, això és cert, però no existeix com a tal encara una planificació aprovada, una planificació definitivament, diguem-ne, en marxa. Dit això, el que tampoc farem és obrir delegacions del Govern simplement per obrir-les o simplement, diguem-ne, des d'un punt de vista estètic. Això no ho farem. Ho farem allà on es detecti que realment, a través d'uns estudis previs i d'un pla previ d'actuació, es justifica plenament que hi hagi una delegació del Govern amb les característiques que li he dit abans.

Pensi –també insisteixo en aquesta idea– que quan es va fer la Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre mai es va pensar que seria una delegació d'ordre secundari. Es va dir, aquesta serà una delegació del Govern exactament igual que la que hi pugui haver a l'agrupació de les comarques de Barcelona –quan em referia a això volia dir aquesta expressió–, a l'agrupació de les comarques gironines, a l'agrupació de les comarques de Ponent, a l'agrupació de les comarques, en aquell moment, tarragonines.

Bé, en qualsevol àmbit que es pugui fer el mateix a nivell de Catalunya, hem de tenir el mateix criteri, és a dir, no crearem una delegació del Govern simplement des d'un punt de vista estètic o per tapar un determinat soroll o una determinada reivindicació. Ho farem, ho farem si realment es justifica. I, concretament, en el cas de l'Alt Pirineu haurem de veure, jo crec que tots plegats, molt bé si finalment això es justifica, perquè podria passar, perfectament, que hi hagués un instrument de planificació a l'Alt Pirineu, que hi pugui haver instruments de progrés i de desenvolupament de les Terres també de l'Alt Pirineu i que, en canvi, per si mateixa, no es justifiqui la creació d'una delegació del Govern.

Això, en tot cas, en el seu moment, ho haurem d'estudiar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. En nom d'Esquerra Republicana, per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, moltes gràcies, senyor president. Efectivament, s'ha d'entendre que un primer pas hauria de ser la redacció final d'aquest Pla territorial de l'Alt Pirineu. Per tant, això està molt ben encaminat, això ha estat aprovat pel Parlament i, per tant, cal un temps de treball perquè es pugui concretar finalment. I, per tant, doncs, és bo entendre que després del primer pas ha de venir el següent pas. Per tant, de les seves paraules, jo en desprenco que el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, no descarta en absolut la possibilitat de crear una delegació territorial a l'Alt Pirineu, tenint en compte, home!, que reuneix totes aquestes condicions; és a dir, tenir un pla territorial específic, concret, que agrupe sis comarques. Aquestes sis comarques, doncs, són una realitat força homogènia, amb unes característiques força específiques, i a més a més no és una qüestió conjuntural, no és una qüestió de soroll, sinó que és una qüestió, doncs, que fa molts i molts anys que els partits polítics –però també la societat civil– treballen en aquesta direcció des de la creació, ja fa una colla d'anys, dels Grups de l'Alt Pirineu.

El vicepresident primer

Senyor Ausàs..., se li ha acabat el temps, senyor Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. El senyor conseller té la paraula.

El conseller en cap

Bé, senyor Ausàs, no ho descartem, i de les meves paraules se'n pot deduir això que li deia, però no ho descartem per principi. Per principi, no ho descartem; per necessitat, ni ho descartem ni hi donem suport a hores d'ara, perquè li repeteixo que una delegació del Govern no és una operació d'imatge, sinó que finalment és una acció, una decisió que es pren, diguem-ne, una vegada avaluades necessitats objectives. I jo crec que seria bo que tots plegats no ens precipitéssim en el que ha de ser, diguem-ne, un anunci d'aquestes característiques, una decisió d'aquestes característiques, i mirem –a través de tot això que s'està fent, de l'Institut de Desenvolupament, i també òbviament a través de la planificació parcial– si realment es justifica objectivament que finalment hi hagi una delegació del Govern d'aquestes característiques...

El vicepresident primer

Senyor conseller, moltes gràcies.

El Grup Parlamentari Popular ha demanat l'ajornament de les preguntes que porten, a l'ordre, els números 10 i 13.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el grau de desenvolupament dels centres educatius per a la implantació de les noves tecnologies (tram. 310-00299/06)

Per tant, passem a la pregunta número 11, que formula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, sobre el grau de desenvolupament dels centres educatius per a la implantació de les noves tecnologies. Té la paraula, senyor Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. M'adreço a la consellera d'Ensenyament, atès que suposo que serà l'honorable senyora Carme-Laura Gil qui donarà resposta a la meua qüestió, que ve donada pel que fet que, des del nostre punt de vista, honorable consellera, conèixer les noves tecnologies de la informació i de les comunicacions ha arribat a ser tan important com saber llegir o expressar-se. I, per tant, atorgar prioritat a l'adquisició i al desenvolupament d'aquests coneixements en el conjunt de la població, però molt especialment en els més joves, representa una de les inversions més importants i segurament més profitoses de cara al que ha de ser l'esdevenidor.

I en el centre d'aquesta prioritat, com no podria ser d'altra manera, s'hi troba l'escola, que és la principal responsable de la formació dels nostres ciutadans, i que el dia de demà hauran de ser capaços d'evolucionar dins d'un univers interconnectat.

Aquí és precisament on rau l'interès específic de la nostra qüestió: la formació. Pretenem conèixer el seu capteniment, honorable consellera, pel que fa a la incorporació de les noves tecnologies a la praxi de l'ensenyament; a l'adaptació, en conseqüència, als programes docents, i conèixer una mica com estan les coses a hores d'ara.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera d'Ensenyament té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat..., he entès que el senyor diputat ens pregunta si amb la nostra acció de Govern en l'àmbit de l'educació hem assolit introduir a l'escola realment la cultura de les tecnologies, de la informació i de la comunicació.

És evident que la nostra resposta és «sí», i que aquest procés de la nova cultura, perquè així l'hem d'anomenar, l'hem anat construint ja des de fa molts anys, gairebé des de començaments dels vuitanta, fins i tot molt

abans que ho fessin països més cultes, més rics i probablement més educats que el nostre. Ho hem fet al ritme dels països més desenvolupats i ho hem fet amb un gran esforç sobre el maquinari, també sobre el programari, la formació i l'obertura a la comunitat amb la creació d'un portal educatiu insòlit en el panorama mundial dels portals educatius, el portal Edu365.com, que ha estat distingit molt recentment per la Unió Europea amb el guardó a l'excel·lència i la innovació; que en la visita de l'honorable president als Estats Units, doncs, Sun Microsystems, Oracle, van dir..., i el van definir com el millor portal educatiu existent en aquest moment.

Per tant, tot això ho hem pogut fer, no només per l'esforç del Govern, sinó que ha estat realment protagonitzat per la gent educadora, pel nostre professorat, que ha posat al servei d'aquest objectiu comú, no només del món de l'educació, sinó jo diria del país i de la societat futura, la seva generosa i molt qualificada expertesa.

Hem tingut també molt en compte quelcom que a vostè segurament li interessarà, atès el seu tarannà: que les tecnologies de la informació i comunicació són una eina d'aprenentatge i formen part, també, de les competències bàsiques –com vostè molt bé ha dit. Però també volem que la cultura de la «gran xarxa» s'assumeixi precedida d'una reflexió pedagògica, perquè hem de treballar perquè aquesta cultura, la cultura Internet, no es construeixi sobre aquestes creences només de progrés tecnocràtic, que amb ell progressarà de manera tecnològica la humanitat, sinó que l'hem de fer créixer sobre els valors humanistes, i no volem pas, doncs, que es fomenti l'individualisme, sinó la interrelació social mitjançant aquestes noves tecnologies.

Jo crec que tots nosaltres...

El vicepresident primer

Senyora consellera, se li ha exhaurit tot el temps. Gràcies. Senyor Fernández Deu, té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Gràcies, consellera. No té més temps, però en tot cas li dic que valoro molt positivament aquesta resposta que vostè em dona, perquè jo ara el que volia era repreguntar-la, però m'ho estalviaré, *stricto sensu*, tota vegada que de la seva resposta se'n desprèn el que a mi m'interessa fonamentalment. És a dir, no tant que els nens es familiaritzin amb la utilització dels estris informàtics, com que incorporin aquests procediments al desenvolupament dels seus coneixements de manera habitual, de forma sistemàtica.

A nosaltres ens interessa, per exemple, garantir l'intercanvi d'idees entre els estudiants d'arreu del món. Això és el que fa gran un país i el que els apropa, els altres països, al nostre. Ens interessa la formació del personal docent, per tal que a l'hora de plantejar-se el procediment dels seus ensenyaments ho facin a través, també, de les noves tecnologies. I també això comporta la corresponent dotació tecnològica. Vull creure que tot això avança a bon ritme i que el *hard* no anirà pel darrere del *soft*.

I en tot cas, això que deia del portal..., imagino, honorable consellera, que això que el portal ha estat molt positivament valorat servirà també...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Deu

...perquè a la llarga puguem exportar aquests procediments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el trasllat del centre residencial d'acció educativa (CRAE) del Garraf al Baix Llobregat (tram. 310-00238/06)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre el trasllat del centre residencial d'acció educativa del Garraf al Baix Llobregat, que, en nom del Grup Socialistes -Ciutadans pel Canvi, formula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. De fet, és continuació de l'anterior pregunta que he formulat i que evidentment veig que en aquesta ocasió han pogut improvisar ràpidament, doncs, la manera que els nois i noies poguessin ser atesos en aquest primer dia. Però aquesta és la casualitat que avui, precisament avui que hi havia i es veien aquestes preguntes efectuades fa un any, hi hagués el trasllat.

I per això pregunto quin és el capteniment del Govern respecte a aquest trasllat, ja que la primera ocasió en què se'ns va ensenyar, el mes de gener de l'any 2000, aquest centre, se'ns va dir que tots els espais serien per usar tant per part dels professionals com per part dels nois i noies que han de ser atesos en aquest centre, i això després no ha sigut així.

Quin és, per tant, el capteniment del Govern en aquest tema?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, pel Govern, l'honorable conseller de Justícia, senyor Guàrdia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, doncs, fonamentalment, el capteniment és –com li deia abans- el que hem anat exposant al llarg de tot el diàleg que hi ha hagut en aquesta matèria. Jo ho he comptat i efectivament són setze les iniciatives parlamentàries que ha tingut –entre vostè, altres diputats del seu Grup i algun d'altres grups– sobre aquesta qüestió. I al llarg del procés hem anat fent tota aquesta informació.

Efectivament, el centre del Garraf..., la seva situació a Sitges era un lloc que no era adient, que es va fer els estudis corresponents, que es va adquirir una finca important on segur que els nens, els infants acollits allí estaran molt en millor situació, que hi ha hagut uns problemes que vostè coneix, perquè he tingut el gust i la satisfacció d'informar-li'n personalment; hem tingut comunicació per carta; vostè ha pogut visitar el centre. I efectivament avui s'ha produït... Li asseguro que la coincidència és purament fortuïta, a mi m'hauria estat igual que hagués sigut, el trasllat, dos dies abans que fos dos dies després. No tinc cap inconvenient a reconèixer-li que efectivament, com en tantes ocasions, hi ha hagut un cert retard en la ultimació del trasllat, perquè, d'acord també amb el que era el seu criteri –i me'n felicito–, s'ha volgut fer el trasllat en el moment que estigués perfectament assegurat que l'atenció dels nens en el nou lloc sigui la que els correspon.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Baig, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Jo voldria continuar insistint en el motiu de per què, en aquest trasllat, hi han uns espais que serien òptims... –i així es veu en el Pla funcional que es lliura al Departament en el moment de planificar tot aquest trasllat per part dels professionals–, seria l'ídoni per convertir-ho en les aules dedicades a escola, on la totalitat dels nois i noies que estan en aquest taller impartirien l'educació obligatòria, i és l'espai que en aquest moment continua sent la «vivenda» del masover, i que, per tant, hi ha una pèrdua d'espai que sembla ser que..., ja veurem si això funciona o no funciona, però que això pot afectar realment el mateix projecte.

No podem acabar d'entendre com, en una finca tan gran, s'han d'hipotecar uns espais que són importants dintre d'aquest projecte. Jo crec que aquest trasllat ha sigut degut a la tenacitat i a la constància del treball, també, del nostre Grup. I ens sembla que des de la Conselleria s'ha treballat sense projecte, amb improvisació i, fins i tot, sense la sensibilitat necessària per a uns projectes que realitzen persones i són per atendre altres persones.

I aquesta improvisació ja ens ha costat car en obres, des de les primeres efectuades, a les quals n'hi ha hagut d'haver de reforma en aquest moment. I penso que aquest cost econòmic encara serà més alt, perquè encara haurem de continuar incidint en noves obres.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Baig, li asseguro que quan faig coses sense projecte i amb improvisació, les faig molt més ràpides que el transcurs del

temps pel qual vostè també em recrimina. Per tant, hi ha hagut projecte, hi ha hagut un bon fer, i efectivament el resultat final és satisfactori.

D'altra banda, amb tot el «carinyo», sap que agraeixo tots els seus suggeriments, però em sembla que no és propi de l'activitat parlamentària discutir aquí si hi ha d'haver també més metres per obres i tallers o si hem de respectar l'ocupació per part d'un masover, que també crec que té dret a guanyar-se la vida i que realment allà farà una tasca molt important al servei de les instal·lacions d'una finca que és extensa i que necessita atenció constant.

Des d'aquesta perspectiva, jo resto obert als seus suggeriments i a la seva col·laboració, però li asseguro que les coses s'han fet bé, s'han fet amb algun retard –és l'únic extrem que li admetria–, i que estic segur que continuarà la bona tasca realitzada allí pel grup d'educadors, amb els quals vostè té tan directa i estreta relació, però sota la tutela i sota la direcció i les directrius de la Direcció General d'Atenció al Menor, que és a qui li correspon.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

————— Preguntes al Consell Executiu relatives al compromís contret amb l'Ajuntament de Dosrius (Maresme) consistent en el doblament del nombre de serveis de transport públic (tram. 310-00239/06 i 310-00240/06) (retirades)

S'ha acabat el torn de les preguntes al Consell Executiu. No obstant això, per a informació de la cambra, comunico que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ens ha anunciat la retirada de les preguntes que porten l'ordre número 15 i 16.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya** (tram. 300-00216/06)

Passem, per tant... Proseguim el debat de les interpellacions amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya, que, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, formularà l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la intimitat d'aquesta hora inicialment crepuscular –que a altres efectes ja va ser descrita encertadament, en una pel·lícula memorable, per Eric Rohmer– anirem a parlar de l'autogovern.

L'autogovern té, com saben vostès, una importància decisiva en la història d'aquest país, perquè forma part de la nostra voluntat de donar continuïtat de vida naci-

onal al nostre poble. Ha estat així en la història, al llarg dels anys trenta, quan vam disposar ja d'un parlament propi, un govern, una política pròpia en matèria de seguretat i defensa, de justícia, i oficialitat de la llengua. I juga també un paper fonamental en el nostre futur com a comunitat nacional.

Aquest avui es canalitza i s'expressa a través del marc legal que defineix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat l'any 1979, quatre anys després de la mort de Franco, i, doncs, en un context de pressions, condicionants de tota mena per part dels poders fàctics de l'època. D'aleshores ençà han passat vint-i-tres anys i aquest, gairebé, quart de segle que ha passat ha vist canvis transcendents no només per a la societat catalana, sinó per al conjunt de la societat del Primer Món. Per exemple, en el nostre cas, la integració de l'Estat espanyol a Europa, la revolució de les noves tecnologies o la presència, cada cop més destacada, de la immigració no comunitària.

Bé. Aquest marc legal vigent, dels tres fenòmens més importants de canvi produïts els darrers vint-i-tres anys, no en diu absolutament res, no contempla res, no preveu res, no concreta res. Aquest marc legal, a més, és un marc legal que, juntament amb l'estatut basc és el més antic en vigència, si bé ells a l'hora de començar a córrer ja corrien més lluny, i contrasta amb el fet que la major part d'estatuts d'autonomia, aprovats uns quants anys després del nostre, ja estan reformats, modificats, posats al dia.

Hi ha, d'altra banda, un altre element que per als demòcrates és particularment destacable, i és el fet que avui la majoria del cos electoral d'aquest país no ha sancionat, no va sancionar amb el seu vot el marc electoral vigent, perquè o bé encara no havia nascut o bé no tenia l'edat per fer-ho.

A aquestes limitacions inicials d'aquest marc legal, aquell que permet l'expressió del nostre nivell d'autogovern avui, hi ha hagut uns nous condicionants els darrers temps: d'una banda, la lectura, generalment restrictiva, centralista, del marc legal, feta per les distintes sentències del Tribunal Constitucional que, fora d'alguna comptadíssima ocasió, mai no ha tingut entre els seus membres magistrats ni gallecs, ni bascos, ni catalans. També, el fet que els diferents governs de l'Estat, del centre, de l'esquerra i de la dreta... –l'ordre dels factors no altera el producte, ni, per desgràcia, el resultat final–, els diferents governs de l'Estat han coincidit en un enfocament uniformista a partir de les lleis de bases.

I en l'actualitat el Govern del PP protagonitza una autèntica ofensiva centralista d'involució autonòmica que és un veritable tap, un autèntic fre a l'autogovern. Un fre que s'expressa en dues direccions. Per una banda, reforçant la concepció monolingüe, monocultural, mononacional de l'Estat: una llengua, una cultura, una nació; en castellà la frase ens sona a temps, diguem-ne, més reculats. I, en una altra direcció, afeblint la capacitat de decisió de les autonomies, delimitant per dalt Unió Europea, debilitant per baix amb el pacte local.

El temps ens aconsella, el pas del temps, a posar al dia aquest marc legal i els instruments que tenim, perquè hi

ha mesures permanents que ens amenacen; per exemple, la Llei dita de coordinació autonòmica, que és una llei realment de debilitació autonòmica. L'autogovern és important i per això tenim en aquest Parlament una comissió que s'encarrega d'estudiar com es pot millorar.

Però estaríem en una altra galàxia i en una altra dimensió, segurament la dimensió desconeguda, si, quan al Congrés dels Diputats, fa pocs dies, Convergència i Unió presenta iniciatives sobre l'autogovern, si el Partit Popular de Galícia presenta en el seu Parlament –i el seu Parlament ho aprova– iniciatives positives sobre l'autogovern que ens afecten a tots, estaríem en una altra galàxia si aquest Parlament, quan d'aquí a quinze dies tindrem a Barcelona caps d'estat i de govern, i ministres destacats de tota la Unió Europea, nosaltres ens quedéssim muts sobre aquests temes o bé miréssim el tema europeu com a espectadors i no pas com a protagonistes.

Per això en parlem avui aquí. I en parlem sabent que en aquests moments el nostre objectiu ha de ser com a comunitat nacional, plantejar-nos de quina manera la nova realitat de la Unió Europea permet que tinguem, ja, la nostra pròpia funció d'aportació a la construcció d'Europa. I és justament per aquest motiu que nosaltres entenem que ja ha arribat el moment de poder plantejar, debatre i, finalment, aprovar com una posició tan majoritària com sigui possible en aquest Parlament, allò que per separat defensem en els nostres programes electorals la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra, com són, per exemple: la possibilitat de transferir a la Generalitat totes les facultats executives corresponents a matèries de titularitat estatal, que, en l'actualitat, es presten a través dels òrgans territorials de l'Administració general de l'Estat a Catalunya. Però de manera molt, i molt, i molt particular ha arribat el moment que ens plantejem d'assumir la nostra possibilitat d'interlocució directa a Europa.

La capacitat d'interlocució directa a Europa en aquests moments no és, de cap de les maneres, una reivindicació que es plantegi només des de Catalunya. Precisament són les comunitats nacionals altres que la pròpiament espanyola –la basca, la catalana i la gallega–, amb unes majories polítiques de signe ideològic diferent a cadascun d'aquests territoris, les que han plantejat amb força, a través del seu propi sistema de partits, la conveniència d'una presència directa a la Unió Europea.

Una presència directa a la Unió Europea que està bé que es plantegi, òbviament, en el Congrés dels Diputats, que es plantegi en el Senat, però que no tindria sentit que nosaltres no la plantegéssim aquí i que desaprofitéssim la possibilitat de plantejar-la aquí i, per tant, d'aprovar-la també aquí. Una presència que, òbviament, només podrà ser, tal com és l'ordenament legal en aquests moments, a través de la representació estatal espanyola. Hi ha en aquests moments dos models en funcionament: un model centralista, uniformista. Hi ha un model més sensible cap a la diversitat, de vegades ni tan sols sensible cap a la diversitat plurinacional, sinó cap a una expressió descentralitzada en el territori i el poder polític. Em refereixo, concretament, a allò que passa a Alemanya, a allò que passa a Àustria, a allò que passa a Bèlgica, que s'ha arribat a presidir consells de minis-

tres a la Unió Europea, i el ministre que presidia aquests consells de ministres no era el ministre federal belga, sinó que era el ministre d'una de les regions de Bèlgica, en ocasions el ministre de la regió de la ciutat de Brusselles. Però, sense anar tan lluny, sense sortir de la Península Ibèrica, a Portugal, el govern portuguès preveu també mecanismes a través dels quals les Açores i Madeira puguin anar a Brusselles i defensar els temes de la seva competència, o bé aquells que afecten el seu interès general.

Diu el nostre Estatut d'autonomia, aquest que alguns volem modificar i que d'altres s'atrinxeren en un numantisme insòlit a no voler tocar, diu, en el seu article 9, que tenim competències exclusives. Doncs bé, si són exclusives vol dir que són només nostres, i que, per tant, exclouen que qualsevol altre hi posi el nas, o el que és pitjor, la cartera o la veu. I aquestes competències exclusives són: cultura, ordenació territorial i litoral, urbanisme i habitatge, higiene, turisme, ordenació farmacèutica, assistència social, joventut, promoció de la dona i esport, entre d'altres.

Si aquestes són competències exclusives nostres, aquest Parlament i el Govern que ha sortit d'aquest Parlament, no pot fer deixadesa de les seves funcions, i, per tant, no pot renunciar a defensar directament, ni que sigui, com legalment en aquests moments no pot ser d'altra manera, portant la representació estatal dels nostres interessos directes a la Unió Europea.

Ha arribat el moment, doncs, senyora consellera, en representació del Govern que vostè avui fa ús de la paraula, aquí, que aquest Parlament properament es pugui manifestar d'una manera solemne i clara, tan clara com de vegades alguns grups ho han fet a les institucions de Madrid, que estem a favor d'una presència directa no pas camuflada, sinó directa en nom dels nostres interessos en tants organismes com pugui ser possible de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Carod-Rovira, també en la intimitat contestaré la interpellació que vostè m'ha fet, malgrat que sigui un tema que, com vostè ha dit, és cabdal. El considerem molt, i molt important, i com sap el senyor diputat, el Govern ha demanat, ara fa uns dies –jo vaig signar l'escrit, l'ha demanada–, la compareixença davant la Comissió d'Estudi per l'Aprofundiment de l'Autogovern, per donar a conèixer l'informe on es recullen les seves propostes per a l'increment del pes polític de Catalunya.

Per tant, vostè entendre que, a més a més del temps que ens dona una interpellació i per la raó aquesta de la

compareixença, no aprofundeixi sobre el contingut de la nostra proposta, ja que hem cregut convenient fer-ho davant de la Comissió.

Ara bé, li avançaré algunes idees que estan –jo ho diria– pràcticament en línia del que vostè ha dit. La millora de l'autogovern ha estat un dels eixos fonamentals del programa de govern de Convergència i Unió per a aquesta legislatura. L'altra, la millora del finançament, ha estat resolta satisfactòriament, i els seus efectes s'estan ja visualitzant en les polítiques de govern d'aquesta anualitat.

Ara tocava –i abans ho ha dit en les preguntes orals el president de la Generalitat– plantejar l'increment de l'autogovern. El president també ho va dir en el debat de política general, si bé també ha comentat que, de moment, la resposta en aquest sentit del Govern de Madrid, doncs, és la callada per resposta. Aquest, la millora de l'autogovern, és un tema important que hem tractat a fons i que hem treballat des de finals de la cinquena legislatura. I ho hem fet perquè creïem –i ho creiem– que després de més de vint anys de vigència de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, podia establir-se, ja, un balanç de la seva aplicació. I que podíem parlar d'una segona etapa de més poder polític per a Catalunya, no d'allò que ara es parla de la segona descentralització, però, pensant més en un pacte local que no pas en un increment del pes polític de Catalunya.

L'Estat espanyol és un estat compost, en el qual hi té un especial pes i rellevància el principi d'autonomia territorial. Tot i aquesta profunda transformació, l'aplicació pràctica del títol vuitè de la Constitució ha significat una lectura reduccionista de les competències de la Generalitat. Un exemple clar d'això és la inexistència real i efectiva de competències exclusives. Les teníem, però, durant els anys vuitanta i durant els anys noranta, el Tribunal Constitucional, mitjançant sentències reduccionistes va anar rebaixant el sostre estatutari.

L'ús exagerat de la legislació bàsica estatal i de la legislació orgànica també ha afectat nombrosos àmbits sectorials. Parlo, concretament, de la funció pública, del règim local, així com els exemples o projectes que aquests darrers mesos ens estan envaint: lleis de política econòmica, projectes de llei de formació professional, possibles projectes de llei de coordinació sanitària, el famós projecte de cooperació autonòmica. Certament la generalització del procés autonòmic ha produït una important descentralització, però no ha permès que Catalunya hagi aconseguit les quotes d'autogovern a les quals la seva ciutadania aspira, ni tampoc el reconeixement ple de la seva personalitat.

Davant d'aquesta situació considerem que és el moment de fer un nou plantejament, i fer-lo dins el marc constitucional i estatutari vigent. Proposem una lectura més oberta de la Constitució, la qual té un marc suficientment dinàmic i flexible dintre del qual hi caben diferents nivells d'autonomia. A més, el que proposem és possible jurídicament si hi ha voluntat política per portar-ho a terme.

Vostè parlava que després de l'any 79, han passat vint-i-tres anys, hi han nous reptes que no estan contemplats en l'Estatut d'autonomia: noves tecnologies, immigra-

ció, incorporació a Europa. També ha parlat de nous condicionants, que jo també he comentat ara: lectures restrictives del Tribunal Constitucional en un nombre important de sentències. Però no oblidem que n'hi han d'altres que donen la raó a l'autonomia i que donen lectures diferents o possibles si hi ha voluntat política per interpretar-les així.

El nostre plantejament actualitza aquests nous reptes que vostè planteja, i té en compte, per diferents vies, per diferents maneres d'entendre la interpretació de l'Estatut i de la Constitució, el fet que es pugui parlar i que es puguin tractar aquests nous reptes que vostè plantejava. Mantenir, com algunes veus rellevants estan fent, que el model actual ha de considerar-se esgotat suposa negar a la Constitució i a l'Estatut una part important del seu mateix potencial. Nosaltres entenem que, abans de plantejar el camí, complicat i lent, de la reforma constitucional, som partidaris d'una aplicació diferent mitjançant una nova interpretació, d'acord amb un esperit veritablement autònom i aprofitant tot el potencial de desenvolupament de la Constitució i de l'Estatut. Estem convençuts que una lectura proautonomista presenta, avui per avui, menys dificultats i ofereix més opcions que una reforma, tot i que la possibilitat de la reforma està prevista en la mateixa Constitució. Aquesta és l'opció que plantejarà el Govern de Catalunya, que s'aprovarà el dia 5 en la sessió de Govern i que el dia 6 trametrem al Parlament, perquè, sembla que avui es deia que fins al 5 d'abril no podríem explicar-ho personalment.

Aquesta proposta no suposa cap privilegi, sinó una pretensió legítima, que s'ha de valorar especialment quan es planteja dins d'aquest marc constitucional i estatutari vigent. El Govern ha impulsat, per a aquesta proposta, la realització d'estudis i informes per analitzar i explorar les diverses possibilitats, considerant la jurisprudència constitucional, que en moltes ocasions ha admès com a legítimes altres opcions legislatives i polítiques més favorables a l'autonomia.

Arran de tot això s'han preparat propostes de millora de l'autogovern que indiquen els resultats que es poden obtenir. Estableix, també, els instruments que es podrien utilitzar per a la seva aplicació a partir de modificació de lleis, especialment bàsiques i orgàniques; de la transferència o delegació de noves competències, és a dir, d'una aplicació àmplia de l'article 150 de la Constitució; del compliment dels traspassos i altres clàusules estatutàries encara pendents –no oblidem que dins de la millora de l'autogovern està també tot allò que està pendent, que, d'acord amb l'Estatut d'autonomia, avui no han estat transferides algunes competències, alguns serveis, que, sigui per interpretacions restrictives de l'Administració de l'Estat, sigui com a conseqüència de sentències del Tribunal Constitucional, estan pendents de negociació, i no s'avança en aquesta negociació–, o bé, altres mecanismes a fer servir per a la ampliació de competències i el desenvolupament institucional, com podrien ser convenis, acords polítics, etcètera.

Vostè ha parlat, concretament, dins del que es podria tenir la impressió, que estem en una nova involució autònoma. Jo crec que ens trobem, realment, en una

segona fase. És una segona part d'aquella primera que ja vam viure en els anys 80. Vostè deu recordar que en els anys 80 van haver-hi conseqüències negatives per a l'autonomia i, en aquells moments, les conseqüències que vam patir va ser la pràctica inexistència de competències exclusives. Mitjançant lleis bàsiques, mitjançant lleis orgàniques, vam perdre moltes competències exclusives que, inicialment, podríem haver obtingut. Parlo de lleis com la de bases de règim local, la d'hisendes locals, la Llei de la reforma de la funció pública o la Llei orgànica del poder judicial. Avui sembla que estem vivint un altre procés d'involució autònoma. Com deia abans, també, el president de la Generalitat, sembla que amb el pacte local el que es pretén és acabar el procés autònom quant a les competències de les autonomies i iniciar aquella segona descentralització quant a les competències locals, i escapar, d'alguna manera, les possibilitats de creixement de la Generalitat de Catalunya o d'altres comunitats autònomes.

També ha parlat de dos temes, en concret, que considera importants, i que nosaltres entenem que ho són, i que estan també dins de les nostres propostes de millora. Un d'ells, l'administració única; un altre, la participació en les institucions de la Unió Europea i en els organismes internacionals, com la UNESCO. Tant l'un com l'altre els hem treballat. En aquest últim cas, jo vull recordar que l'any 96 –realment, l'any 96–, quan es va fer el pacte amb el Partir Popular, i en el moment en què Convergència i Unió era decisiva, va tractar-se aquest tema de la incorporació a la Unió Europea. Va ser a conseqüència d'aquest pacte que es va crear l'any 97 –per llei, es va regular– la conferència per a assumptes europeus, i va començar a haver-hi reunions en què el punt més important que es tractava, i que es tractava a impuls del Govern de Catalunya, era la incorporació als organismes de la Unió Europea. Aquest, i el tema de l'administració única, també va estar pactat, i això va donar lloc a la modificació de la LOFAGE, que en una primera part es va complir, però que tot allò que el mateix preàmbul de la LOFAGE deia, i que deia que s'havia d'arribar a l'administració única, això encara està pendent, i és també una de les nostres propostes.

Puc avançar que el plantejament del Govern en aquest sentit...

El president

Senyora consellera, portem una estoneta...

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Seguiré després.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Deia, senyora consellera, que, en aquests temes concrets, Madrid acostumava a donar la callada per resposta. Jo crec que ben fet que fan, des de la seva perspectiva política. Això és el que els convé. Ara, que Madrid

calli no vol dir que siguem nosaltres també els que hàgim de continuar callant. Si Madrid vol callar, que calli, però nosaltres hem de parlar. I jo crec que, lamentablement, vostès estan instal·lats, encara, en un procediment que espera no se sap ben bé per quina mena de via taumatúrgica que el marc legal que permet l'autogovern pugui ser millorat, precisament, a partir d'una nova lectura d'aquest marc legal. Nosaltres creiem que no es tracta ja de canviar el sistema de lectura, sinó, com fa molts anys es va dir en aquesta mateixa cambra, perquè aleshores era el portaveu del nostre Grup Víctor Torres, del que es tracta és de canviar de llibre. I com més aviat ens decidim a canviar de llibre, més hi sortirem guanyant, perquè, de qui té uns posicionaments absolutament retrògrades en matèria d'autogovern, òbviament, no en traurem res de bo.

Hi ha aquí dos models en col·lisió, dos models que xoquen, dos models que són incompatibles, i no hi ha posicions mitjanes. Hi ha una concepció uniforme, centralista i centralitzada, tot a Madrid, per Madrid i des de Madrid, i, per dir-ho en termes constitucionals, els altres que els bombin. Hi ha una concepció plural, que és aquella que intenta convertir l'Estat espanyol en un espai de convivència, igualitari, en drets i en deures, per als diferents pobles, cultures i llengües d'aquest mateix Estat. Justament, això és el que ens porta a posicionar-nos en contra, de manera contundent, de la iniciativa de voler tirar una llei dita «de coordinació autonòmica», i, justament per aquest motiu, creiem que cal plantejar ja l'articulació d'una arquitectura territorial de l'Estat que permeti a les distintes comunitats nacionals, en forma de comunitat autònoma, la seva presència a la Unió Europea.

Això ho tenen ben muntat altres estats de base descentralitzada quant al poder polític. Per exemple, a la Comissió de la Unió Europea, Alemanya i Bèlgica hi tenen comitès, com són aquests comitès consultius..., tenen la manera d'incorporar-hi les diferents comunitats o els diferents *Länder*; al mateix Consell del Ministres de la Unió Europea, Alemanya, Bèlgica, Àustria i Portugal han arribat en alguns casos, fins i tot, a modificacions constitucionals per articular sistemes de participació en aquest Consell; al mateix Consell Europeu, que és integrat pels caps d'estat, o bé de govern dels estats membres, la mateixa Alemanya, el 93, va arribar a modificar la Constitució per obligar el Govern de l'Estat a consultar i a informar abans els *Länder* dels assumptes de la Unió Europea de manera exhaustiva i ràpida, i després, també, a passar-los la informació corresponent. I el mateix podríem dir quant a la presència en altres organismes, per exemple, la representació permanent dels estats de la Unió Europea. En el cas concret de Bèlgica, la comunitat francesa disposa d'un agregat, d'un *attaché*, agregat que, també, en nom de Valònia, és present a les delegacions diplomàtiques belgues a l'estranger, i també passa una cosa similar amb les regions autònomes de les Açores i Madeira, en el cas concret de Portugal, i també amb la representació permanent d'Àustria per part dels *Länder* austríacs. Aquesta és una reivindicació que forma part ja de la cultura política del catalanisme més modern, és a dir, el catalanisme contemporani, i que, aprofitant que d'aquí a quinze dies, en aquesta mateixa ciutat, hi haurà aquesta presència dels més des-

tacats mandataris de la Unió Europea, serà bo que els recordem que, aquest Parlament, en nom del poble de Catalunya, defensa aquestes aspiracions.

Justament per això, nosaltres entenem que cal que el Govern que vostè representa pugui impulsar una mesura, una iniciativa, que faci possible la transferència per part de l'Estat a la Generalitat de totes les facultats executives que corresponen en matèria de titularitat estatal. N'ha parlat també el senyor Fraga quan parla d'administració única. També el senyor Fraga, que, al final, a les seves velleses, acabarà sent model de mentalitat descentralitzadora per a tants, és qui ha fet aprovar, en el parlament gallec, aquesta voluntat de presència de les comunitats nacionals autònomes en el marc de la Unió Europea, i, per tant, també, nosaltres entenem que aquí s'ha de plantejar un procés a partir del qual hi siguem, a la Unió Europea, directament.

I, finalment, crec que serà bo que el Govern que vostè representa –i amb això acabo, senyor president– pugui sol·licitar, d'acord amb l'article 63 bis 3 del Reglament del Senat, la convocatòria de la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat i requerir la presència del Govern espanyol, de la Comissió Mixta per a la Unió Europea i dels representants estatals de la convenció sobre el futur de la Unió perquè es debatin els criteris polítics d'actuació d'aquests representants i perquè puguem conèixer per part dels organismes corresponents quin paper se'ns atorga a nosaltres, o, com diria aquell, no pas de quin mal volen que morim, sinó de quin protagonisme tenim en l'Europa de tots. Si no, al final, acabarà tenint raó el senyor José María Aznar quan diu que Europa és només cosa dels estats. Si Europa és només cosa dels estats i Espanya no ens representa, no quedarà més sortida que muntar-nos el nostre propi Estat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals

Molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres mantenim la nostra posició, perquè entenem que abans de plantejar una modificació, una reforma, de l'Estatut i de la Constitució, tenim elements prou vàlids i prou contundents per plantejar una nova lectura, una relectura de la Constitució i de l'Estatut. És un plantejament seriós, és un plantejament que no s'ha fet ni amb vint dies ni amb tres setmanes, és un plantejament que, com li he dit, va iniciar-se al final de la cinquena legislatura i que en aquest moment s'ha actualitzat amb aquells nous reptes que, com vostè ha dit, han sorgit en aquests darrers vint-i-tres anys.

Potser algun dia s'haurà de canviar de llibre, però nosaltres entenem avui que podem esgotar les diferents possibilitats que el marc de la Constitució ens dona. És una marc prou obert, prou flexible, prou dinàmic, que ens permet explicar en detall, ens permet establir una

sèrie de propostes i una sèrie d'instruments per poder-les fer realitat i que ens permet defensar una millora importantíssima del sostre de l'autogovern dins del marc constitucional i dins del marc estatutari. És cert que és difícil, però també és cert que molt més difícil seria plantejar, avui per avui, una reforma de la Constitució, que no hi estem d'acord, avui per avui. I vostè també ho sap. Seria, potser, fer més soroll, però en la realitat no hi trobaríem gaires conseqüències o gaires solucions positives. No sé si amb el nostre plantejament les trobarem, però el que sí que està clar és que és una proposta que segur que en el marc de la Comissió per a l'Estudi de l'Autogovern es veurà positivament per la major part dels grups parlamentaris, perquè, com volia dir-li al final de la meua anterior intervenció, entrem en vint-i-vuit àmbits, hi entrem de dalt a baix, i donem solucions per a tot, i obrim una porta important per a aquesta segona descentralització, que nosaltres sí que plantejarem de cara a l'autonomia, i, per tant, jo crec que aquest és un bon camí, un bon camí que plantejarem d'aquí a unes setmanes i que treballarem a fons, també amb el Govern de l'Estat, perquè se'ns escolti i perquè es puguin utilitzar mecanismes que, com la Comissió bilateral Estat - Generalitat, han estat molt infrautilitzats, i podria ser un mecanisme real i clar per poder treballar a fons aquest posicionament del Govern respecte a la millora de l'autogovern.

Jo volia recordar el que també he comentat abans respecte al tema de la incorporació a la Unió Europea. No oblidem que aquest era un tema que des de sempre els dos partits que governen Catalunya han estat reivindicant des de l'any 86: es va aconseguir un primer pas important l'any 97 quan van començar a ser decisius amb el PP, i vull recalcar que va ser amb el PP, no pas amb el PSOE, que durant mots anys va anar en contra, precisament, d'aquesta incorporació.

L'any 97, en virtut d'aquest pacte, es va aprovar la Llei per la qual es va crear la Conferència pels assumptes europeus, i per un acord del Congrés dels Diputats, de l'any 98, es va posar com a punt primer de l'ordre del dia d'aquesta Conferència la creació d'un grup de treball que plantejés la incorporació en la Comunitat Europea, en els diferents organismes de la Unió Europea.

Ha trigat dos anys a fer-se visible un informe que la major part de les autonomies estaven d'acord que fos votat favorablement en una de les reunions de la Conferència, però quan va arribar aquesta reunió, el desembre del 2001, va quedar sobre la taula perquè algunes de les comunitats autònomes van retirar el seu vot favorable.

Hem defensat i seguirem defensant aquest aspecte, com el de l'administració única, com altres vint-i-sis àmbits, que vostès tindran al seu abast en una setmana.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua (tram. 300-00118/06)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és: Interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió de l'aigua. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i té la paraula, per fer-ne l'exposició, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable i benivolgut conseller de Medi Ambient, el Grup Socialista ha cregut oportú en aquest Ple d'avui interpellar el Govern de Catalunya sobre quins són els seus propòsits de captivament en matèria de gestió de l'aigua, en un moment en què ens sembla, certament, important aquest debat.

I ens sembla certament important aquest debat. I abans a les preguntes al president, amb aquests comentaris que se senten en els diferents escons, hi havia qui deia «potser també tindrem la culpa que no ploqui». És evident que jo no li donaré avui la culpa que no ploqui, però sí que li diré que Convergència i Unió fa vint-i-dos anys que governa un país de climatologia mediterrània i que coneix perfectíssimament quin tipus de règim de pluviometria té un país mediterrani, i que, per tant, hi ha anys que plou i anys que no plou. I que l'obligació de tot govern és, precisament, adaptar aquells serveis que són absolutament bàsics, com és l'abastament d'aigua de qualitat a tots els seus ciutadans, a la realitat existent. I la realitat existent és que hi ha anys que plou, a vegades massa i tot, i anys que no plou. Tant és així que no només la tradició popular està plena de dites que expliquen això, sinó que fins i tot hi ha una molt coneguda cançó d'en Raimon que diu: «Qui portarà la pluja a escola?», suposo que ho recorden.

Ara bé, estem a l'hivern més sec dels últims deu anys –fa deu anys vam tenir-ne un encara més sec que aquest–, estem en el quart any que el Govern estableix mesures d'una certa restricció pel que fa a l'aigua, però, com ja li deia, en aquests moments... –i em permetrà que li recordi una altra cosa, que cada vegada que ens hem interpellat i que hem debatut vostè i jo des de que és conseller li recordo: em sembla que avui fa norantaset dies que és conseller de Medi Ambient, per tant, se li està acabant el període de gràcia que ja sap que jo li he reconegut sempre. Fa vint-i-dos anys que governa Convergència i Unió, que és la formació a la qual vostè pertany, i el Govern, el color del Govern que governa Catalunya, fa més de vint que té competències en matèria d'aigua pel que fa a les conques internes; en fa disset, em sembla, que tenen competències en matèria de control pel que fa al tram català de l'Ebre, i la situació pel que fa a l'abastament d'aigua de qualitat, amb les garanties suficients perquè l'abastament d'aigua de qualitat a Catalunya sigui l'adequat, el correcte, el previsible i no haguem d'estar patint, jo m'atreveria a dir, honorable conseller, que està pitjor ara que fa dues dècades.

En aquests moments, els aqüífers d'aigua subterrània estan –ho sap perfectíssimament– en un estat lamentable. En alguns casos, com al baix Ter, han estat motiu

d'apertura d'expedient sancionador per part de la Unió Europea. En alguns altres casos, si ens hi fixem, per exemple al Bages pel que fa a l'existència de runams salins i de contaminació per salinització de les aigües de superfície, fa que el conjunt dels aqüífers i de la conca faci pena i la qualitat de l'aigua del Llobregat sigui molt dolenta, tot i el col·lector de salmores, que saben perfectíssimament que és insuficient i que no resol tots els problemes de salinització en aquell àmbit.

Però, a més, els pocs espais d'obtenció d'aigua d'abastament d'una certa qualitat, que, per tant, en un país de pluviometria mediterrània amb anys de sequera reiterats, amb una situació de rius que tenen cabals que són molt inconstants, caldria, absolutament, la dedicació més extrema del Govern de Catalunya; a més a més—hi insisteixo—, aquestes fonts de captació han estat terriblement maltractades pel Govern que ha governat Catalunya fins a la data d'avui.

I em refereixo, per exemple, al riu Ter en la seva situació, en la situació del conjunt de la conca, en la situació del Ter com a espai o com a sistema fluvial i, per tant, com a sistema ecoambiental. Em refereixo a la situació d'aqüífers a l'interior de Catalunya, per tant, pel que fa a l'Anoia, al Bages, a tots aquests espais que vostè coneix perfectament bé. Em refereixo com no podia ser d'altra manera a l'Ebre i el seu suport a aquest riu, que és clarament una font d'obtenció d'aigua, i que ja sap que li he dit en altres ocasions que no hi han prestat l'atenció necessària perquè la seva qualitat hagi millorat en els darrers anys, no només no hi han prestat aquesta atenció sinó que estan disposats, han donat suport a plans hidrològics que faran que l'Ebre empitjori la seva qualitat i la seva capacitat de subministrar aigua de qualitat a Catalunya.

Amb tot aquest panorama, el que volem evitar amb aquesta interpel·lació és que ara, quan arriba l'estiu, se'ns vulgui situar en una estranya resignació a la qual nosaltres ens hi oposem i no acceptarem mai, que la sequera és un fet inevitable, que «ves, ja se sap, de tant en tant no hi ha aigua», perquè creiem que això es podria haver evitat si durant aquests vint-i-dos anys de Govern de Convergència i Unió a Catalunya haguéssim treballat en un veritable programa de qualitat de l'aigua d'abastament, que per tothom, com ja saben, és considerat el bé més bàsic, el bé més fonamental per al desenvolupament del país, però, fins i tot, per la pròpia vida mateixa, i per tant, hauríem definit un nou marc de planificació com cal, i, per tant s'hauria fet una revisió en profunditat del Pla hidrològic de les conques internes, hauríem revisat i actualitzat les concessions —que és un tema que ningú s'atreveix ni tant sols a parlar-ne, perquè, certament, el dia que el destapem descobrirem la quantitat de problemes que hi ha en aquest apartat de concessions en l'àmbit fluvial a Catalunya—, o hauríem determinat i implantat quins són els cabals medioambientals i de manteniment en tots els rius, i també, com garantim la qualitat no només de l'aigua que circula pels rius, sinó dels aqüífers del seu entorn; hauríem determinat les noves fonts possibles d'obtenció d'aigua i hauríem treballat per incorporar-les en aquest Pla hidrològic necessari per a Catalunya.

Hauríem fet un programa de gestió d'aigües subterrànies, i per tant, hauríem fet un programa de descontaminació i de recuperació dels aqüífers i d'explotació de tots els temes hídrics a l'entorn de les poques fonts d'obtenció d'aigua de qualitat que té Catalunya, i que té Catalunya, avui, més deteriorades que fa deu anys, i avui més deteriorades que fa quinze anys, però que són les que són, i, per tant, aquelles que s'ha d'adaptar el govern que vulgui governar correctament Catalunya.

Hauríem fet la revisió del Pla de sanejament de Catalunya, hauríem marcat altres objectius de qualitat, que en alguns casos i en alguns trams de riu se li han dit sempre que eren insuficients. Hauríem fet un programa de reutilització d'aigües residuals o un d'inspecció i de vigilància de la qualitat de les aigües d'abastament, que no existeix a Catalunya, o un pla de previsió i d'actuació en cas d'emergències de contaminació dels rius de Catalunya, que, com s'ha demostrat en l'últim episodi de l'Ebre, és absolutament inexistent. O hauríem fet, senzillament, un programa de control i de prevenció dels punts de captació d'aigua potable per a subministrament de boca.

Res de tot això ho hem fet i cap d'aquests instruments ha estat capaç d'integrar-se o de vincular-se a altres instruments perquè tinguem la sensació que a Catalunya tenim una veritable política de gestió d'un bé tan fonamental com és l'aigua.

L'Ebre, les persones que viuen a l'Ebre, el conjunt de persones preocupades per aquest tema s'han expressat amb claredat i amb fermesa en aquestes darreres setmanes. A Deltebre, concretament, unes 35.000 persones ho han fet, amb anterioritat ho havien fet a Amposta, a Móra, a Madrid, a Brusselles; a Barcelona ciutat més de 200.000 persones en una manifestació sense precedents. El dia 10 de març, es tornarà a produir una altra manifestació.

Ja sé que és possible que es vulgui menystenir aquestes mobilitzacions i que fins i tot es critiquin algunes de les formes que han tingut l'expressió d'aquest rebuig cap a l'actuació del Govern de la Generalitat en matèria de la gestió de l'aigua de l'Ebre, concretament, i nosaltres, tot dient-li «no compartim, en la seva totalitat, les expressions de rebuig». El que no pot fer aquest Govern és no prestar atenció, no atendre, no escoltar; a l'igual que no ha fet totes aquestes coses en matèria de gestió d'aigua que jo li acabo de mencionar, no atendre, no escoltar el clam unànime, no d'uns grups minoritaris, sinó de famílies senceres, de col·lectius de persones senceres, de sectors econòmics i socials senceres que li reclamen, no només que el Govern de Catalunya s'erigeixi amb el màxim defensor de l'aigua de l'Ebre, sinó que d'una vegada per totes demostris que és capaç de millorar-ne la seva qualitat, de tenir cura del conjunt dels rius catalans, de recuperar tots aquells aqüífers que han estat contaminants i de no tenir el país en permanent patiment sobre si tindrà o no tindrà aigua en un any de sequera, que, com ja hem dit al principi d'aquesta intervenció, els anys de sequera a la conca mediterrània, amb la climatologia mediterrània, no són una excepcionalitat, són una normalitat que un Govern que fa vint-i-dos anys que governa no ha sabut gestionar.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, certament, és oportuna la intervenció, la interpellació d'avui, perquè, home, ens donarà peu a dir unes coses que probablement en alguna ocasió ja hem dit, ja es sentit, però.

En el preludi, doncs, d'una famosa esmena que es votarà demà en el Parlament Europeu, doncs, em sembla oportú anar centrant quines són les posicions de cadascun dels grups. Perquè les informacions que ens van arribant, i en qualsevol cas el que hem de fer, és atendre quin és el resultat de la votació. És, doncs, precisament, el senyor Zapatero qui diu coses bastant diferents a les que, a vegades, vostès diuen aquí o allà –i per «allà» entenc les Terres de l'Ebre. En qualsevol cas tindrem ocasió demà de veure quin és el resultat d'aquesta votació i de situar cadascú, doncs, a quin sigui el seu –legítim, per descomptat– posicionament. Però jo el que sí demanaria és aquesta coherència de posicionaments aquí, allà i més enllà –entenent per «allà» les Terres de l'Ebre i per «més enllà», doncs, l'àmbit de Brusselles.

Miri, el Govern de la Generalitat des de fa molt de temps té una política hidràulica perfectament definida, que té molts fronts. Partim d'un problema que tenim perfectament diagnosticat, i amb la qual cosa –això sí– estem d'acord, doncs, vostès i nosaltres i també el Grup Popular, que és un document que va ser subscrit en la present legislatura per aquest Parlament i pels tres grups esmentats, i que xifra aquest dèficit hídric en les conques internes a l'entorn de 300 o 350 mil hectòmetres cúbics/any. Amb això estem d'acord els tres grups, que tenim aquest dèficit i que, per tant, hi hem de donar resposta.

A partir d'aquí, doncs, les actituds poden ser moltes, i l'actitud del Govern és una actitud de coherència i d'intentar resoldre el problema des dels diferents àmbits.

Miri, per resoldre un problema de dèficit hídric que tenim, que coneixem i que ens farà patir aquest estiu, certament, en l'àmbit metropolità es poden fer diverses coses, i aquestes són les que fem, però en essència se'n poden fer tres: per un costat es pot consumir menys aigua –és a dir, intentar consumir menys aigua, i amb això suposo que hi estarem tots d'acord, a fer un ús més sostenible de l'aigua. Per l'altre costat es pot

tenir més aigua, aportar-ne més al sistema, és a dir, que en surti menys, que n'entri més. I la tercera cosa que es pot fer en el..., és gestionar-la millor, no? Per tant, doncs, aquests són els tres eixos a partir dels quals hem anat definint... –i no ara, ni aquests noranta-vuit últims dies ni aquesta darrera legislatura, sinó en tots els anys que portem de Govern, i molts més que n'esperem portar–, doncs, hem anat definint quines són les accions que anem fent al respecte.

Amb relació a aportar més aigua, hi ha un fet important i substancial, i que és tot l'aspecte amb relació al mini-

transvasament. Si volem subministrar aigua en un entorn metropolità en què viuen 4 milions d'habitants, i tenim els recursos que tenim –el Ter, el Llobregat, les captacions subterrànies i les dessalinitzadores; després m'hi referiré–, doncs, el que hem de fer és aprofitar –i en això em semblava que estàvem d'acord amb vostès– aquests quatre metres / segon, que poden pujar del CAT, de l'àmbit de Tarragona, fins a l'ATLL, és a dir, a l'àmbit metropolità, en certs moments de l'any per tal d'aprofitar aquest excedent d'aigua de..., bé, de la mateixa manera que, aquesta canonada, la podem fer servir per baixar aigua en el moment que, en l'àmbit de Tarragona, en l'àmbit del CAT, hi hagin aquestes puntes que es donen per estacionalitat i que es donen atès que el consum ve molt marcat i molt definit, entre altres coses, pel factor turístic i per algun factor, però bàsicament pel factor turístic.

Per tant, em sembla que estem, o em semblava que estàvem, d'acord en aquest aspecte. Hi han tres possibilitats: consumir menys, aportar més aigua o gestionar millor. Amb relació a aportar més aigua, la nostra proposta ha estat sempre aquesta i no em consta –no em consta– que el Grup Socialista digui: «No, no volem portar l'aigua de l'àmbit de Tarragona cap a l'àmbit metropolità.» I si és així, doncs, que ho diguin explícitament.

Aquesta és la posició del Govern i en això estem treballant. I per fer això –per fer això–, cal un pla hidrològic nacional; per aquesta raó, el Govern de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari que li dona suport, entre d'altres, per aquesta raó, per facilitar també això, doncs, vam fer l'actuació que vam fer amb relació al Pla hidrològic nacional.

Hi ha un segon gran àmbit o un segon gran front, no? Que és el de... No, perdó. En el capítol de l'aportació, també en el marc del Pla hidrològic nacional, fem una altra peça important, que és la construcció de les dessalinitzadores: per un costat, la dessalinitzadora de Blanes; per l'altre costat, una dessalinitzadora que ja vam dir –i ho vam dir també des d'aquesta tribuna– que aportarà aigua a l'entorn metropolità de la ciutat de Barcelona.

Per tant, minitransvasament, imprescindible; aportació de les dessalinitzadores, fins aproximadament seixanta hectòmetres cúbics. Això és el que pensem fer i aquesta és la nostra política hidràulica per aportar més aigua al sistema, per evitar una cosa: per evitar haver de patir com patirem aquest estiu, perquè certament tenim la pluviometria que tenim, i certament, no és el quart, és el cinquè any, que estem davallant en la pluviometria, i les reserves, aquest dematí, eren el 27,3% dels pantans; és a dir, anem baixant dècimes i dècimes, i estem en nivells francament crítics, que ens podrien portar –que ens podrien portar–, certament, a les restriccions en aquest àmbit metropolità. Això és el que fem –dessalinitzadores, minitransvasament– en l'àmbit d'aportar més aigua.

En l'àmbit de sortir menys aigua, en l'àmbit de gastar-ne menys, és a dir, de gestionar millor, doncs, hem pres mesures de diferents tipologies; algunes més coercitives –un decret que expressament prohibeix certs usos

de l'aigua, per exemple en els camps de golf, per exemple en els usos ornamentals, per exemple en el rec agrari, per exemple en l'ús de centrals hidroelèctriques; doncs, aquest decret, que no ha estat vist amb simpatia per tots aquests sectors, ens ajuda a fer aquest estalvi—o d'altres mesures, també prou contundents, com és la regulació dels aqüífers—i vostè sap quina és tota la nostra actuació sobre la Tordera i sobre l'aqüífer, per exemple, Carne - Capellades, de fer unes restriccions severes des dels instruments que tenim a la mà.

Però hi han uns altres àmbits d'actuació en aquest sortir menys aigua o haver de treure menys aigua del sistema. Estem intentant i estem treballant i intentant l'acord de potenciar acords, per exemple, en l'àmbit dels camps de golf. I aquí hi ha hagut un debat parlamentari, hi han hagut unes propostes, i les anem acordant, i amb el senyor Nello, que vostè el té aquí al costat, doncs sap que hem estat parlant de com consumim menys aigua, per exemple, en instal·lacions com els camps de golf. O d'altres programes que estem posant en funcionament, com el Pla de foment del planejament i la construcció sostenible, per tal d'incorporar... —i val a dir que Política Territorial, en els habitatges de protecció oficials, ja incorpora mesures d'estalvi d'aigua. Per tant, segona línia de treball en aquest intent de treure menys aigua del sistema.

I també hi ha un tercer front, en aquest capítol, que és el de la sensibilització. Vaig tenir ocasió, en el darrer Ple —m'hi va donar peu una intervenció d'Iniciativa per Catalunya—, doncs, d'informar la cambra, o de notificar, que el que faríem era una campanya en l'àmbit metropolitana i en la ciutat de Barcelona, i en d'altres ciutats no metropolitanes, però fer una campanya perquè volíem anar més enllà. Una campanya, en aquest cas, porta a porta per tal de conscienciar la ciutadania —perquè aquest és un repte de tots, no només de les administracions, sinó de tots— per tal que féssim un major estalvi d'aigua.

Sabíem —dèiem aleshores— quin era el consum d'aigua que hi havia o quin era l'estalvi que podíem generar amb una campanya clàssica de tanques, de televisió —que la seguirem fent—, però volíem anar més enllà fent aquest porta a porta, aquest esforç. I el volíem fer, no sols, sinó amb l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, el volíem fer amb l'Associació de Municipis, el volíem fer amb la Federació i el volíem fer amb Ecologistes en Acció. Això, ho vam acordar, ho vam signar, ho vam protocol·litzar la setmana passada. I aquesta és una campanya que, des de ja, posarem en marxa i que buscarem aquest estalvi.

Per tant, per un costat, més aportació de recursos; per l'altre costat, més estalvi —en uns casos d'una manera més coercitiva, si se'm permet l'expressió, amb els decrets de sequera; amb les campanyes, d'una manera més amable—, i, tercera, tercer pilar de la política hidràulica, gestionar millor els recursos que tenim, aquests recursos que moltes vegades es demostren insuficients a causa de la climatologia mediterrània. I en això consisteix o això és el que justifica... I per aquesta raó el que volem fer és la connexió de les xarxes en alta en aquest sentit bidireccional, si s'escau, però tenir aquesta connexió, que això és, penso, un eix de la política ambiental que entenc que hauria de ser compartit.

Hem pogut incidir d'una manera important en tot el tema del desembassament, i amb això també volem treballar un aspecte important, perquè parlem molt de quantitat i poc de qualitat. També tot el repte que tenim dels cabals ecològics i aspectes com la reutilització. Experiències com la de la Tordera, de posar en marxa la dessalinitzadora, o del terciari, que ja tenim en marxa a Blanes, que ens permet retornar aigua a l'aqüífer, van en línia d'això. I no són paraules: el que passa és que són inversions, moltes d'elles, d'un elevat cost econòmic, i una part d'elles, que insisteixo... —i amb això acabo, senyor president—, una part d'elles evidentment s'han de fer amb un finançament que va més enllà del finançament dels pressupostos de la Generalitat i que ha de ser pressupost de l'Estat o bé fons europeus.

I demà espero que tinguem ocasió de veure tots plegats, uns i altres, que la importància de la votació que es fa demà per poder o no finançar..., estarem parlant també —també— de finançar la dessalinitzadora que ha de subministrar aigua a l'entorn metropolità, estarem parlant també de la dessalinitzadora que està subministrant aigua a Blanes, estarem parlant també de la possibilitat de no haver de tancar les aixetes a 4 milions d'habitants d'aquest país perquè necessitem poder pujar aquesta aigua de l'àmbit del CAT, del Consorci d'Aigües de Tarragona, fins a l'àmbit de l'ATLL, per tal que, quan en l'àmbit de Tarragona hi hagi una estacionalitat que requereixi també una aportació, siguem també capaços de baixar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula, en torn de rèplica, la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Em permetrà, honorable conseller —i senyores i senyors diputats—, que li digui dues coses. Una, amb una certa solemnitat i sense gens de teatralitat ni demagògia: començaria a ser hora que quan tenim debats d'àmbits en els quals el Govern de Catalunya té competències plenes intentéssim no col·locar sempre en aquesta tribuna el que diu el senyor Zapatero, el que diu..., perquè n'estem així com una mica cansats. Però no només els del Grup Socialista, sinó, en general, jo crec que la societat catalana: s'ha acabat això d'intentar passar-los la culpa als altres. La culpa és molt negra, ningú la vol, però vostès fa vint-i-dos anys que governen: alguna cosa han tingut a veure amb la contaminació dels aqüífers de l'Empordà!, alguna cosa deuen tenir a veure amb el fet que el Bages estigui absolutament ple de salmorra per tot arreu!, alguna cosa hi deuen tenir a veure!, o és que no han tingut competències i responsabilitats de govern en vint-i-dos anys? (*Remor de veus.*) Evidentment que n'han tingut!

Per tant, primera cosa que li dic amb tota solemnitat i des d'aquesta tribuna: potser que quan parlem de coses que són competència del Govern de Catalunya deixem de fer referències a què diuen altres líders de l'Estat. I

no defujo aquest debat, però no m'ho posi en l'àmbit de la coherència; no m'ho posi vostè, i en el tema del Pla hidrològic nacional, en l'àmbit de la coherència.

Perquè jo he fet un esforç per intentar no fer debat partidista del Pla hidrològic nacional; he fet un esforç de dir: gestionen malament un recurs que és bàsic per al desenvolupament de Catalunya, que es diu aigua. I la contaminació de l'aqüífer subterrani del baix Ter no té res a veure amb el Pla hidrològic, i la contaminació del Bages, de tots els aqüífers i de la quantitat de sal, dels runams salins que hi han en el Bages, no té res a veure amb el Pla hidrològic ni amb les votacions partidistes. Té a veure que vostès no han sabut gestionar una cosa que, en un país de pluviometria difícil com la nostra, esdevé un tresor, que és l'aigua neta, l'aigua de qualitat, l'aigua que serveix per enviar-la als pobles i que es pugui consumir per la boca sense cap mena de perill. I els surten problemes per tot arreu, els surten problemes a tot el territori català d'un tema que és seu. I vostès pretenen, evidentment, passar pilotes fora, la culpa és molt negra, nosaltres no la volem.

És evident que totes aquestes coses que vostè m'ha dit..., i moltes de les que jo li he dit, que apunti-se-les, perquè si vostès no les proposen les proposarem nosaltres des de l'oposició, perquè ja li he mencionat dotze actuacions en matèria de gestió correcta d'aigua que vostè no m'ha replicat. Però per què no ens explica que amb les campanyes d'estalvi d'aigua que s'han de fer –i que hi ha molts municipis que ja les estan fent en aquests moments, i que l'ACA les ha començat a fer-hem aconseguit, com a molt, un estalvi d'entre un 3 i un 4%? Però expliqui també a Catalunya que l'INE, l'Institut Nacional d'Estadística, ha fet un estudi i ha demostrat que les pèrdues en el sistema de distribució d'aigua a Catalunya són d'un 27%.

Per tant, potser que comencem per evitar perdre aquesta aigua, que és un bé preciós. I, per tant, dediquem-nos a fer coses que vagin en la línia d'un govern que governa, d'un govern que fa coses, d'un govern que aporta resultats, no d'un govern que aporta, vint-i-dos anys després d'haver començat a governar Catalunya, intencions de futur. Intencions de futur!, com si comencés des d'avui! I no comencem des d'avui, i aquesta interpellació tindria un to diferent si comencessin des d'avui i vostès estiguessin governant fa un mes; però fa vint-i-dos anys que governen.

Però posem un altre exemple. Molt concret. L'Ebre. Però no l'Ebre amb el Pla hidrològic nacional... I evidentment demà veurem què passa amb aquesta esmena. Però en tot cas, si això està en el Parlament europeu, i si el Parlament europeu està debatent el tema del Pla hidrològic, és a instàncies del Grup Socialista. I és bo que es debati a Europa si el que fem aquí és correcte o no i si segueix o no segueix les directives europees, perquè vostès tenen més d'un expedient sancionador.

Però parlem de l'últim tema de contaminació: què ha passat des del mercuri de Nadal fins ara? Res. S'han incrementat els controls? Hem fet tot el possible per intentar que això no torni a produir-se? Sabem l'origen exacte de la contaminació? Què ha passat d'aleshores ençà en el riu més cabalós i, per tant, que té més aigua

i més possibilitats de subministrar aigua? I vostè em diu que què passa amb la nostra posició. La nostra posició sobre el minitransvasament està molt clara; no és veritat, però, que això depengui del Pla hidrològic nacional: vostès haurien pogut modificar perfectíssimament la Llei 18/81 i en aquests moments aquest tema estaria resolt i la xarxa del minitransvasament hauria d'estar connectada al conjunt de xarxes catalanes d'abastament. I això es podia fer! I ho podien fer vostès en el marc de les seves competències, en el marc d'això que els demanem: gestionin bé un recurs que és molt escàs per a Catalunya; gestionin bé un recurs que quasibé ja no en queda, d'aigua neta a Catalunya, que fa pena veure com les fonts naturals d'Osona estan plenes d'un cartellet que a tot arreu diu: «no en begui», ja no és potable, ho havia sigut durant molt de temps però ara ja no ho és.

Això ha passat en la seva etapa de govern. No vulguin buscar responsables fora de Catalunya, perquè aquest és un tema intern de Catalunya. Per tant, Pla hidrològic a part, que és un tema gravíssim, la gestió de l'aigua pel que fa a l'abastament de qualitat per a consum de boca ha empitjorat en la seva etapa de Govern, i vostè el que ha de fer és, almenys, prometre a aquesta cambra que aportarà un pla que integri totes aquestes coses que cal fer sobre descontaminació d'aqüífers subterranis, sobre interconnexió de xarxes, sobre utilització d'altres fonts, però no una dessalinitzadora aïlladament aquí i allà, sinó un pla de conjunt que tingui els ciutadans de Catalunya en una altra situació que no sigui la d'estar pendents de si cada any que plou poc no tindrem aigua...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

I nosaltres subscriuim aquell acord –que no deia «35.000 hectòmetres», que, si no, seria una barbaritat, deia «350 hectòmetres»–, el continuem subscriuint, i creiem que en el marc d'aquests plans que hem anunciat que presentarem, es podria resoldre perfectíssimament sense necessitat de grans transvasaments. *(Aplaudiments.)*

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. El que sí que prometre en aquesta cambra, i solemnement, senyor president, és que no farem demagogia. No farem demagogia perquè el tema és prou rigorós i és prou seriós. El que no val, el que no es pot dir, el que no és seriós ni és de rebut és que quan estem parlant d'abastar una àrea de quatre milions i mig d'habitants, el seu Grup miri cap a un altre costat i aquest Govern –i ho seguirà fent, i aquesta serà la nostra responsabilitat–, i aquest Govern estarà disposat, fins i tot si cal, a cremar-se defensant alguns aspectes del Pla

hidrològic nacional perquè facin possible que aquests ciutadans, molts d'ells governats per ajuntaments socialistes, puguin obrir l'aixeta i tinguin aigua aquest estiu. I aquesta és la responsabilitat del qui governa, i això és el que hem fet i això és el que farem.

Farem una segona cosa, i hem fet, i la continuarem fent, una segona cosa. Fer un pla hidrològic nacional molt més sostenible. I no sé quin és el resultat que hi haurà de la votació de demà, però, en qualsevol cas, l'esmena que ha quedat, l'esmena que està quedant després de la interlocució que hi ha entre els diferents grups, entre ells el seu, el que va és en línia de la sostenibilitat. I aquesta és l'actitud que va prendre Convergència i Unió des del primer moment en el Pla hidrològic nacional: introduir el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, i això és el mateix que acabarà dient el Parlament Europeu. Home!, facin el que creguin en ús de la seva sobirania, però ho facin d'una manera sostenible.

Aquest és el nostre principal i primer objectiu. No n'hi ha cap d'altre, ens hauria estat infinitament més còmode, senyora Tura, ens hauria estat molt més còmode mirar cap a un altre costat, i el Pla hidrològic s'hauria aprovat sense l'esmena i sense el Pla integral de protecció del delta de l'Ebre, i tant que s'hauria aprovat!, segur que s'hauria aprovat. I nosaltres hem exercit la nostra responsabilitat, i demà no sé què passarà, però és molt probable que el que passi sigui precisament que Europa ens digui el que ja venim fent des de Convergència i Unió en l'àmbit del Pla hidrològic nacional i d'una manera responsable. Responsable, perquè, primera, no volem que els ajuntaments de l'entorn metropolità aquest estiu obrin l'aixeta i es trobin sense aigua. I no ens digui que la pèrdua i les fuites en baixa és una responsabilitat del Govern, perquè, senyora Tura, vostè ho sap molt bé, és alcaldessa, no, no el 27% de pèrdues en baixa no són de la xarxa en alta, li ho asseguro i li puc donar dades d'Aigües Ter-Llobregat i de molts altres subministradors, i de l'àmbit de Tarragona del CAT. Dissortadament, o certament, no són pèrdues en alta, per favor, senyora Tura. Vostè sap –i aquest és un problema que hem d'afrontar seriosament i que l'han d'afrontar, en primer lloc, els qui en tenen responsabilitat, que són els ajuntaments. No hi ha una xarxa en alta que perdi un 27%, dissortadament és de qui és la responsabilitat. Per tant, nosaltres l'entomem i amb molt de gust la seguirem entomant, la que és la nostra responsabilitat.

Li he dit quina era. Primer, garantir aquesta qualitat del Delta, i per això vam fer el que vam fer amb relació al Pla hidrològic, i per això demà, molt probablement, Europa ens dirà: «Escolti, faci-ho, però faci-ho d'una manera sostenible.» I probablement es donarà la paradoxa que ho votarem plegats, vostès i nosaltres, només que hi haurà hagut una diferència que pel camí nosaltres hi hem posat la cara i la seguirem posant, i vostès han jugat amb ambigüitat. I aquest és el problema, i no és detreure i defugir el debat (*remor de veus*), no és defugir el debat, és que vostès s'han trobat, doncs mira, que el senyor Zapatero els ha dit que han de fer una cosa diferent, i que s'han anat passejant pel territori i ha passat el que ha passat, que ara i demà ja s'ho solucio-

nan, però, en qualsevol cas, és el Parlament Europeu qui ha de votar el que hagi de votar.

I no em digui, per favor, que no s'ha fet res en vint anys de Govern, perquè no el cansaré donant-li les xifres, en euros són més de 1.200 milions de pessetes invertits en tot el que és el Pla de sanejament, i vostè sap que estem en el segon Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes i que estem treballant en l'àmbit, també, de les aigües residuals industrials, que seran d'un ordre d'aquestes xifres el que farem d'ara fins al 2006. I que fins ara hem estat capaços de fer-ho amb un grau raonable de consens, i que volem continuar fent-ho d'una manera raonable, amb un consens, també evidentment, no només amb els grups de la cambra, sinó amb la resta d'administracions. I aquest és el camí que continuarem fent, aquest serà l'esforç que continuarem fent.

Ara, sàpiga que no ens trobarà a nosaltres fent algunes demagògies, i cadascú, em surt l'expressió –ho sento molt, president, en castellà– *cada palo que aguante su vela*, cadascú la seva, de responsabilitat; nosaltres, la nostra, l'entomem i l'exercirem fins al final. La vam començar exercint i serem constants, perquè, primera, insisteixo, el que volem és garantir la pervivència de l'Ebre, i tant, i com els primers, i com els que més!, i per això vam fer el que vam fer amb relació al Pla hidrològic nacional, i segona, volem garantir, i tant que ho farem!, volem garantir que tot l'àmbit metropolità no hagi aquest estiu d'obrir l'aixeta i que no li surti aigua. I aquesta responsabilitat, en la part que ens correspon, evidentment, l'entomarem.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers (tram. 300-00225/06)

El punt desè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el suport a les persones amb dependència de tercers. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i l'exposa la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. L'anterior legislatura el nostre Grup, el Grup Socialista, va fer una interpellació jo diria que molt semblant a la d'avui. I malauradament avui l'hem de repetir, i hem perdut alguns anys. De qui parlem? Quins són els objectius? Quina anàlisi fem i quines mesures plantejem al Govern? I dic al Govern perquè, honorable consellera, contestarà vostè, però vostè sap que l'espai de la dependència és un espai absolutament sociosanitari, que té una part evidentment de social, i té una altra part de sanitari, important.

He començat dient que a l'anterior legislatura vam fer una interpellació molt idèntica, amb una moció que

vàrem perdre, per dir-los que han perdut uns anys, han perdut molts anys de tenir més ambició política i més lideratge per donar més suport a les persones amb dependència. De qui parlem? Doncs, miri, parlem de persones grans, parlem de persones amb disminució física, psíquica, sensorial; parlem de persones amb malalties cròniques invalidants, Parkinson, esclerosi múltiple, malalties neurològiques o musculars degeneratives, i parlem de malaltia mental de malalts, de malaltia mental incapacitant, i també parlem als cuidadors principals, majoritàriament dones, i també parlem de les seves famílies.

I quins objectius ens marquem? Suposo, consellera, honorable consellera, els mateixos que vostès, dos: retardar la dependència i donar un suport socio sanitari a la dependència.

I quina anàlisi fem? En aquest tema, no s'hi valdrà parlar de l'Estat, amb alguna excepció, consellera. El sistema sanitari és una competència transferida a la Generalitat des de fa molts anys; el sistema de serveis socials és una competència exclusiva i de marc legislatiu exclusiu del Govern de la Generalitat. I vostè avui haurà de respondre pels últims vint-i-un anys.

Quina anàlisi fem des del Grup Socialista? Gràcies a una Llei general de sanitat d'àmbit estatal, i d'una Llei d'ordenació sanitària a Catalunya, des del punt de vista estrictament sanitari, de salut, diríem que aprofitem, un aprovat alt. També és veritat que la Llei d'ordenació sanitària va impulsar i va permetre començar a treballar –i en això en el seu moment Catalunya va ser pionera– amb programes socio sanitaris entorn al programa «Vida als anys». Programes a què posteriorment s'hi van afegir les cures palliatives dins de convallescència de mitjana i llarga estada, i programes d'atenció a domicili per a malalts, molt, molt, diríem en una fase de la seva malaltia molt crònica, molt terminal.

Molt bé, va començar bé. Pensàvem que aquesta visió socio sanitària del suport a la dependència podria generar una visió nova, una ambició per donar una cobertura universal a aquestes persones amb dependència. Què ha passat? Aquell programa, que és un bon programa, va perdre aquesta ambició. Jo mateixa, en l'anterior legislatura, proposava al Govern de convertir el programa «Vida als Anys» en una agència socio sanitària de suport a la dependència, ho vàrem perdre, honorable consellera; hem perdut uns anys, però nosaltres, tossuts perquè el tema s'ho val, hi tornem!

I quina anàlisi en fem des dels serveis socials? Molt més migrada, i aquí sí que el temps els passa factura. No hi ha una llei estatal, les competències de serveis socials són competències exclusives del Govern de la Generalitat i, vostès, des del punt de vista dels serveis socials, no poden presentar un bon balanç, i li he reconegut que des del punt de vista del sistema sanitari, relativament, jo crec, perquè va haver-hi una llei que va universalitzar els serveis, que va ser una llei general de l'Estat que obligava, òbviament també, les comunitats autònomes, a la qual vostès van donar suport.

Però aquest espai social és pobre, consellera, de cobertura pobra; una baixa cobertura de servei d'atenció a domicili, una baixa cobertura d'oferta pública, d'habi-

tatge tutelat, de centre de dia, i de residència. Una nul·la, jo diria, concepció que el sistema sanitari i el sistema social han d'anar junts, més enllà del programa «Vida als anys».

Aquests últims anys tenien oportunitats. Nosaltres, el principal Grup de l'oposició, els donàvem la mà a l'anterior legislatura, els la tornarem a donar a la Moció que presentarem. Perquè si no ho fem així, què ens està passant? Ens està passant –i vostè ho sap–, que els cuidadors, les cuidadores no poden continuar. Ens està passant que la família que té un malalt mental molt incapacitant pateix, que tenim moltes persones grans que no tenen servei a domicili o no tenen una residència d'oferta pública. Em dirà: «Oh, tenim una oferta privada molt important!» Ho sé, consellera.

Què està passant amb l'oferta privada? Vostè posaria –diria amb claredat en aquesta tribuna–, dirà que l'oferta privada que tenim és de suficient qualitat? És una oferta privada d'accés per a la majoria de les persones de Catalunya? No, consellera, vostè ho sap, i en aquest moment tenim iniquitat territorial i una iniquitat de qualitat dels serveis amb una baixa cobertura, especialment des del punt de vista social.

Però ja no volem continuar parlant de dos espais, la pregunta és molt simple: ens posarem d'acord?, perquè no podem esperar gaire d'unificar els dos sistemes. Parlarem amb mesures concretes, amb programes concrets, amb pressupostos concrets d'un únic espai socio sanitari per atendre les persones amb dependència? De quin univers parlem? De quantes parlem? És difícil no governant, perquè vostès el que tampoc no han fet, probablement per no ensenyar les cartes dels dèficits que tenim, és concretar quines són totes les necessitats de les persones amb dependència a Catalunya. Les més estudiades, i últimament, especialment, són les persones grans. Ens referim a un univers de persones grans amb dependència, que pot anar de les 130.000, d'un 13% dels majors de seixanta-cinc anys, a un 20%, depèn dels estudis, depèn del nivell de dependència, però entorn de les 200.000 persones majors de seixanta-cinc anys.

Però, i les altres? Què en sabem del nombre de malalts mentals que necessitarien serveis socio sanitaris? Què en sabem? Hem desgranat suficientment, tenim un pla territorialitzat, concret, d'una altra magnitud, que vostè potser que governa m'ho podrà dir. De quantes més persones parlem? Parlem de 200.000 més? L'Institut d'Estadística diu, en principi, que la meitat de les persones amb dependència són persones grans, i una mica menys de la meitat són persones amb discapacitat o malaltia crònica que comença abans de ser persones grans. Parlem d'això?

Aquest Govern és capaç d'avançar en el proper Pla d'actuació social, que no sé quan vindrà, consellera. Hi haurà un espai clar socio sanitari? S'atreviran a dir: «A partir d'ara, anem junts». Aquest programa «Vida als anys» es reconvertirà en el programa que ja a l'anterior legislatura li demanàvem, d'un programa de suport a les dependències? Seran capaços d'ampliar la cobertura? Seran capaços de pensar a mig termini en una assegurança de dependència, amb una prestació amb caràcter

universal de dependència? Ens resoluria el tema, definitivament, del finançament?

Aquestes són moltes preguntes, el tema és molt important, vostè sap que és el tema, probablement, que treu, diríem, que hi hauríem d'invertir, més temps. Si solucionéssim o poséssim, com a mínim, un cert lideratge a aquestes polítiques, probablement, faríem un dels serveis al país més importants. I li ho dic: en sanitat, relativament podríem estar d'acord que l'accés a la sanitat universal i la qualitat de la sanitat i la xarxa sanitària és relativament bona, però vostè sap que en serveis socials Convergència i Unió no pot –no pot– dir que té una bona cobertura ni una bona qualitat dels serveis.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora diputada, amb molt de gust, li contestaré, amb molt de gust i amb molt d'orgull, perquè el que sí que crec és que hauré de respondre, i ho intentaré fer d'una manera més ordenada, i a mesura que vagi responnent, donaré elements per contrastar les seves afirmacions, perquè una qüestió és la necessitat de coordinar l'àmbit social i l'àmbit sanitari, que això no és cap novetat –en el debat de política general, el president de la Generalitat va anunciar la creació de l'Agència Sociosanitària, per tant, vostè sap perfectament que estem treballant en aquesta línia... Ara, com que la dependència és un concepte que no és nou –el que passa és que, com que s'ha convertit en un problema social, ha pres més protagonisme, i, per tant, és veritat, i ho esmentaré, perquè m'agrada seguir un esquema que tingui lògica, que afecta la gent gran, com comentarem, afecta les persones amb discapacitació, afecta els malalts mentals–, dir que no s'ha fet res, quan el món de la discapacitació té la perspectiva de serveis socials, té garantits tots els serveis, des de l'estimulació precoç fins al fet residencial, passant pels serveis ocupacionals i els centres especials de treball, és no veure o no voler veure una realitat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Pel que fa a l'atenció a les persones grans, també ho comentarem, i és evident que és un repte que tenim actualitzat, però permeti'm que insisteixi que el que és nou a la dependència, perquè ara sembla que parlem d'un fet absolutament nou que no s'hi hagi fet mai res, és la dimensió que avui dia té, i és una dimensió perquè hi ha un increment de persones grans, perquè ha pres una dimensió social que afecta la seva societat en el conjunt i, també, per la seva naturalesa, perquè implica nous compromisos de protecció i de finançament, però, a més a més, hem de tenir clar, quan parlem de dependència, que no és un concepte homogeni i que, per tant, hi ha un divers ample ventall de situacions i, per tant, de respostes. Quan parlem de dependència de la gent gran, podem situar persones i el col·lectiu amb

baixa dependència, i les respostes seran d'una determinada manera; quan parlem d'alta dependència n'és una altra, i quan parlem de persones amb dependència alta, que requereix requeriments sanitaris, n'és una altra.

Identificar malaltia amb dependència avui dia no ho fa ningú. Per tant, tots sabem que hi ha una situació que requereix suport sanitari, però que la manca d'autonomia per portar a terme les activitats de la vida quotidiana, que s'entén com a situació de dependència, no té per què tenir un tractament sanitari, com vostè sembla que ho engloba.

Pel que fa a malalts mentals, vostè sap i ho hem pogut expressar, quines són les actuacions que hi ha. Aquest ha estat, certament, l'àmbit que hi hem pres més tard decisió. S'ha ben reconegut i s'ha presentat una programació claríssima de recursos de suport a les famílies, d'equipaments residencials, i li parlo des del vessant social.

Per tant, permeti'm que em centri en les persones grans, perquè vostè, també, en certa manera, ho ha fet, i perquè és el sector que en aquests moments té més protagonisme, però en l'atenció a les persones grans amb dependència hem d'evitar, també, construir un discurs de catàstrofe demogràfica, perquè sí que és veritat que hi haurà més persones grans, però també és cert que les persones grans tindran més bona salut i més possibilitats. Les projeccions de futur no es poden fer que hi haurà un gran envelliment paral·lelament al grau de dependència. Més volum de persones grans no implica més volum de personal malalt i personal dependent.

Amb tot, som conscients que necessitem ampliar la cobertura per a persones grans amb dependència. Nosaltres aquí hem explicat moltes vegades quin era el nostre objectiu, que des del primer moment vam basar en el compromís que s'havia pres en el programa quan formulàvem set mil places, i vostè sap que no tothom parlava de set mil places, i com, a més, hem anat construint un discurs que garantís l'increment quantitatiu de serveis en places residencials, amb increment d'atenció domiciliària en l'àmbit municipal, a través del foment. Aquest any 2002, per exemple, està previst un increment d'un 14% en els convenis de foment als ens locals, i així ho estem discutint amb ells.

Per tant, increment quantitatiu de recursos assistencials, però també procés de reflexió i procés qualitatiu, i quan parlem de procés de reflexió, vostè ho sap –vostè ho sap– que el Govern, el 3 d'abril de 2001, va aprovar l'encàrrec que una colla d'experts, trenta-cinc en el seu conjunt, ajudessin a sistematitzar com s'havia d'enfocar aquest nou model de futur d'atenció a la gent gran, perquè calia repensar l'atenció a les persones grans amb dependència. Però, a més a més, i en parlar, a part d'obrir aquest procés de reflexió, que recollia l'opinió dels diferents experts, tant de l'àmbit sanitari com de l'àmbit social, també vostè sap, perquè ho hem explicat, que vam prendre un acord el juliol del 2001 que garantís un creixement ordenat i uns nous preus perquè els diferents sectors privats que concerten oferta amb l'Administració poguessin garantir un millor nivell de qualitat i, també, un millor nivell de professionalitat.

Per tant, estem perfectament en la línia que toca estar. Incrementar els recursos i, a la vegada, ampliar el procés de reflexió i dibuixar el model de cara al futur, i el que sí que jo ja li puc dir és que hem pres el compromís de dibuixar el model de futur per tindre diverses constatacions que tots els experts identifiquen. Diversificar l'atenció a les dependències. Queda clar que n'hi ha més d'una, de dependència, que hi ha diversitat i que, per tant, hi ha d'haver diversitat de recursos, i que no tots els recursos són tan estrictament sanitaris com vostè sembla que vol posar en el mateix conjunt. Però també un element molt important, que és prevenir la dependència a les edats joves. Tots els estudis demostren com la prevalença de la dependència decreix entre el 0,75 i l'1,3 en determinats països on el canvi d'hàbits i el control de factors de risc és important, i nosaltres en el treball de prevenció de la dependència hi tenim un bon compromís.

Però hi ha un altre compromís ferm, i vostè sap que molta part de les nostres actuacions i dels compromisos que hem pres estan orientats en el principi que ara li diré, que és orientar les preferències a l'usuari. Quan nosaltres parlem del viure en família, quan parlem d'apropar la planificació territorial, és perquè sabem que el 80% de les persones grans en situació de dependència opten per mantenir-se en la seva llar, i és aquí on les diverses actuacions que estem fent responen perfectament a aquest criteri, i no deu estar tan malament el viure en família com a resposta a aquesta idea, que altres persones i altres grups veig que han assumit el concepte i, fins i tot, el mateix anunciat.

Per tant, orientar les preferències a l'usuari, donar suport al cuidador informal, i això vol dir donar orientació, donar suport i donar formació i garantir que hi hagin plataformes de serveis adequats. I en aquest sentit, vostè sap perfectament que quan parlem amb el sector i quan parlem del nou model residencial per a persones grans diem que no només han de tenir gent a dintre per donar-los els serveis necessaris, sinó que hem d'animar que les residències i els nous centres treguin serveis cap enfora, i presentin serveis a la comunitat, i esdevinguin autèntiques plataformes de servei, precisament per respondre a les diferents necessitats de l'usuari.

Per què diem això? Perquè en som conscients i ho fem, perquè –repetixo– creixement de places, condicions econòmiques, programes de suport a les famílies –em situo en gent gran..., posant a la persona com a l'eix central del model assistencial, i vostè ho sap. S'està treballant en una realitat d'àmbit rural i una realitat d'àmbit més urbà. Quan nosaltres ens hem proposat..., no només set mil places, ens hem proposat un indicador, perquè parlar de milers de places està bé, però sempre s'ha de dir sobre què i fins on es vol arribar, i nosaltres vostè sap que vam partir de 3,7 places per a cada cent persones de més de seixanta-cinc anys, hem dit que volíem arribar a prop del 4,8, que és el referent europeu, i no el 3,5, que és el referent estatal.

Per tant, ampliar els serveis, però també dibuixar un nou model que comporti noves línies d'actuació. I aquí sí que li diré que tenim totalment identificat..., vaja!, ho ha anunciat el president de la Generalitat, la creació de l'Agència, i estem endegant un programa, i, si vol, des-

prés, amb més detall, li explicaré els diferents apartats per integrar l'atenció a la dependència en un únic espai, i l'hem anunciat, i estem treballant per impulsar l'Agència Catalana d'Atenció a la Dependència. Per tant, anunciar aquí una cosa tan nova, dir que ens demanarà que ens hi afegim, quan és vostè que s'afegeix a un anunci que està fet des de fa mesos i que s'hi està treballant, el que jo crec en aquest punt, el que hem de celebrar, és que hi hagi coincidència, coincidència que ve, a més, d'un enfocament lògic que a Catalunya tot l'àmbit sociosanitari vostè sap que ha estat absolutament capdavanter. Però també estem en una acció decidida per valorar adequadament el recurs humà. Apareix en aquest nou sector..., apareix aquest nou factor, unes noves necessitats de professionalitat, i quan hem establert nous preus a l'hora de finançar les places públiques hem també exigint noves qualificacions professionals.

En definitiva, som conscients que estem davant d'un repte de futur, que caldrà invertir també en la gestió del coneixement en aquesta àrea i que hem d'avançar, també, en el reconeixement del dret a l'atenció a la dependència, i que aquest sí, que a través del Grup Parlamentari Català li puc explicar a la segona part les actuacions que s'han fet per aconseguir-ho, i el que permet dir és que aquest tema està ben enfocat a Catalunya –la prova és que els programes que van apareixent no fan grans diferències, al contrari, assumeixen propostes que vénen de lluny en el Govern català–, que el sector està treballant coordinadament amb el Govern de la Generalitat i que la confiança de les persones grans en aquest model joestic segura que comptem amb ell.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Consellera, vostè ha demostrat poca ambició, eh? Vostè ha dit que jo deia que volia sanitaritzar. Li he parlat sempre de sociosanitari. Vostè ha dit que jo parlava, fonamentalment, de persones grans. Vostès han encarregat un estudi que podien haver fet després de vint-i-un anys, com a mínim, l'estudi de necessitats de totes les persones amb dependències de Catalunya, com a mínim, perquè ja que estudien després de vint-i-un anys, val més, doncs, que ens hi posem amb un sostre d'ambició molt més important.

Consellera, l'anterior legislatura –l'anterior–, les heme-roteques d'aquest Parlament ho diuen, nosaltres vàrem proposar la creació d'una agència sociosanitària. Vostès van votar-hi en contra. Aquí es va crear una comissió per revisar el finançament dels serveis socials, en especial la dependència, que va morir perquè no hi havia lideratge del Govern de Convergència i Unió.

Reconegui que tenim una baixa cobertura des de l'àmbit de serveis socials. Com pot dir que tenim una oferta? Digui la veritat: quantes places d'oferta pública de

residència tenim? Jo encara no ho sé, consellera, encara em deu la memòria de l'últim debat de pressupostos, però, fixi's, lleigeix les seves, els números que el Govern em dona. Tenim una cobertura que, essent molt generosa, diríem, creient-me el número més alt, d'1,6, d'1,6 places d'oferta pública per a cada cent persones majors de seixanta-cinc anys.

Però no li venia a parlar de ràtios de residència avui. Li venia a parlar del model integral, no de coordinació, que és molt diferent. Li venia a dir si estava d'acord que a partir d'ara el servei d'atenció a domicili fos un servei integral, que quan calgués hi anés un treballador familiar o treballadora familiar i quan calgués hi anés una infermera, una auxiliar de la llar o un metge. Estem parlant d'això, estem parlant d'àmbits de planificació sociosanitària conjunta, diríem barri, districte, municipi, mancomunitat de municipi, sector per a algunes altres coses i regió per a algunes altres coses. Si vostè mira la quantitat d'iniciatives parlamentàries absolutament disperses de tots els grups parlamentaris, ara demanant un pla integral per a les persones amb epilèpsia, demà demanant un pla integral sociosanitari per als trastorns de desenvolupament, etcètera, etcètera, etcètera.

Consellera, reconegui que des del punt de vista de desplegament de serveis socials, en vint-i-un anys la cobertura ha estat migrada, i aquesta és una responsabilitat exclusiva del Govern de Convergència i Unió. No hi han excuses, aquí no es podrà referir al Govern de l'Estat, al senyor Zapatero, o a Felipe González, o a Borrell. No, no, competències exclusives des de l'inici de la Generalitat. No hi ha, potser malauradament, una llei de mínims de cobertura d'accés universal als serveis socials, perquè potser avui ja no estaríem parlant d'això. Per tant, tota la responsabilitat és del Govern de Convergència i Unió.

Nosaltres li plantejem un model, un model que va començar bé i és reconegut en el programa «Vida als anys», però que va perdre ambició. Li plantejem un model integral, no de coordinació, amb una base de planificació, un cop conegudes les necessitats, amb diferents nivells de planificació territorial, on ho integrem tot: els recursos sanitaris, els recursos socials que tenim i els recursos socials que han de créixer. Estem disposats a parlar de finançament.

Ens explicarà a veure quina proposta portarem en aquest Parlament? Nosaltres li demanarem a la moció per què totes les persones amb dependència..., i jo no he parlat de malaltia; he explicat les causes per les quals s'arriba a la dependència. Sé perfectament que dependència és pèrdua d'autonomia per a les activitats de vida quotidiana, consellera. Però vostè sap que la realitat és aquesta. Parlem d'una pluralitat de persones que tenen necessitats, i, clar, si no reconeixem que hem de créixer molt en poc temps, segurament no cal que parlem ni de model, ni de nou marc de finançament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Quan es diu que no hi ha lideratge en aquest sector, jo, sincerament, li ho haig de rebatre, perquè..., jo no l'enyoro, una llei estatal de mínims –jo no l'enyoro. Perquè, a més, com li he dit, faig la defensa, no només l'exposició, de la feina feta, i són els col·lectius, en definitiva, els més implicats, que potser són els que estan en condicions també de fer-ne la valoració.

És veritat que hi ha molts col·lectius; en podríem parlar de més de deu. I és veritat que cal coordinar aquestes actuacions. Però, certament, és aquesta la línia, i és així com s'està treballant. S'ha d'avançar molt més en aquest sentit.

I quan vostè parla d'aquest Programa d'atenció primària, social i sanitari, que hi pugui anar o bé un responsable tècnic de l'àmbit sanitari, en una casa, o de l'àmbit social, li estem parlant del Programa d'atenció primària social i sanitària, que en aquests moments precisament s'està aplicant experimentalment en determinades comarques i que volem que es pugui estendre en el marc d'aquesta agència, que jo sí que li he anunciat que sí que hi tenim interès, perquè està anunciada la seva creació, i que estem segurs que ens permetrà optimitzar molts recursos i garantir els itineraris assistencials de les persones, no només de la gent gran, sinó també en el món de la discapacitació.

Per tant, vostè ho sap, això està fet. Està fet el que és la identificació dels reptes, estan posats els fonaments. Quan parlem de la cobertura que hi ha actualment a Catalunya i la cobertura que volem tenir i la planificació territorial que estem fent, és perquè volem que a cada comarca –i la tenim, lògicament, estudiada– aquest repartiment equitatiu de places garanteixi aquesta aproximació.

Però també és veritat que s'han de tenir molt en compte, com li he dit abans, les preferències dels usuaris, i vostè mateixa ho sap, perquè la proximitat amb què la gent vol aquests recursos quan han de sortir de casa força precisament que hi hagi un model territorial per a realitats més rurals, que es pot diferenciar del model urbà.

Evidentment, quan parlem d'un model integral, què vol dir? Posar –el que li he dit abans– la persona en el seu centre, i a partir del seu itinerari, en l'àmbit de la discapacitació, tots els treballs que hem anat anunciant i que s'estan fent entorn de la CTIC, d'aquesta Comissió que ha de garantir que la família tingui un itinerari ben dibuixat i que tingui els serveis de professionals amb un *continuum* per evitar les múltiples gestions i repetir les informacions. En això sap perfectament que s'hi està treballant.

I en l'àmbit de la gent gran és el mateix. Jo li puc parlar..., i vostè també, n'estic segura, perquè, quan després vostès concreten també mesures, també parlen de places residencials, d'habitatges tutelats, de centres de dia, del programa «Viure en família», d'atenció domiciliària. Perquè, si només fem discursos teòrics i no incrementem els serveis, ben poc se'n pot beneficiar la persona que ho necessita.

A partir d'aquí, jo li haig de dir el que ja abans li he comentat: continuar en l'àmbit de la reflexió, continuar aprofitant els debats teòrics que hi ha sobre l'allargament de la vida, el fet de comptar amb un treball que trenta-cinc experts hi han participat, ens avala perfectament moltes de les actuacions que tenim encaminades, sabem que el que fem i el que hem anunciat està en el bon camí, i, a la vegada, ampliar les actuacions concretes.

I quan li dic que per a l'any 2002 l'atenció domiciliària, per part dels nostres convenis, tindrà un increment d'un 14% és perquè, lògicament, estem passant d'unes hores per habitant a unes altres hores, amb una cobertura molt més àmplia, tot i que tots sabem –i és veritat– que la competència és dels ajuntaments i consells comarcals, però a través dels convenis, que vostè sap perfectament que han tingut un increment notable, que hem canviat, fins i tot, la mecànica a favor dels ajuntaments i els consells comarcals i que això està reconegut per l'Associació, per la Federació de Municipis, pels diferents estaments; que, quan parlem d'habitatges tutelats, estem parlant d'equipaments que s'han d'estudiar molt bé, perquè moltes de les expectatives que havia creat –i em consta que vostè ho coneix–, doncs, a vegades resulta que són poc estimulants.

Per tant, hi ha altres llocs. Aquí a Barcelona mateix s'estan anunciant molts habitatges tutelats i a molts barris estan demanant que es converteixin en residència; ahir en parlava jo amb l'Ajuntament de Barcelona. Aquest és un repte que, com que és nou, aquests canvis de l'allargament de la vida, algunes de les iniciatives que s'han plantejat potser s'hauran de reconduir. Però, bé, és això el que hem de fer: estar a prop del sector i escoltar bé.

Quan parlem de centres de dia, igual. Quan nosaltres acabem de complir el compromís amb la ciutat de Barcelona d'endegar deu residències a la ciutat, cosa que està feta amb aquests dos anys..., totes deu tenen dotació econòmica, totes porten el seu centre de dia i totes estaran encaminades a un model de gestió que permeti treure aquests serveis a domicili cap a la comunitat. Aquest és l'avenç real. I quan la ràtio, diguem-ne, passarà d'un 3,9 a un 4,5 o un 4,8 és quan parlem, realment, de cobertures de nivell europeu.

I, a més a més, el programa «Viure en família». Pensi que del programa «Viure en família», en què vostès anuncien –perquè jo ho he vist– crear mil places anuals en el programa «Viure en família», en aquests moments hi ha més de cinc mil famílies a Catalunya que se n'han beneficiat.

Per tant, senyora Geli, reconeguem que a l'hora de les estratègies hi ha coincidències..., per cert, nosaltres, en molts d'ells, tenim uns estàndards més elevats, i, això sí, conjuntament amb el sector, conjuntament amb els experts, anar avançant, perquè el repte d'atenció a les persones grans amb dependència i al conjunt de totes les persones dependents, atenent el caràcter social que tenen els reptes que planteja, lògicament, mereix l'atenció..., i així ho ha demostrat el Departament de Benestar Social, que ha tingut un increment d'un 35% per a atenció de la gent gran i d'un 30% en el món de la discapacitació. Si això no són voluntats

reals, si això no són paraules, senyora Geli, m'ho digui, perquè el pressupost, en definitiva, és la traducció real de la voluntat política, i així ho hem fet, i així ho continuarem fent.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació en les zones d'industrialització feble o tardana (tram. 300-00880/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política industrial i d'ocupació en les zones d'industrialització feble o tardana. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Senyor conseller, suposo que no li sorprendrà que li digui que aquesta és una interpellació que vol tractar i vol descabdellar-se parlant de Lear Corporation. I això no és per un aprofitament ni per reduir el funcionament de la cambra, sinó perquè considerem que Lear Corporation i la situació que està patint és un símptoma i a la vegada una conseqüència –mai una anècdota– d'una situació que es produeix en unes determinades parts del nostre territori amb relació a la política industrial.

És un símptoma d'un problema i una conseqüència d'una manera d'actuar: un símptoma d'una de les febleses que té una part del nostre teixit industrial, que adapta, que produeix unes conseqüències molt més greus en aquestes comarques d'industrialització tardana més feble, com és el tema de Lear, i una conseqüència, al nostre entendre, d'un model de desenvolupament industrial, d'un model d'actuació política d'aquest Govern i d'un model de resposta, o de manca de resposta, o de resposta inadequada d'aquest Govern. Mai és una anècdota, perquè mil dues-centes persones mai suposen una anècdota, però sobretot perquè demostra aquells punts febles que té la nostra estructura industrial i que s'expressen amb aquesta situació.

La indústria catalana, globalment considerada, ha canviat molt els últims vint anys, i la seva disposició en el repartiment mundial de la producció també. I val la pena dir que, globalment, a la indústria catalana estem millor que fa un temps. Però la realitat ni és sempre homogènia, ni estable. I des d'aquesta perspectiva Lear Corporation és un símptoma dels problemes de les empreses industrials o d'algunes empreses industrials que tenim. No és un problema d'una multinacional: és el problema d'una estratègia empresarial concreta, que la fa una multinacional, però que la poden fer altres empreses, autòctones o no.

Per tant, Lear és el problema d'una estratègia industrial plantejada; és un problema que deriva d'un model de

competitivitat basat en allò que eren els nostres avantatges competitiu fa vint anys, però que a hores d'ara ja no tenen futur. Una estratègia competitiva basada en mà d'obra i precarietat laboral, en baixa tecnificació i en productes madurs. Aquest és un triangle que ja ha donat altres anècdotes: Corberó, Iar Siltal en el seu moment, o Hewlett-Packard han estat anècdotes d'aquest model. El que succeïa és que es produïen en altres entorns on era molt més fàcil digerir-ne les conseqüències.

És un model, també, d'ajuda a la localització. Tots vam coincidir fa un temps que era necessari afavorir posar ajuts públics en aquestes empreses. Si en algun temps això es podia justificar, perquè ni teníem temps per crear ocupació endògena, teníem molt d'atur, perquè el nostre teixit industrial, després d'una etapa, diguem-ne, de tancament propi, estava molt mal fet, molt desfet; convenia aprofitar la nostra posició històrica, érem un portaavions on podien aterrar inversions, perquè anàvem a entrar a la Unió Europea o acabàvem d'entrar-hi –tot això eren avantatges competitiu i ocasionals de fa vint anys–, mantenir-la ara, aquesta situació, fer d'aquests valors els mateixos, és jugar a la ruleta russa: algun dia, quan pica, resulta que es produeix una tragèdia; mentre no pica, mentre no surt la bala, doncs, no tenim problema.

Per tant, és pel camí de la recerca, del desenvolupament i la innovació, de la formació tècnica i professional, de la qualitat dels serveis i subministraments i de les infraestructures, com podem ser competitiu ara. Mantenir les altres situacions és, ho repeteixo, jugar a la ruleta russa.

Però aquest canvi de situació que es requeria és el que no s'ha produït. Hem vist com hi havia un cofoisme i una acomodació als rendiments que donava l'esforç que empreses, treballadors i administracions havien fet en un altre moment, i, a partir d'aquest èxit que s'havia produït en altres moments, es justificava que ara no tocava fer res.

No han fet res del que calia. A Lear sabien el que estava succeint, i no han fet res. Ho sabien des de feia temps; si més no, des de l'abril de l'any passat, o almenys en allò que vostè va reconèixer, acompanyat d'aquella expressió que «jo ho sabia, i el senyor Rañé, que és de la UGT, també». El senyor Rañé, que està afiliat a la UGT i és diputat del Partit Socialista, no sabia que Lear volia tancar la seva planta el mes d'abril de l'any passat. Vostè, pel que sembla, sí. I el conseller de Treball, tampoc; ens ho ha reconegut aquest matí.

En tot cas, sí que hi havien dades que tothom podíem veure, i el Govern el primer: es reduïen llocs de treball i, pel que sembla, es tenia aquesta informació. Però no hi ha hagut, des de llavors fins ara, cap actuació preventiva. Durant tot aquest temps no s'ha fet res per prevenir aquesta situació: ni diversificació del teixit, ni fermesa davant de l'empresa... Només se'ns ha dit: «Lleida és la província de tot Espanya que té menys atur», amagant que era la província que tenia menys activitat també.

A Catalunya també succeeixen coses semblants, ja no tan sols en aquestes comarques. També ho saben, ho neguen i tampoc actuen. Hi han dades econòmiques des

de fa temps, econòmiques i laborals, que demostren que és necessari actuar, i no estan fent res. L'atur porta onze mesos baixant de manera consecutiva, i és més alt... –perdó–, l'atur és més alt que al mateix mes de l'any anterior, onze mesos consecutius. L'EPA ha marcat aquestes mateixes circumstàncies, i el resultat de final d'any és que a Catalunya es destrueix ocupació i a Espanya encara se n'està creant amb un ritme inferior. El creixement autonòmic va de baixa, encara que és positiu, des del primer trimestre de l'any anterior. L'Institut d'Estadística de Catalunya reconeixia que, en els sectors industrials, el sector elèctric i el del metall tenien problemes –casualment, Lear fa alguna cosa que té a veure amb el metall i amb l'electricitat, encara que no és aquest el sector. Hi ha un descens d'un 1,2% anual de l'índex de producció industrial el 2001, i un 5,2 de descens el mes de desembre; hi ha un descens de l'1,8% de la població ocupada en el sector industrial, en l'últim trimestre, i un increment, tan sols un increment d'un 0,1% de la inversió industrial el 2001, segons diu l'enquesta de conjuntura industrial. Però el més greu és que diu que per a l'any que ve hi haurà un descens del 5%, que aquesta és l'enquesta del plantejament per a aquest any; l'any que ve és la del 2002, en què estem.

Hi havien símptomes, hi han símptomes, i no hem vist aquesta reacció. Si més no, permetin-me que els digui que la nostra valoració és que Catalunya els ha canviat sota els peus i no han estat capaços d'adonar-se d'aquests canvis. Allò que era útil fa vint anys, precisament perquè va ser útil, avui ja no ho és; precisament perquè va ser útil i va tenir èxit, avui ja no ho és. I mantenir la mateixa política i els mateixos plantejaments és el que ens porta a aquesta situació.

I, sobretot, creiem que hi ha hagut un error en la resposta: hem observat claudicació i resignació. Claudicació davant l'empresa, perquè aquesta és una empresa que no presenta ni els números, perquè sap que si presenta els números no podrà justificar la seva mesura, i és el Govern el que ha d'autoritzar-li aquesta mesura. Per tant, tenen instruments i mecanismes. Miri, nosaltres diem una cosa molt clara: el que tingui vicis, que se'ls pagui. I al que vulgui acomiadar sense motius –acomiadar sense motius és un vici– no li ho hem de posar fàcil, li ho hem de posar molt difícil. I hem vist que hi havia molta comprensió, un excés de claudicació, davant d'aquest tema.

I una resignació evident –resignació. Vostès confonen les decisions empresarials amb veritats inamovibles, en funció de la globalització i d'altres coses. Mirin, mentre no donin el pas de veritat d'assumir que la política del Govern ha d'entrar per abordar els problemes que plantegen els poders econòmics, la globalització, els ciutadans ens trobarem orfes. Mentre no decideixin actuar des del poder davant d'això i començar a ser actius, els ciutadans estarem orfes. I això és el que la gent els exigeix. I vostès, per contra, ens expliquen que cal resignació i que la cosa està molt complicada.

Mirin, si fos senzilla, ja l'hauria resolt la gent. És perquè és complicada que volen que el Govern hi participi i es posi del seu costat, i això és el que no troben. No troben el seu Govern. I crec que no aprofiten els seus recursos, les seves potencialitats i erren a la pràctica.

Aquest mes –permeti'm que li ho digui– no ha estat el més afortunat quant a gestos. El president Pujol no ha tingut l'habilitat de suspendre un viatge a Polònia. El senyor Mas ha preferit fer-se unes determinades fotos en lloc d'intentar parlar amb la multinacional a Detroit. De vostè coneixem poques coses perquè està molt callat, massa al nostre entendre. I, del conseller Franco, li hem sentit acceptar els criteris quan es va reunir l'empresa, i quan la gent s'ha mogut tots s'han començat a girar, però és quan la gent s'ha mogut que han començat a mirar i a treballar. I ara què fan? Miri, demanen temps, que és ni més ni menys el que demanen per al seu govern en totes les matèries, fins i tot pel temps de governar; treuen inversions i prometen inversions... I jo li dic: si les inversions són del mateix tipus que era Lear, ens tornarem a equivocar, tornaran a enganyar la gent; això és pa per avui i fam per demà.

El vicepresident primer

Senyor Rañé...

El Sr. Rañé i Blasco

Ara mateix acabo, senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Rañé i Blasco

I diuen, per últim, que seran forts i no aprovaran l'expedient. Miri, si és veritat això, dintre de quinze dies, quan els plantejem que votin la moció dient que no aprovaran l'expedient, ho veurem, si ho diuen.

La gent de Lear, la gent de Catalunya, el que vol d'aquest Govern són fets, actuacions concretes, una posició ferma, i no paraules.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç, Energia i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Miri, senyor Rañé, no... Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats... Senyor Rañé, no m'esperava altra cosa; és obvi. Diu: «Vostè haurà quedat estranyat...» No he quedat gens estranyat. De fet, ja sé que en circumstàncies d'aquest tipus la interpellació, que va orientada a parlar d'una orientació política general, es transforma en una pregunta ampliada. Però vostè segurament deu tenir raó, en té, quan diu que el cas de Lear es pot utilitzar com a exemple d'un fenomen general, i, per tant, està plenament justificat que vostè el faci l'eix d'una interpellació. És a dir, res a dir en això. Però això em dona peu a comentar-li coses que vostè ha esmentat, a més a més, eh? Lear –i en parlarem–, Hewlett-Packard –i en parlarem–, Procter & Gamble –i en parlarem–, la Farga Casanova –i en parlarem–, Taurus –i en parlarem– i... Perquè, efectivament, jo arribo exactament al mateix diagnòstic que vostè. És a dir..., ja ho veurà.

L'economia catalana –vostè ha començat dient– ha tingut una etapa brillant. De fet..., *Periódico* d'ahir –el recorda, no?–: «Barcelona manté el lideratge industrial a Espanya; Girona té la renda *per capita* més alta del país, doblant la de Granada, que és la darrera. La riquesa s'ha desplaçat al nord-est...» –el nord-est és aquí. L'altre dia, el dia 16 de... –no, ho dic, allò, per recordar-ho–, el dia 16 de febrer, *Expansión*: «Les exportacions catalanes van créixer un 10,92% entre gener i novembre de l'any 2001 respecte a l'any anterior, el 2000, mentre que les del conjunt d'Espanya, incloent-hi Catalunya també, van créixer un 5,82%. La participació de Catalunya a les exportacions espanyoles s'eleva al 28,13%, quan l'any 1986 era el 21%.» O, bé, avui mateix: «Catalunya ha sigut líder en el procés de creació d'empreses, amb 22.000 empreses, mentre que Madrid se situa a 21.000», etcètera, no?, en podríem continuar posant exemples.

Però vostè que és un bon observador –i per això sabia el que podia passar amb els cablejats, exactament igual que jo–, vostè que és un bon observador diu: «No ens podem refiar de les manufactures de mà d'obra intenses per tal d'assegurar la continuació de la prosperitat del país»; hi coincidim plenament. És clar, el que passa és que llavors vostè fa, en el seu raonament, em sembla, em sembla que fa una petita incoherència. I li ho explicaré fent servir primer l'exemple de Hewlett-Packard, i després entrarem en el cas de Lear a fons, eh?

A veure: exemple de Hewlett-Packard. Hewlett-Packard, que va començar a Terrassa –ara no veig cap diputat de Terrassa– fa uns quants anys, fent simplement una manufactura senzilla d'uns plòters no avançats ni per la seva època, va anar evolucionant fins al punt que, a base de funcionar molt bé, a base de trobar gent molt ben formada, Hewlett-Packard va decidir transferir allò que se'n diu el *headquarter*, és a dir, la direcció de la divisió d'aparells d'injecció de tinta de San Diego aquí a Sant Cugat –de San Diego a Sant Cugat: això va de sant en sant, és com el joc de l'oca. Escolti, transferir això vol dir transferir totes les decisions de la divisió i transferir, a més a més, la recerca i desenvolupament de la divisió, de manera que el que està passant ara a Hewlett-Packard a Sant Cugat és que la fàbrica de Singapur i la fàbrica de Taiwan –mà d'obra barata– són dirigides des de la divisió de Sant Cugat. I, malgrat que Hewlett-Packard va tancar una operació manufacturera que era l'única que li quedava aquí, no ha parat de créixer en ocupació –no ha parat de créixer en ocupació.

El que passa és que és una altra ocupació. Després parlarem d'això, perquè la gent, les 1.000 persones –200 eren de contractació temporal– de Cervera, que en algun cas no són una persona d'una família, sinó que són tres persones de la mateixa família, naturalment que es mereixen tot el respecte, tota l'actuació que estem intentant endegar –i ja li ho explicaré també, si em dona temps. Però el cas de Hewlett-Packard és un cas arquetípic, precisament, d'evolucionar cap a la direcció correcta, perquè el que és molt difícil tancar, el que no es tanca és el nucli central, el *headquarter* d'una divisió.

Però, és clar, és que això és el que està passant amb Lear també. Perquè vostè em parla de Lear Cervera,

que és un problema important i que, a més a més, és un problema greu... Home, escolti, vostè i jo, que ja fa temps que anem per aquests mons de Déu, i un company seu, que a més a més va ser enormement positiu i que ara està de president del Consell Comarcal del Baix Llobregat, vostè i jo recordem molt bé què va passar amb la Seda, i com es va salvar la Seda, quan ningú en donava ni cinc cèntims, de la Seda. El que passa és que la situació de la Seda no era tan dramàtica com la situació de Cervera, perquè hi havia més coixí.

És clar, el que passa a Cervera..., vostè em diu: «Per què no s'ha fet res abans, a Cervera?» Miri, entre altres coses, perquè no es trobava mà d'obra en cinquanta quilòmetres a la rodona, sap? És a dir, quan intentaves portar alguna activitat substitutiva en aquelles dues naus de Lear a Cervera que ja estaven buides, resulta que no es trobava mà d'obra.

Per tant, aquí tenim dos problemes: tenim el problema del model que vostè diu –que ara n'estàvem parlant i continuaré parlant-ne–, i després tenim el problema de la incidència extremament forta en una zona on s'ha donat el fenomen del quasimonocultiu. Això s'assembla molt al cas, si vol vostè, de Taurus, que també en podríem parlar.

Bé, tornem al fet. Què està passant amb Lear a Valls? Fa uns quants mesos, Lear va decidir traslladar la central de la divisió europea d'electrònica i electricitat de l'automòbil de París a Valls, amb plena responsabilitat d'aquesta divisió per als nous productes d'aquesta especialitat. Què ha estat passant amb Valls durant aquests mesos, durant aquests anys?, què ha estat passant amb Lear a Valls durant aquests anys? Doncs, miri, ha estat passant que el creixement de la plantilla s'ha situat en les següents xifres: any 98, 532 treballadors; any 99, 570 –salto–; any 2001, 646; any 2002, en aquests moments, 740; a finals d'any n'estan previstos 950. 950 treballadors de quin tipus? Doncs, miri, al voltant de 300, enginyers. Perquè allà es tracta de dissenyar les noves línies de producte, aquelles que no són obsoletes.

I vostè em pot dir: «Home, doncs, per què no aprofitaven la planta de Cervera?» Tot això és el que haurem de discutir a l'hora de discutir una cosa que em pertoca a mi com a govern, però molt especialment al conseller Franco, com a administració de treball; haurem de veure en quines condicions i de quina manera es fa el que pretenen fer. Però no em digui que Lear és una societat que està abandonant el territori. Lear està contribuint a canviar l'estructura productiva de Catalunya en aquest sentit que li estic dient, de la mateixa manera que ho ha fet d'una manera molt decisiva Hewlett-Packard.

Escolti, Taurus. Taurus era una situació problemàtica d'unes característiques similars, perquè era l'element d'ocupació essencial d'una part del territori que, si es quedava sense Taurus, estava molt malament. Bé, allà, com que no era una multinacional que tanqués al mateix temps vint-i-una fàbriques arreu del món –que és el que està passant en aquest cas amb aquest producte de Lear–, es va poder actuar d'una altra manera. Naturalment, el final de tota l'operació –que vostè ho coneix molt bé– és

no només que s'ha salvat Taurus, sinó que s'han tancat la central i les oficines de Taurus a Barcelona i s'han traslladat totes les decisions a l'Urgell; totes les decisions i tots els serveis de l'empresa. Vol dir que aquell xicot de l'Urgell que abans estudiava econòmiques, i llavors, per buscar feina de comerç exterior, perquè es el que li agradava i el que volia fer, s'havia de col·locar a Barcelona i despoblaven la comarca de la gent que havia obtingut més formació i, per tant, la deixaven en aquella situació que vostè diu: «Escolti, això és un perill»..., aquella gent ara troba feina allà.

Bé, doncs, aquesta, senyor Rañé, és la línia d'actuació; jo li ho puc explicar amb molt més detall –després tindrem oportunitat de fer-ho, segurament–, però pensi que coincideixo amb el diagnòstic, fa temps que el coneixem i fa temps que hi treballem. I jo temia, evidentment... Escolti, aquesta fàbrica de cablejats és la tercera fàbrica de cablejats que tanca a Catalunya; ja li diré les altres. I jo temia, més que per aquesta, temia per la de Roquetes. I el que ha passat ha sigut que, en tot cas, s'ha plantejat en aquesta i sembla que la de Roquetes de moment està consolidada. Ja ens ocuparem d'anar trobant substitució, ja ens ocuparem de veure com es pot, almenys, passar feina cap a Roquetes.

Senyor Rañé, coincidim amb l'inici del seu diagnòstic, no coincidim amb el final. Perquè, a més a més, aquestes coses mai passen –senyor president, si em permet l'última frase– de blanc a negre: hi ha tota una gamma de grisos. I l'evolució del nostre sector industrial va precisament en la direcció que jo li estic explicant, i que li he exemplificat amb la mateixa actuació de Lear a Valls i li podria exemplificar amb pilons i pilons d'empreses catalanes que estan fent exactament la mateixa evolució, i guardant aquí els llocs de treball de més valor afegit, aquells que poden donar més alt nivell de vida, aquells que poden donar més seguretat, i, en canvi, posant a l'exterior les feines que requereixen pagar sous, dels que estan pagant els seus competidors en altres països que no estan en la nostra situació socioeconòmica. Aquesta evolució és claríssima, però les conseqüències que jo n'extrec són bastant diferents de les que extreu vostè.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo ja he admès que hi ha una part del nostre teixit industrial que té un disseny positiu i que, a més a més, els últims vint anys han estat uns anys molt importants, i, si algun dia fem l'anàlisi, doncs, trobarem que els períodes de major creixement dels últims vint anys no han estat aquests últims, sinó que han estat precisament des del 86 fins al 93, amb taxes de creixement molt més altes. Aquests són els períodes de creixement més alts, que arriben al 7% i al 8% de taxa de creixement anual, cosa que no s'ha assumit en els últims períodes. Però, bé, això és una discussió d'aquelles que és per nosaltres. L'important és aquesta situació.

Ara bé, vostè m'ha agafat algunes dades d'aquestes puntuals, «aquest mes s'han creat més empreses a Catalunya», vull dir, les dades últimes –les dades últimes–, i no farem una discussió estadística, però les dades últimes dissortadament venien a confirmar que el nombre de creació d'empreses a la Comunitat Autònoma de Madrid era més alt que el de Catalunya en els dos últims anys.

Però, en tot cas, no discutirem aquest tema, perquè no em sembla important, si no fos pel cas que, dos mesos abans d'anunciar el tancament de Lear, Lear crea dos-cents llocs de treball a Madrid amb una activitat de més valor afegit. Si no fos per aquest cas, no entraria en aquesta discussió, però Lear munta una activitat amb aquest tema.

Des d'aquesta perspectiva, em sembla que quan estem parlant de les solucions de la gent em sembla important perquè, senyor conseller, vostè m'ha fet una gran explicació del que fan les empreses i jo li pregunto què és el que fa el Govern. Sí, és aquest el problema: el que fan les empreses ja ho sabem, com funcionen ja ho sabem, com funciona la població, ja ho sabem, però, d'això en menjaran i viuran i tindran una solució les 1.200 persones de Lear? No, perquè aquest és el seu problema: aquesta actuació de l'empresa és la que produeix aquesta situació, i des d'aquesta perspectiva sabem i coneixem que, si no m'equivoco malament, és el Dursi qui ha donat subvencions a Lear per fomentar aquesta activitat a Valls; i, a més a més, sabem, o almenys ens informen, que familiars d'algun dels membres del Departament que ha donat aquesta subvenció dirigeix aquest programa a Valls; això també ho sabem, que és una casualitat. Bé, és igual, no té res a veure.

I, a més a més, estem molt contents que aquesta empresa hagi tingut un plantejament polític de no concentrar la seva recessió de contractes allà on està polèmicament més candent el tema. També ens n'alegrem molt, perquè posar un problema damunt d'un altre sempre és un problema. Però aquest és un plantejament polític, no és un plantejament empresarial, perquè nosaltres també patíem pel tema de Roquetes. Ens alegrem que Roquetes no hagi d'aguantar el Pla hidrològic i el tancament d'una part de Lear, ens n'alegrem, però aquest és un plantejament polític, no empresarial.

Però jo el que li dic és: què fa el Govern? Com està actuant? Perquè el que fan les empreses ja ho sabem, i porta avantatges i inconvenients.

I nosaltres el que volíem avui era que vostès es comprometessin en un seguit de coses: a plantejar fermesa davant de l'empresa i rebutjar-li el tancament, així de clar, a dir: «Escoltn, vostès no poden tancar aquesta planta. Hem de buscar altres opcions.» Que plantegessin amb tota claredat el fet que, si la societat els va ajudar en un determinat moment, han de retornar això en base a un pla social, en base a retornar les ajudes, en base a ajudar la recol·locació, en la reindustrialització. Una actitud que no sigui la de submissió davant d'aquestes estratègies empresarials, que tenen una lògica empresarial. Però el que estem plantejant és: què fa el Govern; i també que fruit d'aquesta situació preparem el futur i endeguem problemes de diversificació, de potencialitat dels recursos en-

dògens, de millora i de foment de la recerca i el desenvolupament, també en aquestes zones, i que això es faci amb acord, amb els agents socials, amb els sindicats, amb els empresaris de la zona i amb els ajuntaments.

Perquè, miri, fa dos dies estava a una altra comarca veïna parlant amb una associació empresarial i em deien: «Ens sembla molt bé això que ara diguin que ajudaran a implantar-se a Cervera», diu, «però que també els que som d'aquí puguem participar en aquest tema.» No tornem a repetir una altra vegada el tema, perquè, és veritat, si ajudem a créixer les potencialitats endògenes del territori, atenent les necessitats del territori, farem un teixit molt menys voluble a aquests canvis i a aquestes situacions internacionals. És això el que li demanem.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

El que fan les empreses ja ho sabem. Volem saber el que fa el Govern. I amb això creiem que no ha fet el que calia.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president... Senyors diputats, senyor diputat, senyores diputades, escolti, el Govern ha de fer bastantes coses alhora. Una és intentar resoldre el millor possible el problema de les 1.200 persones de la planta de Cervera, i jo no vull prejudicar les decisions que des de la responsabilitat del Departament de Treball es prendran en aquest sentit.

El que nosaltres estem treballant com a Departament d'Indústria és respecte al cas particular de Cervera de trobar activitats substitutives, que si poden ser de més valor afegit, evidentment, molt millor, perquè anirem avançant en la línia que vostè demana i que jo comparteixo.

De tota manera vostè m'ha dit –no em faci trampa– que parlariem de Lear com exemple d'una situació més general, i, llavors, li he de dir el que hem fet nosaltres per tractar d'aixecar el nivell del nostre teixit industrial en aquest sentit.

A veure, abans de fer això, de tota manera... Home!, no em digui, diu: «No, no és important que s'hagin creat aquest any.» No aquest mes o aquesta setmana –no faci allò del Pujols que deia: «Hi ha anys que no tens ganes de treballar.»–, no ho confongui amb dies. És a dir... (*Veus de fons.*) Any, eh? Diu: «No, no té cap importància que aquest any haguem creat més empreses que Madrid.» Diu: «Si hagués sigut al revés, sí que seria important.» Home, no faci aquest error freudià, perquè es nota.

Què estem fent? A veure, nosaltres hem fet dues etapes, en el tema de la promoció del contingut tecnològic del teixit industrial català, que són ben diferenciades. En una primera etapa ens hem dedicat bàsicament a la cre-

ació d'infraestructures inexistents al país, i que eren absolutament indispensables per tenir una base sobre la qual treballar tecnològicament després. Aquestes infraestructures són fonamentalment els centres de tecnologia propis o participats pel Departament, que els més grossos són —els coneixen vostès perfectament— el Laboratori General, l'Idiada —l'Idiada és una de les causes que, a Valls, hi estigui havent el desenvolupament tecnològic de Lear que hi està havent—, l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, la fundació Ascamm, el Centre Internacional de Mètodes Numèrics en Enginyeria, el Centre de Visió per Computador —que és un altre ancoratge de moltes empreses d'alt valor afegit—, el Centre Català del Plàstic —per exemple, allà a tocar, a Terrassa—, l'Associació d'Investigació per les Indústries del Cuiro i Annexes —a Igualada, que està consolidant una tenèria de la més alta qualitat i del nivell tecnològic més avançat—, o bé l'Associació Catalana d'Empreses, etcètera, constructores...; és igual.

Però, ara, hem començat una segona etapa, que la hem discutit a la Comissió d'Indústria, i que el comentari que va merèixer del seu representant i president de la Comissió va ser: «Per què no ho feien abans?» És a dir, no ens va criticar el contingut, ens va criticar haver trigat una mica més del que ell pensava que es podia fer, fer-ho. Però això és una cosa que només la saps del cert quan et trobes amb la necessitat de prendre decisions, sap?

I en aquests moments hi ha quaranta-dos —quaranta-dos— unitats universitàries que estan treballant intensament en projectes de recerca, desenvolupament i sobretot innovació —de producte, també, senyor diputat, que vostè ho reclamava moltes vegades— amb empreses del país, i essencialment amb empreses del país, és a dir, teixit autòcton.

És clar, vostè em diu: «Teixit autòcton.» Home, miri, ja li he dit abans, un empresari ben conegut, petit, de la zona, no fa gaire em deia, diu: «És que...» No és que ho celebressin, estàvem tots compungits, perquè ell també està molt preocupat pel tema de Lear allà baix, però deia: «És que, escolta, jo m'he passat tres anys intentant posant un cinquè torn i no podia perquè no trobava personal.» Però, en canvi, no pas lluny d'allà, a la zona de Lleida, hem fet una acció molt decidida amb un tema que ha tingut una important transcendència: concretament, és el petit clúster de maquinària agrària. Aquest clúster, en els quatre anys d'actuació que hi hem fet, s'ha tecnificat, i l'hem ajudat a exportar de tal manera que la seva facturació ha passat de 6.000 milions de pessetes l'any a 12.000 milions de pessetes. I la xifra d'ocupació s'ha doblat també. I això amb empreses, la grandària mitjana de les quals es pot situar al voltant de vuit, deu treballadors, que són aquelles empreses absolutament arrelades, que no es plantegen marxar, que el que es plantegen és lluitar per fer-ho millor, per trobar nous mercats i per tenir millor tecnologia.

I això ho hem estat fent d'una manera sistemàtica, senyor Rañé. I el dia que vulgui ho debatem amb més extensió que la que ens dóna temps una interpellació.

El president

Perquè no en queda ja, senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, si em permet... Perquè el tema que vostè planteja probablement es mereix un debat més llarg. El que passa és que m'hi trobarà sense cap complex, perquè estem fent les polítiques industrials més avançades que es fan a Europa. Perquè el que vostè està descrivint, també passa a Alemanya, i les solucions que estem aplicant nosaltres estan essent analitzades des de fora perquè són de les més avançades d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial (tram. 300-00698/06)

El dotzè punt és la interpellació que presenta el Grup Popular al Consell Executiu sobre el sector industrial. I ho exposa l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu. Té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, senyor conseller d'Indústria, abans que res, deixi'm dir-li una cosa. És a dir, no vinc a parlar de cap empresa en concret ni a accentuar el nostre interès respecte de cap fet específic, ans al contrari. La raó que ens porta a presentar aquesta interpellació al Govern ve donada per fets diversos que al Grup Parlamentari Popular li semblen significatius, gosaria dir que perillosament significatius.

Podríem començar, per exemple, pel preocupant risc de fugida de la indústria farmacèutica cap a Madrid. Començo a parlar-li d'aquest tema perquè jo li he sentit, a vostè, en nombroses ocasions, parlar precisament de la importància que té per Catalunya la indústria farmacèutica, raó per la qual a partir del moment que m'he adonat que podríem estar diguem-ne en perill de veure minvada aquesta presència a casa nostra m'ha cridat l'atenció de forma preocupant, li dic amb tota franquesa. Podríem també continuar amb la pèrdua relativa de pes de la inversió estrangera a Catalunya, que és la crònica, pel que es veu, d'un problema anunciat, perquè aquest diputat modestament ha espigat en molts dels informes que s'han anat publicant en els darrers anys i sembla que tot això, ja en certa mesura estava més o menys anunciat.

Podríem seguir amb la generalitzada opinió dels experts que veuen la fi del que se'n podria dir el model català, el model industrial català, basat en la inversió forana de mà d'obra no qualificada. Ja sé que no és el capteniment d'hores d'ara, però probablement sí que tenen raó quan diuen que aquest ha estat el procediment o el plantejament tradicional que ha caracteritzat el desenvolupament industrial del nostre país. Ho deia *La Vanguardia* en un editorial fa pocs dies i explicava... No, ja sé que *La Vanguardia* no són els sants Evangelis, però estic dient que *La Vanguardia* fa uns dies, senyor conseller, s'esplaiava a propòsit d'aques-

ta circumstància, des del nostre modest punt de vista, amb prou eficàcia.

També escoltem la veu dels empresaris que asseguruen que tenir la seu social a Madrid, per exemple –dit així, clar i català: tenir la seu social a Madrid–, és més pràctic que tenir-la a Barcelona, i que les oportunitats professionals a casa nostra estant disminuint de forma alarmant. No seguiré –no seguiré.

La qüestió és que ens agradaria..., voldríem que el Govern, a través seu naturalment, donés resposta a totes aquestes expressions. I, com veurà, no ens porta, l'oportunitisme, a fer-li aquesta interpellació. Observarà –repeteix– que no parlem de cap empresa ni de cap tema en concret. Venim allò que se'n podria dir de «bon rotllo», però, això sí, decidits a fer el que calgui per tal que vostè..., o el Govern actuï, es manifesti, digui què és el que pensa fer, quines són les mesures que pensa prendre. I nosaltres entenem que corre pressa. I estic segur que, en el fons, vostè, senyor Subirà, pensa el mateix que pensem nosaltres.

Fa quasi un any vostè i jo en vàrem parlar, de política industrial, aquí mateix, i jo li deia llavors que observàvem un cert relaxament en matèria de política industrial. Parlava de manca d'imaginació, de decisió, d'agressivitat a l'hora de dur a terme el recolzament que la indústria catalana necessita. Doncs, pel que es veu, em vaig quedar curt; hagués hagut d'afegir, tal vegada, previsió, o realisme, o sentit de l'oportunitat, o alguna d'aquestes coses.

Perquè és el fet que, onze mesos després d'aquell debat, podem constatar que la inversió industrial a casa nostra l'any 2001 –s'ha dit, però cal repetir-ho–, segons l'enquesta d'inversió industrial realitzada la darrera tardor, ha crescut en termes nominals un 0,1%, modificant substancialment a la baixa les dues anteriors, que varen ser d'un 2,7 i d'un 5,7, i situant el nostre creixement industrial en el valor més baix des de l'any 1995.

Observi: si estem creixent a un ritme cada vegada més alt, si estem passant del 2,7 al 5,7, per exemple, només a través d'un estricte exercici, quines són les raons per les quals en el darrer no hem aconseguit res més que un 0,1?

Però el més greu és que, segons aquest mateix observatori, les previsions per a l'any 2002 auguren una caiguda del 5%, que serà més gran encara per a les empreses de més de 250 treballadors, i quelcom més reduïda –a l'entorn del 3,5%– per a les petites i mitjanes empreses.

Jo li pregaria, senyor conseller, que em fes la mercè d'il·lustrar-nos amb una resposta comprensible –vull dir, entenedora– per tots els qui, com jo mateix, no som experts en l'art d'interpretar a fons aquestes xifres. (*Veus de fons.*) Perquè estic segur que hi ha molta gent interessada a saber què és el que pensa fer el conseller d'Indústria al respecte, com pensa modificar l'enfocament de la seva política per tal d'evitar que això acabi rodant pel camí del pedregar?

I és que sap què passa, conseller? Que ara ja no en tenim prou, pel que es veu, amb ser els millors; ara necessitem demostrar-ho. I a mi em preocupa escoltar de llavis del president de la Cecot, per exemple –ara no li parlo de *La Vanguardia*, eh?, parlo del president de la

Cecot–, dir que la societat i les administracions catalanes són les principals responsables...

El president

Això ja s'assembla més als Evangelis. (*Rialles.*)

El Sr. Fernández Deu

Perdó, senyor president, no estava al cas.

El president

Ja li ho explicaran.

El Sr. Fernández Deu

D'acord. Doncs, em preocupa sentir-li dir que la societat i les administracions catalanes són les principals responsables de la pèrdua de pes de Catalunya en el conjunt de l'economia espanyola. O a veus autoritzades advertir que els poders públics catalans no volen fer-se ressò que les oportunitats professionals a Barcelona, que és la capital de Catalunya, estan disminuint de manera alarmant. O comprovar que l'increment de l'ocupació industrial va ser dues dècimes inferior al que va experimentar el conjunt de l'economia catalana.

I ara sí que vull emfatitzar això, perquè se'm posen els pèls de punta –i suposo que a la major part de les senyores i els senyors diputats presents– quan contemplo la possibilitat de bescanviar la capitalitat farmacèutica espanyola en benefici de Madrid. Em preocupa. (*Veus de fons.*)

Però és que, mentre aquí alguns posen totes les seves energies a contribució –o, si més no, dona aquesta sensació– de garantir qüestions menors –per exemple, que una ampolla d'aigua indiqui el seu nivell de carbonats en català–, a Madrid es dediquen a captar projectes d'investigació i a oferir als laboratoris subvencions altament sucoses a canvi d'instalar-se al nou parc científic que impulsa la seva Universitat Autònoma. Mentre aquí ens mirem el que algú diria que és el melic i els industrials qualifiquen *sotto voce* d'irrellevants –els ajuts del Cidem–, la Direcció General d'Economia i Planificació del Comunitat madrilenya crea sis grups de treball amb empreses del sector per impulsar l'optimització logística, facilitar als laboratoris l'exportació i la comercialització dels resultats de les seves investigacions, agilitzar els assajos clínics, facilitar les sinergies amb les empreses químiques –que són els seus proveïdors naturals–, assolint una homologació comuna.

Jo vull saber què li sembla, conseller. El seu objectiu –i ara estic llegint una altra vegada això que a vostè no li agrada, *La Vanguardia*– és crear a Madrid un *cluster* farmacèutic; l'objectiu de la comunitat madrilenya: crear un *cluster* farmacèutic, una concentració d'empreses investigadores, logístiques, de fabricació, que faci augmentar el pes de la comunitat en aquest sector.

Però això no ho és tot. Aquest pla només ve a completar els ajuts que concedeix la Comunitat a través de l'IMADE, que és l'institut per al desenvolupament de Madrid, i que, per tal d'afavorir la innovació empresarial, subvenciona a fons perdut –a fons perdut–

fins al 50% els projectes d'investigació que siguin duts a terme a la Comunitat.

Vostè comprendrà, senyor conseller, que, amb aquestes dades, fins i tot algú com jo mateix, que no és un expert i està molt lluny de ser-ho –molt lluny de ser-ho–, jo, que me'l crec quan explica les coses que explica..., m'agradaria escoltar alguna cosa.

I si més no vostè m'haurà de concedir la raó en cert aspecte. Aquestes crítiques, aquestes expansions, vostè les coneix perquè han estat fetes públiques, i no s'ha dit..., no s'ha cantat ni gall ni gallina, des del Govern, a propòsit de tot això. Li demano estrictament el que constitueix una resposta. Dissortadament per nosaltres, hem de posar Madrid com a exemple, i no ens agrada –cregui'm: a mi, si més no, no m'agrada.

I a partir de tot el que li acabo d'expressar, només se m'acut una cosa, senyor conseller: preguntar-li «¿Cómo se le queda el cuerpo?» –per expressar una cosa diguem-ne ben castissa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té el clúster, el conseller d'Indústria..., ai!, perdó: la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, és que el *cluster* té una mala traducció, saben?, perquè exactament *cluster* vol dir... –senyor president, que em posa el verd, si us plau?

El president

Sí, ara mateix. No es preocupi.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies. És que començar amb el temps esgotat és molt empipador, senyor president.

El president

Oh, i tant!

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

El *cluster* vol dir «el raïm», però no el raïm en sentit de «gra», sinó el raïm en sentit del conjunt dels grans, que fan un *cluster*. Llavors la gent de vegades es pensa que vol dir *cloister*, i alguns diuen: «Faci'm un *cloister*, conseller.» Això és un campanar, això sí que es pot fer. Però fer un *cluster* no es fa, és a dir, això...

Escolti, sap què passa? Que se'ns entén tot. Quan el sentia a vostè amb aquella argumentació de dir: «Mentre aquí ens dediquem a elucubrar si l'anhídrid carbònic s'escriu en català igual que en castellà o si CO₂ s'entén en qualsevol dels dos idiomes, allà, en canvi, fan feina.», semblava que escoltava les paraules del meu il·lustre col·lega del Govern de Madrid, que va fer una aparició per televisió que va quedar autoretratada. Espero que vostè no faci el mateix camí que el meu il·lustre col·lega del Govern de Madrid.

Però, és clar, resulta que som un país petit –Madrid també, Madrid encara és més petit– i ens coneixem tots. Aquest estudi, aquest estudi de la farmàcia, d'aquest intent de fer el que és típic, no?; diu: «Això de la Passarella Gaudí va bé.», diu: «Doncs, escolta, ara mirarem de robar-los-la.» Diu... Intents fallits de totes èpoques i amb tots els colors polítics governant a Madrid. Se'n recorden, d'una senyora que es deia Cuca Solana i dels diners que es van llençar intentant promocionar una cosa que no existeix? Doncs que no es repeteixi, la cançó.

Però resulta que..., això dels laboratoris..., diu: «Madrid tinenta a los laboratorios catalanes.» Miri, aquest estudi, al qual es refereix aquesta informació de premsa que ha sortit, l'ha fet un antic alumne meu. Perquè, és clar, hom va donar classes durant vint-i-cinc anys a gent que ara està escampada pel món, tractant temes d'aquest tipus. Jo el vaig cridar i li vaig dir: «Explica'm això.» Diu: «Mira, conseller, no té res a veure el que surt en els diaris amb la realitat.» Diu: «I a més a més jo ja els he advertit que si volen fer aquesta espècie d'OPA a base de pagar subvencions se les hauran de veure amb Brussel·les; jo, si volen, ho poso, però Brussel·les no els ho deixarà fer.»

Escolti, senyor diputat, fa molt de temps que anem pel món –almenys jo, sap? Jo me'n recordo d'un debat aquí, amb una interpellació també ferotge, perquè no donàvem prou subvenció a una multinacional coreana perquè instal·lés una fàbrica de neveres aquí –de muntar neveres, eh?, no de dissenyar neveres, no, de muntar neveres. I aquesta fàbrica se'ns la van emportar al País Basc, perquè els van donar el 70% de subvenció a fons perdut. Tremendes crítiques, a aquí. Després em criticarien per haver-los donat la subvenció, eh?; després em criticarien el dia que pleguessin. Sap què va passar? –sap què va passar? Doncs que Brussel·les va multar..., va condemnar el Govern basc a tornar la subvenció, a recobrar la subvenció. I aquella empresa no ha funcionat. I això, diu: «El 50% de proyectos..., a fondo perdido.» Això és il·legal –això és il·legal! Ja s'apanyaran els de la Comunitat de Madrid amb el Govern de Brussel·les, amb plantejaments d'aquest tipus; el que passa és que no ho faran.

Però deixi-me-li dir una cosa, que igual sap greu a algú. Despeses en I+D en el sector farmacèutic: a Madrid, 18.492 milions de pessetes; a Catalunya, 42.512 milions de pessetes. Diu: «Oooh!» –diu– «és que el *cluster* és aquí i se'l volen emportar allà.» Doncs, miri, allà hi ha el mateix nombre d'empreses que aquí: 162. Sap quina és la diferència? Que de les 162 empreses farmacèutiques que hi ha a Madrid que només investiguen..., que investiguen menys de la meitat del que investiguen les farmacèutiques catalanes, són multinacionals, que l'únic que tenen allà és una oficina per fer registres. I li dic una cosa: vigilarem amb molta atenció que el registre, que és una peça clau de la indústria farmacèutica, no s'utilitzi com a element de pressió per traslladar empreses farmacèutiques autòctones d'aquí a Madrid. I amb molta atenció, ho vigilarem. Això és política industrial.

Però, a més a més, deixi-me-li dir una altra cosa: xifres –xifres. Diu: «Oh!, és que la inversió estrangera a Ma-

drid aquest any ha sigut 10 bilions de pessetes...» Ara escoltin bé això: 10 bilions de pessetes –10,8, per ser precisos. (*Veus de fons.*) No: a Espanya... –10,8. Esperí, és que això de Madrid és espectacular: les inversions a la Comunitat de Madrid han sigut 8 bilions –sí, 8 bilions. Esperí's. D'aquests 8 bilions, 2,3 són la compra per part de Vodafone de les accions d'Airtel, i 4,4 bilions... –és a dir, en conjunt sumen 6,7 dels 8–, 4,4 bilions són inversions de societats de gestió de cartera i tinença de valors, que simplement s'han situat a Madrid perquè conjunturalment les condicions fiscals els anaven bé. Naturalment, tenen les carteres repartides per tot el món.

Sap quants llocs de treball poden fer aquella operació que ha fet Lear a Cervera d'aquestes inversions? Zero –zero. Mai tancaran res. Sap per què? Perquè no han creat ni un sol lloc de treball. És a dir, quan Vodafone compra Airtel, és una operació financera, no passa res real, però suma a l'estadística d'inversions estrangeres. I quan societats de cartera i tinença de valors se'n van a Madrid, no creen..., bé, creen el lloc de treball de dos o tres financers, potser, que són els que a més a més després parlen molt amb els redactors dels diaris.

Això és el que passa realment. I quan marxin, no passarà res. Ja estan marxant. Perquè precisament el que s'està detectant en aquestes primeres setmanes de l'any 2002 és que aquestes inversions estan marxant; aquestes inversions típicament financeres, especulatives, etcètera. Jo no sóc dels que diu que la..., no dic «especulatiu» en sentit pejoratiu, perquè sé que fa una funció en els mercats, etcètera, etcètera, però això no és en absolut comparable amb la inversió que any darrere any està fent Lear –Lear– a Valls, o amb la inversió que any darrere any està fent Hewlett-Packard a Sant Cugat, o amb la inversió que any darrere any estan fent els laboratoris farmacèutics catalans, que estan invertint en recerca i desenvolupament més del doble que el mateix nombre de laboratoris que hi ha situats a Madrid.

I la competència és legítima, però no amb segons quines arts. I segurament que alguns saben molt més de fer de titulars de diari, sobretot quan hi ha alguns mitjans que semblen interesadíssims a practicar aquell esport tan català, que vostès me l'han sentit explicar diverses vegades, que consisteix a tirar-se cendra al cap cada dia i no només el dimecres de cendra, que és quan només alguns, voluntàriament, ho fem, i tampoc no té ningú l'obligació de fer-ho, eh?, però hi ha una complaença, no d'autosatisfacció, no..., d'autoflagellació, senyor diputat, perquè tenim molts més elements, parlant d'indústria farmacèutica, per estar orgullosos del nostre sistema industrial i del futur del nostre sistema industrial que investiga més del doble del mateix nombre de laboratoris de Madrid, que no pas per estar-ne compungits.

Moltes gràcies, senyor president, i ja continuaré després de refredar-me una mica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, i recordar-nos allò de *pulvis es et in pulverem reverteris*. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, probablement jo no m'he expressat bé o tal vegada –ja sé que és més improbable– vostè no ha entès exactament el que jo li he volgut dir.

Escolti, jo, d'autoflagellació, res de res, eh?, però res de res. (*Remor de veus.*) Precisament és la satisfacció que em produeix el fet de conèixer que la indústria farmacèutica a Catalunya constitueix un baluard de primer ordre, que qualsevol –qualsevol– element que en l'horitzó em faci albirar la més remota possibilitat que això pugui trontollar, em porta a dir-li: què passa? Perquè jo entenc que aquest és el sentit de la interpellació, preguntar-li què passa, senyor conseller; demanar-li una explicació, no a títol personal, faltaria més, sinó en nom d'un grup parlamentari que té interès que les coses funcionin bé.

Jo no sé què és el que fan els ministres del Govern central respecte a aquesta qüestió. Prou feina tinc a casa meva, senyor conseller. A mi el que m'interessa és que el meu país tiri endavant i vagi bé. Jo no sé quina és la valoració que, a vostè, li mereixen els articles i els editorials que publiquen els mitjans de comunicació, en general, o alguns en concret. Dic *La Vanguardia* perquè és al que m'he referit, però m'hauria pogut referir a un altre.

Però, escolti'm, escolti'm –hi insisteixo–, entengui que això ho diu una persona que no és experta en aquest tipus de qüestió, però quan persones, des del meu punt de vista assenyades i reconegudes, com el senyor Cima, president de Cecot, la patronal vallesana, o com quan el senyor Cuatrecasas, que coneix la realitat laboral del país bastant bé, i es pronuncien en el mateix sentit a propòsit de la circumstància a la qual jo li he referit, o com quan..., en fi..., tants i tants d'altres coincideixen a observar la realitat des d'una certa preocupació..., home, senyor conseller, probablement alguna cosa està passant. Jo no dic que vostè no estigui duent a terme una política *ad hoc*. El que sí estic és conclouent, a través de la proposta d'un sillogisme molt elemental, que, si fent el que es fa hi ha coses que trontollen, probablement alguna cosa s'haurà de modificar. Crec que és un bàrbara, primera figura de sillogisme. I això és el que jo he vingut a fer, senyor conseller, perquè aquí hi ha dades, per exemple, que parlen de quelcom tan estratègic i sensible, per nosaltres, com són les petites i mitjanes empreses, que han tingut una davallada del 3,6 aquest any. Però si l'any proper les expectatives anessin a millor, probablement no valdria la pena, no pagaria la pena ni tan sols parlar-ne, de la qüestió. Però és que resulta que per a l'any proper la cosa es presenta exactament igual, també un 3,6. Miri, les grans baixaran un 6,6 en comptes de l'augment del 4,9 que han tingut el 2001, però les petites es quedaran igual.

Home, miri, em sabrà perdonar, senyor Subirà, hi insisteixo: jo no sóc un expert; procuro extreure conclusions, tal vegada elementals, a propòsit de les dades de les quals dispenso i a propòsit d'opinions que considero autoritzades.

El tema dels salons de la moda, jo no sé exactament com està la qüestió. Però jo he parlat amb alguns expo-

sitors d'aquests salons, concretament del Saló Gaudí, que també en fa part de la passarel·la, Cibeles en qüestió, crec que es diu. I li puc dir una cosa –li ho puc dir, una cosa–: coincideix amb vostè quan qualifica d'incomparable, quan qualifica d'incomparable el que és el sector, diguem-ne, industrial referit a la moda pròpiament dita, que és la que se sustenta en la indústria del tèxtil. Però respecte a les expectatives em diu: «No ho dubtis ni un instant. La balança està basculant, cada vegada més en la direcció diametralment oposada a la que a nosaltres ens convindria, que és la que, naturalment, convé als interessos dels catalans.» Ja em perdonarà, senyor conseller. Moltes gràcies.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

A veure, senyor diputat, un bàrbara, exactament, aplicat en aquest cas, seria: tot sistema industrial en règim de mercat lliure té elements que trontollen. Major, eh? Tenim un sistema de mercat en situació de competència, i lliure, per tant, segur que té elements que trontollen. Això deuria ser un bàrbara, eh? (*Veus de fons.*) Això és un bàrbara.

El president

No ho confonguin mai amb un darii que és diferent.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

No, que és diferent, jo ja ho sé... Bé. Per tant, és clar, si l'economia és absolutament dinàmica..., és a dir, ja veurà: jo recordo la primera reunió que vaig tenir amb el comitè d'empresa –abans parlàvem de la Seda–, la primera reunió que vaig tenir amb el comitè d'empresa de la Seda, quan es va desencadenar aquella crisi que va consistir, essencialment, el desencadenant, en el soci majoritari que va tirar la clau per sota la porta i se'n va anar. És a dir, va vendre les accions..., la majoria, per una pesseta, escolti'm. Bé. És clar, em van dir una cosa que és molt típica, em van dir... –hi ha tants testimonis, amics, a més a més, i no puc mentir–, la petició va ser: «Senyor conseller garanteixi'ns els llocs de treball. El Govern ha de garantir els llocs de treball.» Dic: «Miri, no ho puc fer.» És a dir, si jo ara els digués, per treure-me'ls de sobre, que els garanteixo els llocs de treball, intentaré salvar-los, però si els digués que els els garanteixo, mentiria. I com que em sembla que haurem de treballar «bastants» mesos, a la tercera reunió no els podria mirar la cara. Per tant, no els diré una mentida. No els puc garantir res. Perquè és així.

I les indústries farmacèutiques, que aquí estan ben arrelades, funcionen bé, tenen... Escolti, sap el que costa més de traslladar? Equips de gent. I el que té valor afegit en les indústries com aquesta, que fan unes grans activitats de recerca i desenvolupament i innovació, són els equips de gent. Escolti, la gent els anirà a dir: «–És que ens n'anem a un altre cantó. –Escolti'm, esperi... –No vinc.»

Bé. A veure, però això no assegura res. És a dir, aquestes indústries estan sotmeses a la competència de les multinacionals. Aquestes indústries estan sotmeses a la nova situació que plantegen els genèrics. Hi ha tot un tema de política molt seriosa i molt profunda del que s'ha de fer per intentar protegir aquells que..., no per protegir-los, sinó perquè han fet unes despeses importantíssimes en recerca i desenvolupament de nous fàrmacs. I, per tant, si aquesta protecció els ha de cobrir, com i de quina manera, etcètera. Ja ho sap vostè.

Bé, doncs, en això hi estem treballant, i no passen les coses perquè sí. Escolti, nosaltres no hauríem mantingut el lideratge industrial a la Península Ibèrica –perquè també podem afegir-hi Portugal, si vol– tants anys i amb tant de dinamisme com ara, s'ha reconegut. Diu: «Escolti, que perilla aquest dinamisme. Compte!, que hi ha amenaces.» Ja ho sé. No l'hauríem mantingut i potenciat, aquest dinamisme, si haguéssim estat uns «papanatas» i haguéssim fet una mala política.

Escolti, ja ho veurà, per la indústria farmacèutica i per la química fina, en general, home, es va fer una inversió potentíssima que els ha donat un resultat magnífic, que és la planta pilot de química fina. No ens recordem de parlar-ne perquè com que ja la tenim..., doncs, la planta pilot de química fina és un element important per tota aquesta tasca de futur i de consolidació de la nostra indústria farmacèutica. Que l'assegura? No!

Ara passem a l'altre sector, no?, que és molt més frívol: la moda. Miri, el que està passant és una altra cosa. El què està passant és que la importància dels salons en la comercialització dels productes tèxtils està evolucionant a gran velocitat. I, per tant, no sabem exactament com es comercialitzaran les coses i si els salons de tèxtil seran importants o no.

Avui per avui el que estem defensant és una cosa que és purament de creació d'imatge, que en aquest tema de la moda és molt important. De tota manera, tots sabem que les coses que normalment es veuen a les passarel·les no es venen. No perquè estigui prohibit, sinó simplement perquè la gent no s'ho posa. Allò simplement és per crear imatge i per crear estil. (*Remor de veus.*) I això, mentre sigui important per vendre tèxtil, s'ha de defensar. I, a més a més, nosaltres estem en una molt bona situació per defensar-ho, que els altres ho cobegen, molt bé, i és perfectament legítim que ho intentin, però també és perfectament legítim que nosaltres intentem defensar-ho.

I, deixi'm dir una cosa, i acabo, senyor president, la moda es predica de ciutats. La moda no es predica de binomis. La moda no es predica, fins i tot, de països. És a dir, la moda es predica de Milà, de Roma –antigament, ara ja no–..., la moda es predica de Milà, de París, de Nova York, i la moda es pot predicar de Barcelona i es pot predicar de Madrid. No d'un binomi. Per tant, que cadascú faci el seu camí i a veure qui guanya, que això és una legítima competència.

Home, a mi l'únic que em sap greu no és que intentin competir, el que em sap greu és que, de vegades, es faci amb males arts, com per exemple oferint subvencions il·legals, en el seu muntant, si ho fan. Si només ho diuen, no ho és. O bé, com en el cas de la moda, em van

saber molt de greu les manifestacions –no de cap ministre del Govern central, no, d'un conseller autonòmic, que, a més a més les va veure tothom, per tant, no cal que les repeteixi.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les bases econòmiques de la capitalitat de Barcelona i de Catalunya (tram. 300-00882/06)

El punt tretzè és la interpellació que presenta Esquerra Republicana sobre les bases econòmiques de la capitalitat de Barcelona i de Catalunya. I la presenta l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès. Té la paraula.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé. La nostra interpellació ve a ser, en part, algunes de les coses que s'han dit abans, però aquesta vegada no serà el conseller Subirà que em contestarà, sinó que serà el conseller Homs.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Jo li vull dir, conseller, que nosaltres no venim aquí a fer una interpellació per posar-lo contra les cordes, per anar contra el Govern, per estigmatitzar la política que fa vint anys que es fa, com s'ha dit aquesta tarda. O sigui, la paraula interpellació a vegades sembla que té un sentit, diguem-ne, de contrari o d'ofensiu. Jo voldria buscar la complicitat de vostè, atès que perquè del que s'ha dit fins ara sobre la política industrial, he observat, pel què ha dit el conseller Subirà, que hi ha en part molt d'autoodi. Abans l'autoodi era una cosa que els catalans tenien en l'aspecte polític, però ara sembla que fins i tot el tenen en l'aspecte industrial. També pel que ha dit sembla que hi ha molta ignorància, que no van tan malament les coses com es diu, sinó que és el contrari.

Per tant, jo, senyor conseller, voldria fer com una reflexió conjuntament amb un to distès, relaxat, sense anar en contra del Govern de la Generalitat, sinó a favor de la meva nació. O sigui, aquí estem per anar a favor de la nació, no estem per anar en contra del Govern de la Generalitat. Per tant, jo voldria, doncs, que si jo tinc alguna dada que no es correspon, sàpiga que estic d'acord que vostè em rectifiqui.

D'entrada, li voldria fer tota l'anàlisi d'aquesta situació, d'aquesta manca o d'aquesta pèrdua de lideratge que té Catalunya en el món, no amb relació a la capital de l'Estat espanyol, sinó amb relació a Europa. Perquè els catalans ja fa més de mil anys ens vàrem lliurar, voluntàriament, a Carlemany. Per tant, nosaltres mirem cap al nord. No hem mirat mai cap a l'oest ni cap al sud. Nosaltres hem de mirar al nord i comparar-nos amb Madrid, gairebé ho hem de fer només per tot allò que ens espolien, però no per comparar-nos-hi de cara al

futur. De cara al futur ens volem comparar... I si jo ara parlo del producte interior brut, que ho han fet tots els que han intervingut abans, no ho faré comparant amb Espanya. Jo ho faig en funció d'unes dades que he tret de la Fundació de la Confederació de Caixes d'Estalvi, en les quals diu que Catalunya encara no arriba a la mitjana europea, atès que només té un 96,6, entenent que la Unió Europea és igual a 100. I el Banc de Bilbao - Vizcaya també diu, normalment, i això buscant-ho amb paritat del poder adquisitiu, que si l'any 1975, que és l'any que va morir el general Franco, nosaltres en teníem 104, ara, en el 98, que són les darreres dades, estem a 100. O sigui que la Confederació de Caixes diu que no arribem a la mitjana i, en canvi, el Banc de Bilbao - Vizcaya diu que sí, i tots dos ho fan segons el poder adquisitiu de la moneda.

Dins de l'Estat espanyol també es veu que aquests darrers anys l'aportació que fem nosaltres al producte interior brut no és, tal com va dir el conseller en la darrera interpellació del dia 8 de novembre, que va dir que nosaltres aportàvem el 20%. Ara, segons les dades, sembla, de l'Institut Nacional d'Estadística, i cercant un període de cinc anys, del 1995 al 2000, només som el 18,66%.

També es veu que les inversions estrangeres –el conseller Subirà ha dit que això no era cert i no era veritat–, però, pel que sembla, Madrid obté més inversions estrangeres que nosaltres. Possiblement van pel camp financer, i no van pel camp industrial. Jo voldria que el conseller Subirà tingués raó quan diu que el model industrial català és el millor d'Europa. M'agradaria. I estic segur que aquesta percepció no voldria que només la tinguéssim ell i jo i una part dels diputats d'aquest Parlament, no. M'agradaria que la tinguessin els de *La Vanguardia*, que fan unes campanyes... O m'agradaria que no vingués amb tanta fatxenderia en Gallardón aquí, i que digués disbarats com ha dit en Fernández Deu fa poc, que diu que la nostra política industrial flaqueja per qüestions lingüístiques. Això ho va dir en Luis Blázquez, i també ho va dir l'alcalde del Manzano. Això és una poca-soltada, això és un pocavergonya, el qui diu això, perquè han de saber que si aquí hi ha política industrial des de principis de segle, és perquè parlem en català. És perquè parlem en català, precisament, que hi ha la indústria. És que allà, on parlen castellà, no hi ha indústria, hi ha dèficit, normalment, en els seus pressupostos, i, normalment, hi ha una dictadura. Mireu què passa a tot Sud-amèrica. I allà on es parla català, mireu-ho a qualsevol mapa del Banc de Bilbao - Vizcaya, i veureu que allà on es parla català hi ha la renda per càpita més alta, i hi ha els llocs de treball en el sector secundari, i és que hi ha una economia. Per què? Perquè això ve perquè de la manera que es parla es pensa, i el pensament i la manera de treballar és emprenedor. I, ja ho diu en Schumpeter, que les economies en desenvolupament vénen moltes vegades de la cultura emprenedora que hi ha en la societat. I si nosaltres tenim cultura emprenedora, és perquè parlem en català, no això és un destorb, sinó que és un gran ajut i és allà on nosaltres... I és una llàstima que cap conseller de la Generalitat ens defensés ideològicament davant de tots aquests energúmens que diuen aquests disbarats.

Perquè l'altre disbarat que diu en Fernández Deu: home!, és que l'aigua potable si és àcid carbònic o no. O sigui, no sap que, per culpa del Grup parlamentari Popular, la Llei de política lingüística no obliga a l'etiquetatge dels productes. Per tant, si les etiquetes de l'aigua no són obligatòries, etiquetar-les en català, en cap cas, pot ser un problema.

Però aquí tenim que la competitivitat de Barcelona... Jo, senyor conseller, em vaig animar molt veient aquell article del senyor Joan Trullén, que, tot i reconèixer que a Catalunya ens falta capital per al desenvolupament industrial, va venir a dir que amb aquesta comparança entre Madrid i Barcelona, Catalunya era exportadora de béns i serveis –de béns i serveis– i Madrid era exportadora d'estalvi, amb la qual cosa jo vaig pensar que també hi havia el nostre estalvi i que, efectivament, allà on calien les inversions era allà on hi havia la indústria, no per portar-ho fora. Allà on hi havia més possibilitats, que això, ja es va dir en els informes del Banc Mundial per allà l'any 1959, que hi va haver el Pla d'estabilització i que hi va haver un informe sobre l'economia espanyola, que parlava de reassignació de recursos. Deia que els recursos s'havien d'invertir allà on hi havia possibilitats de creixement, i no fer aquells pols de desenvolupament que es varen fer, a vegades, en àrees molt desindustrialitzades, però que tardarien molt de temps a recuperar-se.

Però, és clar, quan jo parlo de lideratge, quan jo parlo que Barcelona ha de ser capdavantera en l'arc mediterrani, no parlo només de la indústria, no parlo només de l'economia. Aquí hi ha un llibre, que són aspectes sociològics del desenvolupament econòmic, que el seu autor és en Bert Hoselitz i que m'és un llibre que a mi m'ha ajudat molt a formar-me, té un capítol que parla de les ciutats en el desenvolupament econòmic, quina influència fan les ciutats en el desenvolupament econòmic, i també parla que hi han ciutats que són creatives o creadores i que hi han ciutats que són parasitàries. Precisament aquest autor, en Hoselitz, posa Barcelona, però de temps passats, des de l'edat mitjana, com a exemple de ciutat creadora que té una influència en el seu *interland*. I aleshores jo em pregunto: avui podem dir el mateix? Barcelona és la capdavantera de la zona mediterrània? Realment, Barcelona, però no solament en la part econòmica i en la part financera, també en la part cultural, també, jo dic, la Societat General d'Autors, que diu? Madrid té el 44% dels drets d'autors de producció cultural de l'Estat. En canvi, Barcelona només en té un 26. Això em preocupa, com em preocupa que Catalunya tingui tants accidents laborals. Em preocupa, perquè no podem ser capdavanteres. Hem de ser líders, però, com ho hem de fer? Perquè, això són dades econòmiques? No, pel que es veu són campanyes creatives des d'un mitjà de comunicació que ens vol fer agafar autodi, que ens vol fer flaquejar en el nostre orgull de ser catalans i, aleshores, ens pica per allà on és més fort.

Per això, ara que veig que s'encén el llum, senyor conseller, vegi que només li he plantejat un full dels dos que portava per parlar-li. Per tant, continuarem, però hem de fer alguna cosa per evitar aquest malestar, aquesta pèrdua d'estima amb les nostres coses, perquè, per ser líder, per ser capdavanter..., el que és capdavanter ha de ser ge-

nerós, i ho ha de saber, que és capdavanter, però si aquí anem pel món dient que no som capdavanteres de res ni líders en lloc...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, hauria d'anar acabant, si us plau.

El Sr. Ferrer i Gironès

...no podem tenir la generositat que necessitem.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) Per quin motiu?

El Sr. Fernández Deu

Li demano la paraula, senyora presidenta, per una tàcita contradicció duta a terme per l'il·lustre diputat senyor Ferrer i Gironès a propòsit, he cregut entendre, de la meua intervenció precedent.

La vicepresidenta segona

Li concedeixo un minut.

El Sr. Fernández Deu

No l'esgotaré pas, senyora presidenta. Senyor Ferrer i Gironès, em sap greu d'haver-li-ho de dir a vostè, perquè sap que li tinc una gran estima i una extraordinària admiració, però deixi'm dir que, en política, des del meu punt de vista, una cosa de què s'ha de fugir és del foc d'encenalls, sobretot quan el foc d'encenalls encén la reputació de terceres persones, que se senten tan patriotes com vostè mateix, si no més. I dos, si m'ho permet, una breu recomanació: en política, en bona política, s'ha de tenir un sentit doble, el de l'oportunitat i el de la proporcionalitat. No ho oblidí, per favor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Pot contestar, senyor diputat. Té un minut.

El Sr. Ferrer i Gironès

Sí, no cal. Senyor Fernández Deu, la raó per la qual la política industrial del Govern de la Generalitat passa per veritables problemes, segons van opinar el senyor Ruiz Gallardón; l'alcalde de Madrid, senyor del Manzano, i el conseller de la Comunitat Autònoma de Madrid, senyor Luis Blázquez, és perquè aquí parlem en català i tenim problemes lingüístics. I el que jo he demostrat és que això és a l'inrevés. Nosaltres tenim una política industrial des de fa generacions gràcies al fet que parlem en català.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per... (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) No, no. Ja s'ha acabat el debat, il·lustre diputat. Per

respondre, té la paraula l'honorable Conseller, senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, presidenta. En la intimitat també d'aquesta hora, ja més, doncs, propera al vespre, eh?, intentaré fer unes reflexions, doncs, sobre el motiu que ha portat el diputat d'Esquerra Republicana a requerir la presència del Govern amb caràcter d'urgència, eh? –amb caràcter d'urgència–, perquè és una interpel·lació que s'ha plantejat amb contingut d'urgent, no? –urgent–, urgent perquè el Govern indiqui quin és el capteniment –paraula, realment, molt àmpliament, doncs, interpretada–, amb relació a les bases econòmiques de la capitalitat de Barcelona i de Catalunya.

De la frase se'n poden desprendre moltes coses, no?, i, per tant, doncs, la urgència no sé on pot estar, però entenia que aquesta intenció del diputat de requerir el Govern per poder, doncs, expressar, o poder, doncs, exposar, quines són, doncs, les reflexions o les posicions que el Govern pot tenir amb relació a les bases econòmiques de la capital de Barcelona, doncs, podrien abastar una reflexió molt gran, eh?, molt gran i molt ampla. Amb la seva intervenció potser ja veig més per on vostè vol anar.

Jo crec que per anar a favor de la nació, eh?, nació a què jo..., em consta que vostè estima, el que cal, en primer lloc, és conèixer-la profundament, eh? Per tant, s'ha de conèixer profundament el país, s'ha de conèixer la seva realitat, la seva realitat econòmica, per poder, en primer lloc, valorar-la. Primer, valorar-la; segon, saber cap a on evoluciona i cap a on va, eh?, i, per què no, comparar-nos –comparar-nos–, eh?, amb totes les altres realitats econòmiques que estan al nostre entorn, però amb realisme –amb realisme. Jo assisteixo, des de fa mesos, doncs..., a anar seguint i observant el debat que avui hi ha a la nostra societat sobre la situació de la nostra economia i la situació, doncs, en fi, de l'evolució concreta que està tenint la nostra economia amb relació a altres àmbits econòmics de l'Estat i també d'altres indrets de la Unió Europea, i li puc avançar que no comparteixo gens ni mica, però gens ni mica, tota la reflexió que sovint llegeixo en els mitjans de comunicació per, fins i tot, persones, doncs, agents de l'economia i persones, doncs, en fi, que s'hi aproximen. Hi ha una certa –una certa–, diguem-ne, desinformació sobre la nostra situació i la nostra realitat econòmica.

Jo el que li puc dir és que el meu avi em va deixar un país pitjor del que em va deixar el meu pare i pitjor del que jo m'he trobat en aquests moments i estem administrant. Avui el potencial econòmic de Catalunya és molt més important, eh?, molt més important en volum, en estructura, en naturalesa, en presència al món, que el que teníem fa, doncs, cinquanta anys o seixanta anys, no? I les estadístiques són sempre això, estadístiques, indicadors, però s'ha de saber, doncs, també, furgar en la situació i anar una mica més a dintre de la freda dada estadística que ens donen moltes vegades, doncs, en fi, tots els estudis i els documents de seguiment d'aquesta realitat econòmica.

Jo li puc dir que avui... Jo intentaré amb la reflexió tranquil·litzar-lo. Crec que la meua obligació com a conseller d'Economia, avui a vostè és, si més no, relaxar-lo i tranquil·litzar-lo. Avui Catalunya és una nació que té una gran potència econòmica, la potència econòmica més important que hi ha avui a l'Estat espanyol, encara –encara. Jo li preguntaria a vostè: sap vostè quin és el PIB de Catalunya aquest any 2002? I sap vostè quin és el PIB de la Comunitat de Madrid l'any 2002? Es pot vostè pensar que el PIB de Catalunya està per sota del PIB de la comunitat de Madrid. Doncs, no, el PIB de Catalunya, l'any 2002, són 21,7 bilions de pessetes, i el PIB de la comunitat de Madrid són 18 bilions de pessetes, eh? És a dir, tot el potencial econòmic que generen els agents econòmics del país –Catalunya– produeix a l'any un volum, en termes econòmics, per valor de 21,7 bilions de pessetes. I, en canvi, a la comunitat de Madrid, el volum de producció que fa la comunitat de Madrid, és a dir, totes les empreses amb seu social a Madrid, i que tenen capacitat de generació i de producció a la comunitat de Madrid, avui està en 18 bilions de pessetes.

Però, si m'ho permet, podem aterrar una mica més endins, una mica més endins... Sap vostè quantes empreses hi ha a Catalunya, amb treballadors? Sap vostè quantes empreses hi ha a la comunitat de Madrid, amb treballadors? Doncs, de molt, a la comunitat de Catalunya, a la nació catalana, hi ha moltíssimes més empreses que les que hi ha a la comunitat de Madrid. Concretament, a Catalunya, tenim 494.153 empreses, i a la comunitat de Madrid en tenim 377.785. Però d'aquestes, quines són les que tenen treballadors? –per treure totes aquelles que poden ser, estrictament, instrumentals, no? Doncs ens trobem que a Catalunya tenim 228.974 empreses amb treballadors de menys de cinquanta persones; i, en canvi, a la comunitat de Madrid n'hi ha 161.157. És a dir, 228 a Catalunya i 161.000 a la comunitat de Madrid.

Però si analitzem les que hi ha entre cinquanta i dos-cents treballadors –empreses, ja, mitjanes–, a Catalunya en tenim 4.207 i a Madrid n'hi ha 3.728. I si entrem, ja, en el que són les grans –més de dos-cents treballadors– tenim, a Catalunya, 1.008 empreses grans i a Madrid hi ha 1.300 empreses grans. De fet, a Madrid només hi ha 300 empreses grans més que a Catalunya, en un conjunt que Catalunya té, en aquests moments, prop de 80.000 empreses més de les que hi ha a la comunitat de Madrid.

Amb això, què vull dir? Tot i que l'anàlisi comparativa, doncs, jo... no m'agrada gens tampoc, no? –i comparteixo amb vostè que tampoc cal que ens estiguem emmirallant–, el que li vull dir és que avui encara Catalunya és la primera realitat econòmica més potent de l'Estat espanyol: en volum de producció, en volum de producció, en nombre d'empreses i en estructura.

Si analitzéssim l'estructura, l'estructura nostra que tenim al territori, veuríem que Catalunya, de molt, té una estructura i un teixit molt més equilibrat, i dóna presència d'activitat econòmica a una munió de sectors i de subsectors molt importants; amb un grau d'implantació en el territori molt més equilibrat, que permet una cohesió social i una cohesió econòmica a

tot el territori català, important. Per això, quan sortim de Barcelona i ens desplaçem més enllà de 60 - 70 quilòmetres de la capital, trobem vivesa econòmica, dinamisme, capacitat, nivell de vida..., i no ho trobem, moltes vegades, en d'altres indrets de l'Estat espanyol, i, si més no, tampoc ho trobem quan un volta més enllà de 50 - 60 quilòmetres entorn de la capital de Madrid.

A Catalunya hi ha més equilibri, hi ha més equilibri, per la nostra estructura econòmica, però, a més, sempre estem analitzant que Catalunya perd, i que el dinamisme de Catalunya, de l'economia catalana, està, doncs, afeblint-se. Doncs, deixi'm dir-li una petita cosa: des de l'1 de gener de l'any 95 -l'any 1995- fins a l'1 de gener de l'any passat -del 2001- a Catalunya es van crear 42.112 empreses, amb treballadors. 42.112 empreses, amb treballadors, des de l'any 1995 a l'any 2001. Abans el conseller Subirà l'hem tingut molt temps parlant de la problemàtica de l'empresa Lear. En els últims cinc anys, a Catalunya, s'han creat 42.000 empreses amb treballadors, i aquest Parlament no sé si n'ha parlat, d'aquestes 42.000, i de cada una d'elles. Però, en canvi han parlat de la que va malament, o de la que és problemàtica. Sempre furguem i posem el dit allà on va malament una cosa; és aquell esperit de fuetejar-nos sempre, eh?, i estar-nos fuetejant sempre, sobre les coses que pots ser no van bé, però mai valorem i destaquem totes aquelles que van prou i molt bé, no?

Però, deixi'm dir-li: és que a Madrid, en aquests cinc anys, des de l'any 1995 fins a l'any 2001, només s'han creat 27.966 empreses, amb treballadors. 27.000, a Madrid; 42.000, aquí. Si això no és dinamisme, si això no és capacitat de generació de riquesa, d'implantació... Molts diran: «petites empreses, ah!, petites empreses». No despreciam les petites empreses!, prefereixo mil petites empreses que una gran empresa, perquè ens cohesionen el territori, ens permet, diguem-ne, un equilibri social i territorial més important, i el que és més important, capacitat de flexibilitat per adaptar-nos a les conjuncions més inestables.

Bé, vull acabar, perquè en aquest primer torn voldria acabar. No vull entrar en la comparació i coincideixo amb vostè en aquest neguit, en aquest neguit que es desprèn de les estadístiques i dels informes, i, a vegades, dels articles, perquè sempre furguem, intentem evidenciar allò que no va al ritme que voldríem anar.

Avui Catalunya tanca l'any 2001 amb un 2,5 de creixement, el 2,5 de creixement és 2 punts més que el creixement que tanca l'economia alemanya. Alemanya ha tancat l'any 2001 amb un creixement d'un 0,5% de creixement del seu PIB: 0,5%. Però, el Japó, la gran potència del Japó, ha tingut un creixement negatiu del 0,4%; i Catalunya al mateix any, tanca amb un creixement d'un 2,5 de creixement positiu, amb creació d'ocupació. I en l'últim any, doncs, 2001 aquest creixement d'aquest 2,5 que hem tancat, ens ha creat...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...60.000 persones més ocupades en l'activitat econòmica. Bé, si això no són dades que ens han de fer reflexionar que Catalunya es troba en una situació important, i amb una potència important, doncs, bé, jo, malgrat les reflexions que poden ser crítiques -que les hem de fer-, exigents, sobre allò que no va bé -que les hem de fer-, el que sí que prego que aquesta cambra i aquest Parlament sigui molt conscient que avui el país té una de les potències i una de les realitats econòmiques més importants d'Europa; que avui és un dels motors més dinàmics d'Espanya i d'Europa; i que encara ho és ara i ho serà en els propers anys.

I parlem del PIB, presidenta del Parlament, però hem de començar a parlar, en aquest Parlament, no del PIB, hem de començar a parlar del Producte Nacional Brut català. És a dir, tot allò que fa Catalunya fora del territori català, que és el que els americans i els japonesos i els alemanys ja mesuren, tot allò que ells fan fora del seu propi territori -que mai en parlem-, aquí, un dia, si voleu, en podem parlar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Gràcies, senyora presidenta. Bé, vostè..., jo li he dit: «no vull comparar amb Madrid», però m'ha estat tot el discurs parlant de Madrid. I, mentre vostè parlava, Madrid té una renda *per capita* -perquè vostè ha parlat en xifres absolutes-, no es pot comparar si la població és més petita, no es pot comparar, s'ha de parlar per habitant, i per habitant Madrid la té més alta que Barcelona, segons la Fundació de les Caixes d'Estalvi. Però, deixem-ho estar, això. Però una mica d'autocrítica sí que l'hem de fer, senyor conseller, una mica..., eh? Hem de veure, doncs, que comparat amb Europa, les nostres infraestructures estan per sota del Piemont, de Hessen, de Baden-Württemberg i de Llombardia. Això ho hem de saber. Barcelona no pot ser líder de tot l'arc mediterrani si està per sota d'aquesta gent. Nosaltres tenim, amb aquestes regions de referència igual a cent, només tenim un 63% de comunicacions i transports. No podem suportar més que a Madrid inverteixin cinc vegades més a l'aeroport de Barajas que no pas al Prat, perquè si hem de ser líders, no ho podem ser-ho a la llarga. I això, successivament, veure que la nostra renda és molt important en producte interior brut, però en renda disponible familiar és molt baixa. Què vol dir? Que la nostra renda va a Madrid i quan torna, baixa, gairebé, un 20%. Un 20% que se'ns queda pel camí. O sigui que tenim una renda disponible familiar inferior a la de Castilla-León.

Per tant, aquesta autocrítica sí que l'hem de fer. Com la Fira de Mostres, que ha de tenir més protagonisme, no fa cap saló des de fa temps. Això de la passarel·la Cibeles ho hem d'arreglar, però ho hem d'arreglar conjuntament.

Avui hi ha un article a l'*Avui*, que diu, el senyor Sanuy, i escriu que en opinió de Joan Canals –que és el president del Consell d'Intertèxtil espanyol– diu que caldria que la passarel·la anés conjuntament amb Indústria, és a dir, que els agents productors tèxtils participen, també, en el tema de la moda. Això ho hem de pensar.

I nosaltres, senyor conseller, amb tota sinceritat i amb ganes de coadjuvar els objectius que són comuns, nosaltres pensàvem: no seria bo, ja que això és un tema molt psicològic, que és emocional, que la percepció que es té, de fora... Vostè diu: «és que no hi pot haver ignorància» Home, no hi pot haver ignorància...! No ens ho digui a nosaltres, ignorància. Jo sóc col·leccionista de *la distribución de la renta en España y sus provincias*, des de l'any 1955 –m'entén, senyor conseller? Vostè encara era petit, m'entén? Per tant, no ho digui, això. La ignorància és el que es fa des de l'avantguarda i que s'exporta a tothom, i que molts ciutadans catalans no ho saben, no ho coneixen, això. I el lideratge, ser capdavanters, ha de ser una consciència que té tothom que s'ha de fer i que s'ha d'anar tirant endavant.

Per això, senyor conseller, no creuria que participant tots els agents econòmics, socials en el sistema financer, en el sistema educatiu –perquè no podem oblidar el sistema educatiu, el sistema científic, el sistema de la recerca–, tota aquesta gent han de tenir consciència que aquí s'estan fent bé moltes coses, i fer un pla estratègic perquè Barcelona i Catalunya sigui líder, sigui la capdavantera de l'arc mediterrani i que agafem tota aquesta àrea del sud de França i de tota la Mediterrània. No ho creu necessari? Però per autoconvèncer-nos, per autoconèixer-nos, per fer una autocrítica en el lloc que s'hagi de fer, però també, amb allò que anem bé, estar orgullosos que anem endavant. I això només es pot fer treballant molta gent, i tenir arguments i a cada moment.

Perquè jo, amb tota sinceritat, aquesta campanya ja fa mesos que dura, i normalment jo veig que la premsa té ideologia. I gairebé diria que a Catalunya no hi ha cap diari escrit que sigui autènticament català. O sigui, normalment, sempre parlen amb una visió subordinada i absolutament dependent de Madrid. Els agrada ser dependents. Hi ha pocs diaris –potser hi ha el *Punt Diari* o potser n'hi ha algun altre– que tinguin autèntica independència moral i de ser català. I aleshores, d'aquests diaris no ens podem fiar. Per això, un pla estratègic nostre per assegurar, en un termini d'uns deu anys, perquè Catalunya continuï per aquest camí, tots siguem conscients que tenim coses molt bones i que les fem conèixer, conseller. Convé que això no ho sapiguem només els consellers, ho hem de saber els diputats, també; n'hem de ser coneixedors.

Aquí ens heu fet una prèdica que anem la mar de bé. Doncs, vinga!, tots a posar el rem i a remar tots plegats i anem junts. I aleshores ens traurem de sobre aquest malson. I si és una percepció psicològica, ens l'hem de treure, no n'hi ha pas prou amb arguments que només es coneguin a la intimitat. Els hem de saber tothom.

Senyor conseller, ens votaran a favor de fer un pla estratègic, per tal que el lideratge i ser capdavanters a

l'àrea de la Mediterrània sigui en un termini i ho assegurem tal com Barcelona va ser a l'Edat Mitjana. Ens ho votaran a favor? Això és el que nosaltres els proposarem a la proposta. Volem que Catalunya ho sigui, però que també coneguem que ho és.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, jo no desitjo portar Catalunya a com era a l'Edat Mitjana, eh? Ja l'he entès com ho ha dit, eh? Ja li he entès el significat, eh? Però no la portem al que era l'Edat Mitjana, ni econòmicament parlant, eh? No és aquest... Ja l'he entès, ja l'he entès... Ja he entès el que deia, he entès el sentit que volia donar a aquesta expressió.

Vejam, escolti'm, jo no dic que anem la mar de bé, no he dit «anem la mar de bé». Jo dic que el que hem de fer és conèixer la nostra pròpia realitat i valorar-la, valorar-la, eh?, que sovint nosaltres som els primers que per un excés, diguem-ne, d'autocrítica el que fem primer és desvalorar el que nosaltres som. I, miri, tothom vol ser com nosaltres –tothom vol ser com nosaltres, eh? Avui Catalunya és la tercera regió europea industrial –la tercera. N'hi ha moltes altres que volen ser com nosaltres. I vostè, doncs..., ens podem embrancar en unes discussions estadístiques i de xifres i de valoracions, no atenent el volum de capacitat de producció o de generació de riquesa i atenent, per exemple, l'evolució de les rendes *per capita*. Podem analitzar les variables i, sens dubte, hi poden haver elements que poden, doncs, generar tendències i posicions. Però, amb tot, en aquesta discussió sobre el moment econòmic i sobre la pèrdua de pes, sempre hi ha una finalitat tercera a dintre de totes aquestes reflexions, que és fer veure que les coses van malament. I en això ni el Govern ni aquest conseller compartiran ni amb aquesta gent ni amb vostè aquelles argumentacions de voler fer evident que les coses van malament, perquè no és veritat –no és veritat, eh?

Ara, clar que podem fer autocrítica, i l'hem de fer. L'hem de fer, l'autocrítica, sens dubte que sí, i hi ha molta tasca a fer i molt lideratge a impulsar, de ben segur que sí. En la seva reflexió m'ha fet un càntic més de les coses desitjables que, en canvi, posar-me sobre la taula accions, mesures, comportaments i posicionaments que ens puguin ser realment útils per a allò que vostè ha dibuixat com a desitjable. En la reflexió del que és desitjable per a Catalunya aviat ens posarem d'acord, vostè i jo, perquè podem coincidir, vostè i jo, i crec que tots els diputats d'aquesta cambra, independentment de quina sigui la seva adscripció, el grup a què pertanyi. El que passa és que després ve el dia a dia, i la presa de mesures, i la presa de decisions.

El catalanisme polític –i vostè ho sap–, des que la democràcia es va instaurar, està treballant en una direcció: primer, portar el poder polític a Catalunya, eh? Portar poder polític a Catalunya ha estat un eix del catalanisme polític, i Déu n'hi do el camí que s'ha fet. Per posar-n'hi un exemple, el president Pujol assumia la res-

ponsabilitat de ser president del Govern de la Generalitat amb un pressupost de 1.600 milions de pessetes l'any 80, i ara el pressupost de la Generalitat de Catalunya són 2,8 bilions de pessetes. Això ja és un exemple concret de tota una trajectòria de construcció d'un procés de recuperació del poder polític.

Per fer lideratge econòmic, lideratge en la societat, es necessita, doncs, poder polític –poder polític. Aquests anys en què el catalanisme polític s'ha dedicat a recuperar poder polític i capacitat d'autogovern per prendre decisions, hi ha hagut en el Govern de Madrid molts governs, hi ha hagut molts governs, hi ha hagut tretze anys de govern socialista, i vostè sap –i ho sap– que no han estat precisament aquests tretze anys els anys de major presència d'acció, ni econòmica, ni política, ni de compromisos, per liderar i contribuir a aquesta perspectiva que vostè em dibuixava, a la qual havíem de tendir; no han estat precisament aquests tretze anys. Amb la queixa del desequilibri i de l'excés d'aportació que ha fet Catalunya a l'Estat espanyol, doncs, aquests tretze anys, no hem tingut precisament els compromisos més importants de retorn per a inversions de l'Estat a Catalunya. I ara, des que el catalanisme polític ha pogut falcar les decisions en l'àmbit de la política de l'Estat, avui tenim uns pesos relatius de participació de la inversió de l'Estat de gairebé el doble del que teníem fa deu o dotze o quinze anys.

I on vull anar a parar amb aquesta reflexió? Que vigili els companys de viatge. Vigili els companys de viatge (*remor de veus i rialles*), perquè no sigui cosa que allò que vostè avui em diu..., quedi vostè absolutament atrapat, eh?, d'aquí a dos dies, contradient-se en això que m'està dient a mi. El catalanisme polític només ha tingut una direcció, una direcció política, i és aquesta que vostè m'estava reclamant: liderar –liderar– el país, i liderar-lo en tots els àmbits i en tots els camps, no? Doncs, jo li he de dir que, compte!, vigili vostè, vigili vostè els companys de viatge, perquè aquests companys de viatge són els que durant molts i molts i molts anys hem hagut nosaltres d'insistir per recuperar poder polític i per poder avançar en això que vostè reclama per a la nostra societat i que jo comparteixo, ho comparteixo plenament.

Per tant, miri, com més trossejat estigui el catalanisme polític, més difícil ens serà avançar en la direcció que vostè planteja. I, com més dèbil estigui el catalanisme polític, menys avançarem. No s'enganyi. Per això jo estic en política, i per això jo m'entrego al servei de l'interès general del país, com vostè: per poder fer aquesta funció que diu vostè, de lideratge i de construcció i d'impuls del nostre país, amb l'esperit i amb la mentalitat a què vostè apel·lava fins i tot en la seva anterior reflexió. Doncs, no s'enganyi: no tots remem en la mateixa direcció, eh? –no tots remem en la mateixa direcció. I per això l'apello que vigili els companys de viatge. No s'enganyés; que vostè va remant en una direcció, però els quatre o cinc o sis que remen en la mateixa barca que vostè van en una altra direcció...

La vicepresidenta segona

Senyor conseller, hauria d'anar acabant, si us plau...

El conseller d'Economia i Finances

I amb això acabo, senyora presidenta. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00857/06)

Passem, doncs, al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la conjuntura econòmica actual, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor conseller, aquesta interpellació té una clara intencionalitat, que és la de provocar una discussió sobre la situació real en què es troba la nostra economia. I és un debat necessari perquè, certament, no l'hem fet encara aquí al Parlament; hem fet –això sí– pinzellades diverses i disperses, però sense un caràcter orgànic, sense un fil conductor. I jo crec que almenys podem convenir, senyor conseller, a felicitar-nos per aquesta preocupació per la situació econòmica, en la qual d'entrada participem vostè i un servidor. I de passada agraeixo l'estoïcisme militant dels diputats que estem aquí, que prova que almenys hi ha un interès per aquestes qüestions.

Li parlo des del catalanisme polític. Dic això perquè podríem entrar en una situació en la qual, des de no se sap on, s'expenen butlles: aquest és del catalanisme polític i els altres no són del catalanisme polític... I això al nostre país ha tingut un nom històricament i ha portat qüestions d'una memòria nefasta i nefanda. És veritat que la barca és nacional, i és veritat que els que remem som del catalanisme polític. Que no anem en la mateixa direcció, és obvi. Però això no treu importància a la consideració nacional i del catalanisme polític, almenys, d'un servidor. I considero que el que s'ha fet abans és una picardia i una broma fruit de la retòrica, de l'hora i, possiblement, del cansament.

D'entrada, em proposo en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, fugir de dues temptacions simplistes: una, la catastrofista, i l'altra, la complaent. I aquesta –vostè m'ho permetrà– és una diferència que jo crec –potser subjectivament– que tenim amb vostè, senyor conseller, instal·lat en una lectura crec que poc adequada de la conjuntura econòmica, que jo crec que està portant el Govern a no abordar els problemes que vénen des de fa més d'un any i que li diré o li recordaré d'aquí a un moment. I això que al seu moment vau rebre avisos dels analistes, de gabinets d'estudi, dels agents econòmics i socials –també de nosaltres, modestament–, i jo crec que vostè ha volgut ignorar que les coses anaven canviant, potser a l'espera –i això és una tàctica legítima, per no alarmar el personal– que les

coses, *mutatis mutandis*, s'anirien arreglant. Que no ha succeït.

Per tant, crec que aquest temps perdut i la seva corresponent manca d'atenció han fet que ara estiguem en pitjors condicions, amb les condicions negatives per a la gent de carn i ossos. Perquè jo tinc una idea extravagant, i és que l'economia no té autonomia per si mateixa i en si mateixa, sinó que té un cert vincle amb la gent. Ja d'entrada li diré que l'interpellaré sobre les coses que no van bé; perquè, sobre les coses que van bé, aquí cal aplicar la tautologia: el que va, va, i el felicitó. I el que va, va, aquí –paraules seves–, a la nostra primera realitat econòmica d'Espanya, que és veritat, i que duri molt, aquesta nostra primera realitat econòmica d'Espanya.

Impugno o interpello sobre aquelles coses que no van bé, precisament, per arreglar-les, i perquè també vostè fa un moment invitava a la intervenció, legítima, de dir: quines coses no van, per arreglar-les? Perquè no sóc d'aquelles persones que, vull dir, creuen que és millor que vagin les coses pitjor, per tenir més arguments per a la censura. En absolut; no ho he fet mai.

Sense catastrofismes, segons diuen les revistes especialitzades, els gabinets d'estudi, «la Caixa»: tònica de desacceleració del PIB que ja s'inicia a mitjan del 2000. I vostès, mentrestant, a la lluna de València, que és una expressió castissa i que no té més connotació que aquesta expressió castissa.

Caiguda del PIB per al 2001 per sota del previst –el previst. No impugno el 2,5%, sinó per què no s'ha arribat a aquella previsió, quan nosaltres ja dèiem: «Compte!, per aquí no anem bé.» Per cert, i solament de manera descriptiva i sense cap altra intenció –cregui'm–, recordaré que per segona vegada el PIB creix per sota de l'espanyol. Això és com a qüestió descriptiva. I, per cert, si vostè pensa –possiblement amb tota la raó del món– que hem de canviar el paradigma per parlar del PIB, doncs, parli amb l'Idescat; entrem en una discussió per veure en quin univers entrem a partir d'ara.

L'enfonsament de la inversió, que en béns d'equip ha estat baixant el 3,1% interanual, enfront del 4,5%. Desacceleració, també, del principal element de la demanda interna: la despesa en consum final de la llar. La demanda exterior: l'any 2000, les vendes s'incrementaven un 9%, i l'any 2001 un insignificant 1% –«la Caixa», butlletí mensual. I en aquest mateix període les importacions cauen del 2 al 2,5% –«la Caixa», gener d'aquest any.

Sense catastrofismes, és clar, però la indústria segueix mantenint una forta tendència contractiva, amb un índex de producció industrial en baixada permanent, trimestre a trimestre; en concret: -0,8, -1,2, -0,6, i més reculada encara l'últim trimestre de l'any passat. I segur que li són familiars aquests indicadors. I els altres, els de clima industrial, extremament negatius durant el 2001. I espectacularment preocupants, senyor conseller, l'últim trimestre: octubre, -8,3; novembre, -9; desembre, -9,3.

Senyories, disculpin aquesta lletania de números farragosa, però és que jo crec que amb dades és com es

pot fer una aproximació a un mínim de diagnòstic. I la situació no va ser molt bondadosa quan el ministre Rato va abaixar les previsions de creixement, això sí, deixant en l'estacada..., perquè, una setmana després o quinze dies després que s'aproessin els pressupostos de l'Estat i en el clímax del nostre, fa això, i vostè no s'encomana ni a Déu ni al diable i manté el pressupost de la Generalitat, amb un discurs aquí, diríem, *bombastic*, exultant, no?

Bé, vostè, davant de tanta adversitat, en un moment donat començà a canviar de discurs: amb molt de retard, va reconèixer que hi havia una sèrie de problemes, avui ens diu que no va la mar de bé, etcètera. Però tot seguit intenta tranquil·litzar el personal afirmant que a mitjan d'aquest any les coses canviarien. Nosaltres desitgem que l'encerti, però resulta que Caixa de Catalunya afirma que el perfil baixista de creixement econòmic es mantindrà durant el segon semestre del 2002. I jo penso que és millor que s'equivoquin «la Caixa» o els analistes de «la Caixa».

Lògicament, el quadre, senyor conseller, té unes repercussions de molta envergadura en la gent. És veritat que no estem en situacions anteriors amb índexs d'atur de dos dígitos; però les rescissions de contracte s'han incrementat un 28%, i afecten el sector de serveis en un 50% i a la indústria en un 45%.

És clar que s'ha creat ocupació. (*Veus de fons.*) I tant que sí. Però durant l'any 2002 s'han fet, senyor conseller, 48.000 contractes menys que l'any anterior. I quin és el caràcter dels contractes? El 87% són precaris, i tots ells amb una estrident rotació i concatenació.

Interpello el Govern perquè el problema nacional per excel·lència que té Catalunya avui és la Lear. No coneebo la qüestió nacional escindida o separada de la qüestió social. Interpello el Govern perquè encara que sigui inèdit es posi davant de la lluita que porten els treballadors i els seus sindicats i la població de la Segarra i el Vallès Oriental en defensa dels llocs de treball. I interpello el Govern perquè surti de la seva abstracció, de la seva abstracció i sigui capaç de parlar amb tota la cruesa del món, dient pedagògicament: «Mireu, majoritàriament les coses van bé, però hi ha furóncols –hi ha *burgos podridos*, que diuen en castellà–, *garbanzos negros* que hem d'afrontar», perquè, si no, estem confonent les coses.

I jo precisament un dia feia un símil, una persona que tingui un problema a la vista el metge no li pot dir: «Escolti, no em preocupo de la seva vista perquè vostè està la mar de bé. És que vostè té una cara que sembla una poma. Vostè té una salut extraordinària, els ronyons i tal...» «I la meua vista?» «No, no, vostè no és preocupi, això és anodí, és insignificant. Vostè està la mar de bé.» Jo crec que l'oculista el que ha de fer és el seu ofici i salvar les coses.

Veig que tinc aquí la llum...

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

I el president darrere la llum...

El Sr. López Bulla

Tindrem oportunitat de continuar, senyor president, eh?

El president

I el president darrere la llum, per recordar-li... (*Rialles.*)

El Sr. López Bulla

Doncs, moltes gràcies, i continuarem parlant.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo, a vostè, sempre he tingut una cosa que sempre he volgut dir-li, a diferència d'altres diputats que tenen en aquesta cambra, doncs, tot el dret de poder, també, valorar i opinar sobre la situació econòmica; sens dubte que sí, però jo sempre, a vostè, li he donat un mèrit addicional que a vegades no he vist a altres persones: vostè sap el que val un lloc de treball. Perquè vostè, al llarg de la seva vida, la seva trajectòria, ha tingut experiències suficients per saber valorar i calibrar el que costa mantenir un lloc de treball. I vostè en aquest sentit sempre té una visió, sens dubte particular, molt pròpia, eh?, molt seva, però en el fons li surt que vostè al llarg de la seva vida ha tingut experiències que li han permès valorar el que val l'esforç de mantenir un lloc de treball.

Jo, el que li vull dir és que anem en compte amb aquesta obsessió de voler simplement destacar les coses que van malament, o alguna cosa que va malament, si no posem al costat aquelles altres que també van bé.

Fa pocs dies el president de la Generalitat els feia a tots vostès, doncs..., és a dir, els traslladava la informació que l'any 2001 la Generalitat ha aportat a Catalunya 190 operacions de capital per implantar 190 projectes d'inversió d'empreses que en el món decidien invertir a Catalunya; Lear n'és una, que es reestructura, desinverteix en un indret i inverteix en un altre, amb una estratègia més internacional, que estableix una empresa a Catalunya.

Però 190 projectes nous d'inversió a Catalunya, com deia el president de la Generalitat l'altre dia a la cambra, doncs, és un element prou positiu com per posar-lo en evidència i no destacar tan sols allò que potser és conflictiu; que hi són les coses que, doncs, tenen la seva conflictivitat. Hi són, però a vegades només posant obsessivament l'interès a destacar aquestes estem contribuint a donar una imatge del país que en definitiva reverteix negativament sobre els interessos col·lectius del país.

És aquesta la reflexió que jo vull fer. És a dir, ja estic disposat a parlar d'aquelles coses que no van bé, però les hem de saber parlar al costat d'aquelles altres que fan bé, perquè amb un excés de voluntarisme per destacar tan sols allò que és problemàtic potser donarem una imatge del país que no es correspon amb la realitat.

Quan Lear avui està donant els titulars als diaris amb la potència que està donant i no sabem fer valorar que hi ha 190 projectes empresarials d'inversions estrangeres a Catalunya, estem donant a Europa, a Espanya, al món, una imatge de Catalunya d'una realitat que no es correspon amb les coses exactes que ens passen al país. Avui, Catalunya atrau inversions estrangeres, moltes més que les que poden ser objecte de decisió de reestructuració i de retirada, en alguna activitat.

La caiguda del PIB per sota del previst, és veritat. Avui estem administrant una conjuntura econòmica, doncs, més dèbil que la de fa un any endarrere, és veritat. Però també li vull fer veure que per sisè any consecutiu la nostra economia, la de Catalunya, està mantenint uns ritmes de creixement més importants que la de la majoria dels països de la Unió Europea, ja no de l'Espanya, de la majoria dels països de la Unió Europea. Per sisena vegada nosaltres anem més bé que altres països de la Unió Europea.

Vostè diu: «No han afinat en les previsions de creixement del producte interior brut per l'any 2001.» I per tant, doncs, em vol fer veure que nosaltres hem de tenir, doncs, un esforç d'ajust, de realisme perquè les coses no van tan bé. La previsió oficial del Govern de Catalunya per l'any 2001, la revisada, era d'un creixement d'un 2,8 i hem tancat amb un 2 i mig, tres dècimes per sota.

Bé, jo li vull dir que a Europa, a la Unió Europea, la previsió que hi havia de l'any 2001 era d'un 1,8 de creixement i ha tancat amb un 1,5, tres dècimes per sota. La previsió d'Estats Units era d'1,3 i ha tancat amb un 1 l'any 2001, i és tres dècimes per sota. La previsió de Finlàndia era de 2 punts pel 2001 i ha tancat amb un 0,7, un 1,3 per sota. La del Països Baixos han sigut 5 dècimes per sota, és a dir, previsió 1,4 i ha tancat amb un 0,9. La previsió de Suècia era un 1,7 i ha tancat a un 1,2. La previsió de Bèlgica era un 1,7 i ha tancat a un 1,2. La d'Àustria 1,6 i 1,1. La d'Alemanya era 0,8 i ha tancat a 0,5. És a dir, tots aquests països, tots creixen per sota del creixement de Catalunya. Per sisena vegada, Catalunya creix més que el que creixen els altres països de la Unió Europea, és a dir, hem arribat a consolidar una trajectòria en què ja no és veritat que sempre els altres de la Unió Europea van millor que nosaltres. És curiós, eh? Avui, per sisè any consecutiu, Catalunya, la seva realitat econòmica, va millor que la realitat econòmica d'Alemanya o Àustria o Suècia o Àustria o Països Baixos o Finlàndia o Estats Units o la mitjana de la unió de l'eurozona.

Amb això, què vull dir? Vull dir que és veritat que el creixement són tres dècimes menys. És cert, és veritat, són tres dècimes menys. Però créixer un 2 i mig? Alemanya durant molt temps no ha crescut un 2 i mig. I créixer un 2,5 és molt, i està molt bé. És veritat que hi han tres dècimes menys entre la previsió i la realitat, però tres dècimes. Tot el món occidental ha tingut un ajust. Tres dècimes.

Si fem l'anàlisi que a vostè el preocupa, i aterro en el tema atur, al qual vostè, doncs, hi ha fet referència, és veritat que en aquests moments, clar, una economia que ja no creix per damunt d'un 3% és una economia que té,

doncs, una incidència en el dinamisme de creació d'ocupació diferent. Estem creixent en un 2,5, tot i així, doncs, clar, els nostres indicadors d'atur ja comencem a reflectir, doncs, una incidència diferent. Però, no obstant això, tenim una certa diguem-ne contradicció amb les evolucions de les dades d'ocupació. En el 2001 la població ocupada a Catalunya eren 2 milions 472.700 persones; és a dir, 400.000 persones més que les que teníem el 95, és a dir, 400.000 persones més, ficades en el món econòmic, treballant, que teníem fa sis anys, eh?

Ara bé, què ens passa? Que l'EPA ens dona, efectivament, com vostè deia, doncs, bé, que en aquest any 2001 hi ha hagut diguem-ne, de desembre a desembre, una caiguda de 3.300 persones més, per tant, l'atur allò que dius va creixent una miqueta. Però al costat d'aquesta data hi han 64.000 cotitzants més; 64.000 persones més a Catalunya que l'any 2001 han cotitzat i abans no cotitzaven.

Passa alguna cosa. Ens creix, com vostè diu, destrucció d'alguns llocs de treball o destrucció d'alguns contractes, però les dades de cotització a la Seguretat Social ens diuen que 64.000 persones més s'han incorporat al mercat de treball i cotitzen a la Seguretat Social. Aquí alguna cosa estructural està passant, eh?

Vull dir que, a veure, vull dir-li que tot i que és veritat que estem en una situació econòmica de més ralentiment, un 2 i mig de creixement és un creixement prou important com per valorar-lo i per dir al país que tenir un 2,5 de creixement econòmic és una potència d'evolució important, i que ens crea, encara, llocs de treball i ens dona opcions perquè la gent s'incorpori encara al mercat de treball.

Jo crec que les previsions del Govern, les que jo vaig en aquesta cambra amb motiu de la presentació dels pressupostos per l'any 2002, jo vaig fer una previsió de creixement del 2,7; 2,7 i havíem tancat l'any 2001 amb un 2,5. Que el Govern de Catalunya llenci com a estratègia econòmica en la configuració del pressupost per l'any 2002 dues dècimes de creixement com a objectiu per damunt del tancament de l'exercici del 2001, amb el context d'incertesa del primer semestre de l'any 2002, però amb unes percepcions que a partir de la bona temporada turística, que tota la informació que tenim ens apunta a una bona temporada turística conjuntural, eh?, per reajustament d'oferta amb una conjuntura derivada a l'11 de setembre, però bona temporada turística que ens ve, i amb una perspectiva de recuperació del ritme econòmic de cara, doncs, al segon semestre, si ja el 2001 l'hem tancat amb un 2,5 de creixement, i s'apunten unes perspectives de recuperació a partir del segon semestre del 2002, que tinguem com a objectiu l'ambició de poder aconseguir dues dècimes més de creixement del tancament del 2001, senyores i senyors diputats, no em sembla una mala previsió.

I per què el Govern de Catalunya ha fet la previsió d'un creixement per al 2002 del 2,4? Bàsicament per un element bàsic, i és que aquest any 2002 el pressupost de la Generalitat conté un dels esforços inversors més forts que mai s'havia tingut; és a dir, 430.000 milions de pessetes s'inverteixen aquest any, amb moltes infraestructures i amb moltes actuacions, i és la previsió que

està en el pressupost. I l'Estat inverteix a Catalunya el volum més important d'inversió: 346.000 milions de pessetes. És a dir, prop de 800.000 milions de pessetes s'inverteixen l'any 2002 a Catalunya. Això és el que m'ha fet pensar que també la incidència d'una major inversió a Catalunya l'any 2002 tindrà una incidència amb un efecte de manteniment i de reactivació de la nostra economia.

El president

Senyor conseller, podrà continuar en el segon debat.

El conseller d'Economia i Finances

Acabo, senyor president, animant-lo, al diputat, que tot i que comparteixo que la conjuntura no és la de l'any 2001, inicialment la que vam tenir el primer any, i que les perspectives econòmiques no són les que teníem alguns anys endarrere, créixer a un 2,5 avui és una realitat molt positiva i l'animo a valorar-la, i l'animo, sens dubte, que siguem realistes i cautelars, cautelosos, de cara a, no un excessiu optimisme, doncs, de cara als propers anys. Però, avui, Catalunya va millor que els japonesos, que els alemanys, que els belgues, que els finlandesos, que els austríacs, i aquesta és una realitat. Acostumem-nos avui, ja, a pensar que avui ja som nosaltres un país que va millor que els altres països de la Unió Europea. Ha capgirat això, ho ha capgirat.

I ara no tinc temps, senyor president, però m'agradaria un dia tenir oportunitat d'explicar-los perquè avui s'ha capgirat el dinamisme de la nostra economia, l'espanyola i la catalana. Per què avui Espanya i Catalunya està creixent més que els alemanys?

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Hi ha quelcom de profund i d'estructural que ara no puc, perquè no tinc temps...

El president

No ens ho expliqui ara.

El conseller d'Economia i Finances

En tot cas, ho explico en un altre moment.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyores diputats, senyor conseller, vostè ha fet un elogi del meu currículum que li agraeixo, i deixi'm que sigui festiu ara, perquè diu: «Jo parlo bé de vostè, però els meus diputats no tant.» I m'he recordat –i aquí ve el to festiu– del policia bo i el policia dolent.

Jo crec, senyor conseller, que vostè s'installa en què la realitat no li estripi la seva patològica obsessió de no veure tota la realitat. I jo crec que això té un nom que és «panglossisme», i de cara al futur vostè no sap brindar més que un *desiderata*, que jo crec que seria bo que es complís, però jo crec que no estem parlant ara amb el mateix llenguatge, perquè jo no he construït tota la meva intervenció ni sols, ni solament amb relació al PIB. Les dades que jo he donat també en relació amb l'atur eren dades oficials de la Conselleria de Treball, i la resta de les dades de les revistes especialitzades.

Jo crec que és fugir d'estudi dir que és que es té una sensació de parlar solament de les coses que no van bé: la meva tasca és interpellar sobre aquelles coses que no van bé. Precisament avui el conseller Franco ha posat sobre la taula una qüestió..., que vostè li hauria de dir, per no entrar en una contradicció *in terminis*, que també ell és una persona alarmista quan deia: «L'any 2001 a Catalunya hem tingut cinc-cents expedients de crisi, amb un increment notable amb relació a l'any anterior.» I jo, què haig de dir?, que no ens preocupi la resta perquè resulta que, com que tot va bé, aquestes criatures dels cinc-cents expedients de crisi s'han d'accontentar amb el fet que tot va bé? No, no, no: aquí està la diferència entre anar al rovell de l'ou i tenir una actitud una mica desenfadada, una actitud politicista, que no política, amb relació als problemes de fons.

El conseller Subirà –eh?– ha dit una cosa realment sorprenent; perquè diu, amb relació a Lear –i mantinc el discurs que he dit abans–, diu, atenció, diu: «És que el problema de Lear era que en cinquanta quilòmetres a la rodona no trobàvem persones formades per accedir allà.» Ah no? I el panglossisme que hem sentit contínuament sobre la formació ocupacional? Que no se sabia abans, que hi havia aquesta situació per entrar a Lear o per al que fos? És que són coses greus!

D'entrada, un conseller que se'n va de la llengua dient «cinc-cents expedients de crisi» –Franco *dixit*– i un altre que diu això. Vull dir, són coses desagradables, són coses terribles. I no és fer demagògia dir: «Anem al gra, anem al que no va.» Si tenim paralèxia, si tenim dificultats a la vista o cataractes, que l'oculista no em vingui dient que jo estic extraordinàriament bé.

I és veritat que al nostre país i també a Catalunya l'economia té quatre mecanismes de fre que obturen que vagin les coses millor, que són: el dèficit tecnològic, el dèficit de formació idònia... No «el dèficit de formació», perquè de formació n'hi ha *al tuntún, a porrillo*, amb una formació quantitativa. Estem parlant de formació *idònia*, perquè no es doni el cas terrible que, necessitant persones per treballar, resulta que, en aquest cas de Lear, en cinquanta quilòmetres a la rodona, Subirà *dixit*... –i el doctor Subirà no diu mentides; ara s'estarà penedint del que ha dit. Bé, les conclusions del que ha dit és molt fort. El tercer mecanisme de fre són els preus a les empreses i el quart, la precarització del mercat de treball.

Perquè és clar que Catalunya té més ocupació que abans. I és veritat que hi ha un increment de l'afiliació a la Seguretat Social –via autònoms també; també i

sobretot–, però aquí estem parlant, ara, de treball assalariat o treball dependent, com es deia abans. I és clar que el que no podem dir és: «Hi ha alguna relació, estimat conseller, entre precarització del mercat de treball i la baixada clamorosa, que vostè coneix, de la competitivitat al nostre país, i també de l'increment del cost laboral? Hi ha alguna relació també entre aquesta precarització del mercat de treball i els índexs de sinistralitat, que –mort a part, que és el més important– tenen efectes perversos perquè externalitzen la despesa del sistema del *welfare state*?»

Conseller, per què parlo així? Per la meva extravagància de la qual estic orgullós, i és: que l'economia no és una disciplina que quadri en si mateixa, encara que aquesta és la lectura *ad hoc* i oficial, sinó que l'economia quadri amb els desitjos possibles, reals, gradualistes, reformistes de la gent del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president; breument ja també, perquè també s'està fent tard. La seva tasca és posar l'accent en les coses, que no van bé –jo crec que sí–; vostè està a l'oposició. I la meva –jo estic governant– és dir les coses que també van bé, eh? Per tant, no s'ha d'enfadar perquè jo valori davant de la cambra les coses que van bé. I jo tampoc m'enfado perquè vostè m'indiqui les que no van bé, no?

Jo crec que entra l'EPA i les dades de cotització tenim una certa contradicció per fer l'anàlisi correcta de com evoluciona el mercat de treball; l'anàlisi de com evoluciona el mercat de treball avui ens queda distorsionat per les contradiccions d'unes estadístiques que ens diuen que cada vegada hi ha més gent que s'està integrant al mercat de treball i unes altres que diuen que cada vegada tenim gent en atur. Aquí tenim una certa complicació d'interpretació, no?

És a dir, és veritat el que diu el conseller Subirà, és a dir, durant molt temps a Cervera era molt difícil, doncs, implantar-hi una nova empresa perquè no es trobava gent per poder, diguem-ne, ocupar. I és la veritat, eh?, és a dir, fins ara era bastant difícil trobar gent amb disponibilitat i interès per poder incorporar-se en algun projecte empresarial perquè tothom estava ocupat –tothom estava ocupat.

Bé, jo no li he dit en cap moment que vostè faci demagògia –no li he dit en cap moment que vostè faci demagògia–; no m'ha semblat en cap moment que vostè fes demagògia. Per tant, no tingui el complex que..., o aquesta visió de fer veure al conseller d'Economia les coses que fan malament que el porti a treure la conclusió que jo crec que vostè fa demagògia. No en fa demagògia. Si em diu les coses que un fa malament, jo crec que està en la seva obligació; però la meua és fer-li veure que, al costat del que vostè diu, hi ha altres coses que van bé.

Jo li agafo aquests quatre, diguem-ne, frens que diu vostè: dèficit tecnològic, formació, preus a les empreses i la precarització. Que podríem intentar aprofundir-hi? És veritat. I aquests són temes que podrien donar cada un d'ells quatre interpellacions –quatre interpellacions–; si no aquí, potser, doncs, en comissió, per poder-hi aprofundir.

El Govern de Catalunya, davant d'aquestes, diguem-ne, situacions, estem impulsant... Jo n'hi afegeixo un, el més important, abans del que vostè ha dit: jo crec que el més bàsic i fre al creixement futur són les infraestructures. Les infraestructures avui són l'element clau del desenvolupament i el creixement i la generació de progrés dels propers anys. Per això el Govern de Catalunya està prioritzant per davant de tot l'esforç inversor per a les infraestructures. És el que la societat ens demanarà els propers cinc - deu anys. I és la nostra obligació, és l'obligació del Govern. Aquí no és la societat la que ens ha de fer aeroports, ports, autopistes, ferrocarrils, xarxes de telecomunicació... És a dir, aquí és el Govern, és responsabilitat del Govern. Les infraestructures energètiques, és responsabilitat del Govern impulsar-les, no? Per tant, el Govern està prioritzant avui, per no frenar el creixement econòmic, invertir en infraestructures.

La segona és la formació; ho comparteixo amb vostè. I les onze universitats i les trenta escoles de direcció d'empreses que hi ha a Catalunya són un potencial de generació de formació avui a la nostra població. I això és un gran potencial per donar formació bàsica i formació ocupacional, i millorar-la.

Després, en investigació, li he de dir que Catalunya és una de les realitats econòmiques i socials que avui té un pes en el procés de capacitat de transformació tecnològica més elevada. Les inversions en R+D+I a Catalunya pesen un 27% de tot el volum d'actuació de l'Estat. I a Catalunya tenim el 40% de totes les patents que anualment s'inscriuen en els registres de patents. I a Catalunya tenim el coeficient de mesurament més elevat d'utilització de les noves tecnologies. A Catalunya s'hi troba el coeficient més alt de persones i famílies que utilitzen les tecnologies en la seva vida més normal i corrent. I a Catalunya tenim el coeficient d'implantació de xarxa de cobertura de territori per a les noves tecnologies més elevat de totes les comunitats autònomes de l'Estat. Per tant, està clar que ens falta molt –molt, molt–, però estem ben orientats, anem al capdavant de tot aquest procés.

Reforçament de tot el tema –que m'ha dit vostè– preus a les empreses. No hi hem aprofundit, ho deixo anar perquè tenim molt poc temps.

I la precarització del mercat de treball, té raó vostè que també és un tema important, sens dubte important. I la «flexibilitat», que es diu a vegades, entre cometes, pot ser un tema diguem-ne molt bàsic de cara a assentar una ocupació estable i, de cara als propers anys, que això no sigui un element de fre del nostre creixement.

Vejam, acabo, senyor president, i li faig fer veure a vostè. Avui el país té un potencial important, un dinamisme important –important–, i un enfocament estratègic... –la societat amb el Govern de Catalunya al davant–, un enfocament estratègic molt encertat. Tenim la societat ben orientada, amb problemes, però ben estratègicament orientada; amb obstacles, amb dificultats, sens dubte que sí, però molt ben orientada cap als propers deu anys de repte que tenim davant de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyor president, a aquestes hores de la nit. I demano a tots els diputats i diputades aquí presents..., l'agraïment per la seva presència en aquesta sessió ja molt tard d'aquest vespre.

El president

I la de vostè també, senyor conseller. Senyor López Bulla, està...

El Sr. López Bulla

Tradicions, senyor president.

El president

...està temptant els límits cronològics, però...

El Sr. López Bulla

Senyor conseller, jo no he parlat de l'EPA –jo no he parlat de l'EPA–, jo he parlat de les xifres que ha donat el conseller Franco en repetides ocasions i xifres oficials del Departament de Treball; l'EPA no sé qui és ni la conec.

I, en segon lloc, no he dit mai que vostè digués que jo deia que vostè deia que jo feia demagògia, en absolut.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tretze minuts.